

המזרח לחובות

חוברת מספר 16
דצמבר 2025

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

מטה המאבק - אקדמיה
דצמבר 2025

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

הקדמה

הנאומים שנאספו בחוברת הזו נאמרו בשלב מכריע. שלב שבו הרעש הראשוני שכך, אך הסכנה טרם חלפה. שלב שבו ברור שכבר לא די בבלימה, אך עדיין מוקדם להכריז על תיקון. זהו שלב האחריות. אם החוברות הקודמות נולדו מתוך דחיפות קיומית, הצלת חטופים, עצירת מלחמה, בלימת מהלכים מסוכנים לדמוקרטיה, הרי שהנאומים של סוף 2025 מסמנים מעבר ברור: מן הצעקה אל המשימה, מן המחאה אל ההובלה, מן ההתנגדות אל הבנייה. לא חזרנו לרחובות כדי להישאר שם לנצח, אלא כדי להחזיר את המדינה למסלולה. מתוך הדפים האלו עולה קול אזרחי בוגר ומפוכח. קול שאינו מייפה את המציאות ואינו מקל ראש בשבר, אך גם מסרב להיכנע לו. זהו קול שמבין שהמאבק איננו רק על זהות הממשלה, אלא על דמותה של החברה הישראלית לשנים ארוכות. על השאלה איזה בית יקום כאן אחרי כל מה שנשבר.

שלוש חזיתות מרכזיות עולות מן הנאומים.

החזית הראשונה היא המאבק על האמת. זהו מאבק יומיומי, עיקש, מול תעמולה, שיסוי והנדסת תודעה. מול ניסיונות לטשטש גבולות בין עובדות לדעות, בין ביקורת להסיתה, בין עיתונות חופשית לשופרות. הנאומים מתעקשים על חופש הביטוי, על זכות המחאה, על הגנה על תקשורת חופשית ועל החובה לומר אמת גם כשהיא לא נוחה. ההבנה החוזרת כאן היא פשוטה וחדה: בלי אמת אין אמון, ובלי אמון אין שיקום.

החזית השנייה היא הבנייה מחדש. לא רק של תשתיות פיזיות, אלא של יסודות אזרחיים שנשחקו לאורך שנים: שלטון החוק, שוויון ערך האדם, ביטחון אישי, חינוך, רווחה ושותפות אזרחית רחבה. הנאומים מדגישים שלא ניתן לבנות עתיד על היררכיה אזרחית, על הדרה, על אלימות או על גזענות. חברה שמבקשת להחלים חייבת לקדש חיים, לדחות טרור מכל סוג, ולהכיר בכך שכל בני האדם החיים כאן שווים בערכם ובזכויותיהם. מתוך הדברים עולה תפיסה ברורה: הדמוקרטיה איננה רק מערכת חוקים ומוסדות, אלא אתוס. אמונה עמוקה בשוויון, בכבוד האדם, ובאחריות של השלטון לאזרחים ולא להפך. פגיעה באתוס הזה איננה תופעת לוואי, אלא ליבת המשבר. ולכן גם התיקון חייב להיות עמוק, ערכי ומבני, ולא קוסמטי.

החזית השלישית היא ההערכות לבחירה. לא רק לבחירות הקרובות, אלא לבחירה מתמשכת להיות ציבור מעורב, פעיל ואחראי. הבחירות הן רגע, אך הדמוקרטיה היא תהליך. הנאומים קוראים להעמקת המעורבות האזרחית: בהתארגנות, בהתנדבות, בנוכחות בקהילות, בהגנה על מוסדות, ובנכונות לקחת חלק פעיל בעיצוב העתיד. לא די להצביע. נדרשת בנייה סבלנית של כוח אזרחי רחב, מגוון ומתמיד.

יש כאן גם הכרה כואבת בכך שהמאבק עבר שלב. לא די עוד ביציאה לרחוב כאקט מחאה בלבד. כעת נדרשת הובלה. נדרשת תשתית אזרחית שתוכל לשאת שינוי אמיתי, גם אחרי חילופי שלטון. נדרשת מוכנות להתמודד עם עומק הפצע עם שחיתות, עם אלימות, עם אובדן אמון ולבחור בריפוי ארוך ומורכב.

ובכל זאת, למרות הכובד, החוברת הזו איננה חוברת של ייאוש. להפך. היא רוויה תקווה מפוכחת. תקווה שנובעת מניסיון. ניסיון של ציבור שבלם מהלכים מסוכנים, השפיע על מציאות פוליטית וביטחונית, והוכיח שוב ושוב שכאשר אזרחים מתעקשים לפעול, המציאות משתנה. זו אינה תקווה נאיבית. זו תקווה שמבוססת על אחריות. על הבנה שהכוח האמיתי אינו מצוי בידי מנהיגים בלבד, אלא בידי ציבור שמוכן להרים את הראש, להתארגן, ולפעול לאורך זמן.

החוברת הזו אינה סיכום תקופה ואינה אלבום נוסטלגי. היא כלי עבודה. הזמנה להישיר מבט אל החודשים הקרובים, להבין את גודל המשימה, ולבחור לפעול לא מתוך פחד, אלא מתוך אמונה ביכולת שלנו לבנות כאן חברה טובה, צודקת ודמוקרטית יותר.

עם גב זקוף, עם לב פתוח ועם אחריות מלאה, זה הפרק הבא.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

תוכן העניינים

48	ד"ר מיטל פינטו	3	הקדמה
50	פרופ' חגי לוין	5	חוברות קודמות
52	פרופ' רות שרץ-שובל	6	חזון "מאבק האקדמיה"
54	פרופ' ברק מדינה	10	יאיא פינק
56	פרופ' דורון כהן	12	עו"ד גבי לסקי
58	פרופ' יאיר שגיא	14	פרופ' אבנר דה שליט
60	מיכל רחין	16	יובל בן ארי
62	עו"ד נאוה רחוליו	18	אמנון אלקלעי
64	פרופ' אבישי ברוורמן	20	נמרוד שפר
68	משה רדמן	22	יוסף עטאונה
70	אורן שביל	24	אבי דבוש
72	ד"ר ניר ברק	26	אברהם גריבי
74	יעקב גודו	28	אלק יפרמוב
76	ד"ר דפנה שפט	30	מיכל פויאר
78	ד"ר יואב גרובייס	32	דולב זהר
80	סומיה בשיר	34	ד"ר עודד אדומי לשם
82	פרופ' חגי לוין	36	רעות רכט אדרי
84	שרית ליזרוביץ'	38	שרית מסצ'י קובריגו
86	אילה מצגר	40	בוגי יעלון
88	אופיר גוטלזון	42	פרופ' יניב רחנאי
91	תודות	44	יובל בן ארי
		46	פרופ' איתי אטר

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

חוברות קודמות

יצאנו לרחובות #4

יצאנו לרחובות #3

יצאנו לרחובות #2

יצאנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #6

חזרנו לרחובות #5

חזרנו לרחובות #4

חזרנו לרחובות #3

חזרנו לרחובות #2

חזרנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #12

חזרנו לרחובות #11

חזרנו לרחובות #10

חזרנו לרחובות #9

חזרנו לרחובות #8

חזרנו לרחובות #7

יתקבלו בברכה חומרים חדשים לחוברות הבאות, נאומים, דעות, שירים, ציורים ותצלומים.

דואל למשלוח:

matehaacademia@gmail.com

תודה,
צוות העורכים

חזרנו לרחובות #15

חזרנו לרחובות #14

חזרנו לרחובות #13

Speak Out #3

Speak Out #2

Speak Out #1

חזון "מאבק האקדמיה"

כ"ט בנובמבר התשפ"ו

"פיתוח הארץ, קידום החקלאות, התעשייה, הימאות, החינוך, הבראת האומה – מחייבים כולם טיפוח המדע עד קצה יכולתנו השכלית והחומרית. הוא הדין בצורכי הביטחון. למען כושר עמידתנו בשער בימים יבואו עלינו לרכז בארץ מיטב הכוחות המדעיים שבעם היהודי, לאפשר לכישרונות המדעיים שבתוך הנוער שלנו להשתלם ולהקדיש כל חייהם לעיון ומחקר מדעי, לצייד אותם במעבדות המשוכללות ביותר בכל שדות המחקר הפיסי והביולוגי, ולהתאים את פעולתם לצורכי ביטחון המדינה ופיתוחה". ד. בן גוריון 1950

לקחי העבר של עמנו ושל עמים אחרים מלמדים על חשיבותו של חזון במיוחד בשעות משבר. אפשר לראות את התקווה כמין עוגן, שנזרק מתוך קיום חנוק ונואש לעבר עתיד טוב וחופשי יותר [...] והאדם, ולפעמים חברה שלמה, מתחילים למשוך את עצמם אליו (דוד גרוסמן). למרבה הצער, החזון שאיפשר את הקמת המדינה, ונוסח לתלפיות במגילת העצמאות, איבד מכוחו להנחות את התפתחות המדינה והחלטות הנהגתה. אך דווקא נוכח השבר, בכוח חזון זה לסמן את הדרך לשיקום לאומי, קהילתי ואישי.

כיצד נקדם אותו? במדינה רוויית אתגרים הנשענת על קידמה כישראל, לא די בחינוך יסודי, שיהיה בסיס לכל ילדי המדינה. טיפוח ההשכלה הגבוהה והמחקר, הענקת ידע, השכלה ומקצועיות בסביבה המטפחת סובלנות, שיוויון, וחתיירה למצויינות, מהווים מנוע צמיחה מרכזי מעשי למדינה שטוב לחיות בה.

האקדמיה מספקת את התשתית וההון האנושי הנחוצים להתמודדות עם בעיות קשות, ולהכשרת דור העתיד להוביל שינוי. יתרונותיה חיוניים לשיקום וצמיחה, ביניהם שאיפה למצוינות, פתיחות ועצמאות מחשבתית, הון אנושי מן המעלה הראשונה, אחריות חברתית, ומחשבה ארוכת טווח. חזקות אלו כבר הוכיחו את עצמן – האקדמיה הישראלית הגיעה להשגים יוצאים מהכלל ברמה העולמית, הינה כר להפיכת ישראל ל-Startup Nation בכל תחומי החיים, שורה ארוכה של חוקרות וחוקרים זכו להכרה עולמית, והיא תחנת מפתח בהתפתחות הנהגת דור העתיד של המדינה. רבות מן ההצלחות של ישראל הן פירות של השקעות עבר באקדמיה בהון האנושי, בטכנולוגיה וברוח – העומדות בליבת החזון למדינת ישראל כפי שהותווה במגילת העצמאות.

אך האקדמיה בארץ ובעולם ניצבת בפני אתגרים. הראשון, נוגע לפער בין קצב התפתחויות בישראל ובעולם לבין קצב ההתקדמות האקדמי. בשעת משבר דרושים פתרונות מהירים, הקשב למורכבות מוגבל, וסובלנות מוחלפת בכוחנות. האקדמיה, מנגד, מבוססת על התפתחות זהירה של המחקר, הטלת ספק, בניית ידע נדבך על נדבך, והתעמקות במורכבות; השני, נוגע למגמות גלובליות המעצימות משילות על חשבון כיבוד חירות הפרט ושיוויון, אלה מלוות בניסיונות לפגיעה בעצמאות האקדמיה והחלשת מדעי אדם. והשלישי, הרלוונטי במיוחד לישראל, הוא הגלובליות של המחקר האקדמי, והניידות של החברים בה. עובדה זו דורשת ממדינה המעוניינת לשמר את מיטב המוחות להציע לתושביה אופק הטומן בחובו פוטנציאל לשגשוג.

כדי לרתום האקדמיה להתגבר על אתגריה ולתרום להגשמת יסודות מגילת העצמאות, מוצע חזון אקדמי-כלכלי-חברתי לקראת שנת 2048, והצעדים שבידי האקדמיה בארץ לנקוט כדי לקדמו באמצעות שילוב כוחות מגוונים, אישיים, קהילתיים ולאומיים:

בלי דחוקרטיה אין אקדמיה

1. שקידה על פיתוח הארץ לטובת כל אזרחיה ואזרחיותיה: פיתוח הארץ בכל תחומי החיים, ובכלל כך, בטחון, תזונה, כלכלה, בריאות, הנדסה, עושר תרבותי ורווחה נפשית, תלויים במצוינות אקדמית.

השאיפה למצוינות עומדת בפני אתגר גדול ורב-פנים. הגבולות בין המציאות לבין "פייק" הולכים ומטשטשים, הפופוליזם גואה ברשתות ומחוצה להן, הקיצוניות מנורמלת, והבינה המלאכותית עלולה להחליש חשיבה עצמאית וביקורתית, ולהשתיק קולות מיעוט. אל מול אלה, חיוני להאיץ פיתוח המצוינות של מוסדות ההשכלה הגבוהה, ובמיוחד אוניברסיטאות המחקר, שבהן מפותחים פתרונות מיטביים ובני קיימא לבעיות מורכבות.

מה ניתן לעשות לעידוד מצוינות בתקופה מאתגרת זו? אחד הניצנים מעוררי התקווה בימים אלה הוא ההתעוררות לפעולה של סטודנטים וסטודנטיות – שאותה חיוני למנף באמצעות מתן גיבוי ליחזמותיהם, עידוד שיתופם בעשייה המדעית, חיזוק חשיבה ביקורתית ורגישות לאחר, והגברת שיתופם בגיבוש מדיניות ציבורית. זאת לצד טיפוח שיתופי פעולה עם אוניברסיטאות מובילות בעולם, עידוד חוקרים וחוקרות לצאת לעולם ולחזור לארץ עם כלים וידע חדשים, טיפוח תוכניות חילופי סטודנטים, תגמול יצירת שיתופי פעולה רב-תחומיים; השקעה בתשתיות המחקר באמצעות שילוב בין מקורות תקציבים ציבוריים נטולי אג'נדה למטרות מחקר בסיסי, ושיתופי פעולה עם התעשייה לקידום מחקר יישומי. כל זאת בניצוחם של אנשי ונשות אקדמיה מהמעלה הגבוהה ביותר, שיוצבו בעמדות הובלה וקבלת החלטות כגון ראשות המועצה להשכלה גבוהה.

2. חירות ושוויון: האקדמיה אינה נגישה דיה. הגברת הנגישות לאקדמיה חיונית כדי לטפח שיוויון הזדמנויות לנשים, וניוד חברתי של קבוצות מוחלשות, לצד טיפוח חשיבה עצמאית, חירות לשאול שאלות, להטיל ספק ולפתח חשיבה יוצרת. בהקשרים אלה יש להמנע מפתרונות פופוליסטיים שיגבירו הנגישות לכאורה, באמצעות הקלות, הפרדות או מכסות – צעדים שעלולים להעמיק הפערים עם הזמן.

מה ניתן לעשות? נגישות לאקדמיה נשענת על יסודות החינוך הממלכתי. טיפוח והרחבת החינוך בגיל הרך, חובת לימודי ליבה לכלל האוכלוסיה, שידוד מערך החינוך הממלכתי להתמקדות בהענקת כלים לרכישת ידע ומיומנויות כבר מהגיל הרך ולאורך כל שנות הילדות, תיגבור נגישות לכלים הנדרשים לכל אדם לעמוד על רגליו ולסייע לאחר, ופיתוח תרבות השומרת מכל משמר את חופש הביטוי, ועצמאות מחשבתית יאפשרו יצירתיות וחופש לטעות בסביבה בטוחה. יש לוודא כי האקדמיה משלבת ומטפחת גם בני ובנות מיעוטים ואת הציבור הערבי בארץ, ובכך מקדמת חירות ושיוויון וסוללת את הדרך לשילובם במוקדי קבלת החלטות ובהנהגת המדינה.

3. קבלה למשפחת העמים, הושטת יד לשלום ושכנות טובה: המדע והמחשבה האנושית אינם יודעים גבולות, תרתי משמע. כיוון שמוסדות ההשכלה הגבוהה תלויים בהזנה הדדית עם קבוצות מחקר מרחבי העולם, עצמאותם חיונית ליצירת קשרי שכנות ושיתופי פעולה מקצועיים אקדמיים, גם כאשר הלאומנות גואה.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

מה ניתן לעשות? השנים הבאות יאופיינו באתגרים משמעותיים המשותפים לנו, לשכנותינו, למדינות המפרץ והמזרח התיכון, כמו התחממות ומידבור, עוני ומצוקה, לצד מהפכת בינה מלאכותית ומאגרי כוח ומידע גלובאליים, המחייבים חשיבה מחדש בכל תחומי החיים. מוטיבציה משותפת לפתרון בעיות, מקרבת ומאפשרת בניית גשרים באמצעות נקיטת צעדים אופרטיביים מבוססי עובדות: ביקורת הוגנת על מדינת ישראל תידון בנפש חפצה, הכלת מגוון תאפשר הידוק הקשר עם כל קשת הגוונים של יהדות העולם, ועם בני דתות והשקפות מגוונות. הסכמי אברהם יוכלו לאפשר לא רק תמיכה מדינית בתהליכי השלום, אלא גם שיתופי פעולה מדעיים. פתיחת סניפי אוניברסיטאות וקשרי מחקר עם אנשי אקדמיה במדינות השכנות, בשיטחי היישות הפלסטינית וברצועת עזה, יסייעו לקידום פתרון הסכסוך עם העם הפלסטיני. טיפוח חקלאות לצד שמירת אוצרות טבע באזור, שיתוף טכנולוגיה, הנדסה, רפואה וחקר תרבויות ומדעי החברה, יסייעו בשילוב המדינה בחבר העמים וחיזוק חוסנה.

4. לבסוף, על מוסדות האקדמיה לפעול לחיזוק מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית – מדינת הלאום של העם היהודי, השוקדת על שוויון זכויות לכל אזרחיה. ייעודם של הקמפוסים האקדמיים הוא להציע כלי חשיבה, ידע וכלים לפתרון בעיות מורכבות. על כן, חובה על המוסדות האקדמיים לחנך לערכים ליברליים, בעיקר לסובלנות, לשוויון, וחופש מחשבה. יש לעודד את קהילת האקדמיה לדון בבעיות השעה, כחלק אינטגרלי מהפעילויות האקדמיות. הדבר חיוני כדי לאפשר שינוי בתרבות השיח הישראלית – לא במובן של שיח אחיד המשתיק הבדלים, אלא שיח פתוח שבאמצעותו ילובנו בעיות אמת, יגובשו עקרונות לחמה הבסיסי שבין האזרח למדינה ומוסדותיה, לצד התווית מחויבות אזרחיות לחברה בישראל, תוך רגישות לאתגרים בפניהם ניצבת המדינה וכלל תושביה, כמדינה דמוקרטית, חפצת חיים, צדק, ושלום.

הכותבות הן ממובילות מטה "מאבק האקדמיה": פרופ' רוני גבע, אוניברסיטת בר-אילן; פרופ' ענבל טלגם-כהן, אוניברסיטת תל אביב; פרופ' אורנה קופרמן, האוניברסיטה העברית; פרופ' יאיר שגיא, אוניברסיטת חיפה וחשיבת רבים נוספים שתרמה לפיתוח חזון זה.

"מאבק האקדמיה" מאגד חברות וחברי סגל מכל תחומי הדעת במוסדות ההשכלה הגבוהה בישראל הפועלים בשנתיים וחצי האחרונות למען הדמוקרטיה בישראל, באמצעות הבעת עמדה מקצועית, הנגשת עתירות ופעילות הזירה הארצית, הבינלאומית ובקמפוסים לטיפול ערכי דמוקרטיה מהותית ובראשם חשיבה עצמאית, שוויון, אמת, חרות ומקצועיות לטובת החברה בישראל.

חזון 'מאבק האקדמיה' נכתב במסגרת פרוייקט משותף של המחנה הישראלי וידיעות אחרונות - Ynet, לרגל כט בנובמבר, בו נאספו חזונות מארגונים ומאנשים פרטיים, כיצד תיראה המדינה בשנת המאה שלה.

פורסם ב ynet ב 27.11

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

חיפה

15 נובמבר 2025

יאיא פינק | רס"ן במילואים, מייסד לובי 99, ממובילי המחאה

שבוע טוב חיפה.

בתור אדם דתי, אחת מהמשימות שלקחתי על עצמי, היא לדבר עם כמה שיותר דתיים צעירים. אחת מהשאלות הראשונות שהם שואלים אותי היא: "יאיא איך זה יכול להיות, שאתה דתי, רב סרן במילואים, ויצאת כזה ליברל, אפילו שמאלן רחמנא ליצלן?" והתשובה שאני עונה להם היא, שביהדות קדושת האדמה חשובה מאוד, אבל קדושת החיים - חשובה אפילו יותר. ואני ממשיך ומספר להם, שהסבים והסבתות שלהם, היו הרבה יותר קרובים אליי אידיאולוגית מאשר אליהם. פעם קראו לזה הברית ההיסטורית.

הם לא מאמינים לי, אבל זאת האמת. בעשורים הראשונים למדינה, הציונות הדתית הייתה מהגורמים המתונים, ואפילו השמאלנים בישראל. זה נכון, אני במיעוט בציונות הדתית של היום. אבל ייאוש זה לא תוכנית עבודה, ואופטימיות זאת עמדה פוליטית. בבית הכנסת הבוקר תפס אותי אחד המתפללים, ואמר לי בשקט שלא ישמעו: "יאיא ישר כוח על עלון השבת הליברלי דרכי נועם, שייסדת ומגיע בכל שבת לכל אחד מבתי הכנסת של הציונות הדתית".

עלון השבת הזה, דרך אגב, עסק כל כולו היום - בסכנות של הטרור היהודי, בסכנות של השחיתות, בסכנות של הדיקטטורה. והוא לא היחידי שפונה אליי, למעלה מרבע מהציבור הציוני-דתי מגדיר את עצמו ציוני-דתי-ליברלי. זה עוד לא מספיק, אבל יש עלייה - ויש שינוי, לא בשמיים היא. זה עליי - ועלינו, להחזיר את הציונות הדתית להיות מתונה ומקדשת חיים.

נוהגים לקלל אותי ברשתות ואומרים לי: "אתה לא דתי, תוריד את הכיפה, ושכחת מה זה להיות יהודי." אז בואו נחזור למקורות שלנו. אברהם אבינו, לא יאיא השמאלן, אברהם אבינו, התווכח עם הקדוש ברוך הוא, ואמר - אסור להרוס עיר שלמה אם יש שם כמה צדיקים בודדים. דרך אגב, אלוהים הסכים איתו. אז היהדות בעד מוסר בזמן מלחמה - או נגד?

יעקב אבינו קילל את בניו - שמעון ולוי - כי עשו פעולות תג מחיר לאנשי שכם. אז היהדות בעד טרור יהודי - או נגד? במקורות שלנו, המנהיג הוא אדם לא מושחת, לא מורם מהעם. אז היהדות בעד מנהיגות מושחתת - או נגד? במקורות שלנו, חביב כל אדם שנברא בצלם אלוהים, ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה. אז היהדות, בעד קיצוניות וגזענות - או נגד? הציווי הכי נפוץ בתורה, שמופיע 36 פעמים יותר מכל ציווי אחר, לאהוב את הגר ולזכור כי גרים היינו בארץ מצרים. אז מדינה יהודית, צריכה להיות בעד שוויון לכל בני האדם באשר הם - או נגד?

בהיסטוריה היהודית, קיצוניות, לאומנות, שחיתות ושנאת חינם, הם אלו שהחריבו את הבתים הקודמים שלנו. אז מדינה יהודית אמיתית - צריכה להיות בעד קדושת החיים - או נגד?

אלו ימים שבהם, השקר הוא אמת - והאמת היא שקר, חושך הוא אור - והאור הוא החושך, ימים שבהם, עיתונאים שחושפים פרשיות, הם מושא להסתה קיצונית, ושופרות שמראים נאמנות למנהיג, נקראים עיתונאים.

אנחנו נמצאים בימים שבהם רוצים לסגור ערוצי שידור, ולפתוח ערוצי תעמולה. בימים שבהם אנשים שנקראים מנהיגים, דואגים רק לעצמם. יש לי הודעה חשובה מכאן. אנחנו נחזיר את מדינת ישראל להיות מדינה יהודית ודמוקרטית, יהודית אמיתית, כמו במקורות - מקדשת חיים, רודפת שלום, מקדמת צדק חברתי, אומרת כן ליהדות - ולא לכפייה הדתית, כן ליהדות - ולא לקיצוניות הדתית, כן ליהדות - וכן לדמוקרטיה.

בעוד כמה חודשים יהיה כאן טוב יותר. ב 2023 בלמנו את ההפיכה המשטרית. ב 2024 נלחמנו כנגד האויבים שלנו מבחוץ. ב 2025 עצרנו את המלחמה, עצרנו את חוקי ההשתמטות, וסייענו בשחרור החטופים.

לא נעצור עד החלל החטוף האחרון. ב 2026 לפי כל הסקרים וכל הנתונים - נביא לבחירות מוקדמות ולמהפך פוליטי. עכשיו אנחנו צריכים, יותר מתמיד, לחזור למאבק ולהגביר אותו, אם לא בשבילנו - בשביל הילדים והנכדים של כולנו. המהפך קרוב מתמיד. ייאוש זה לא תוכנית עבודה, ואופטימיות זאת עמדה פוליטית. תדליקו פנסים וביחד נשיר באנו חושך לגרש.

חיפה

15 נובמבר 2025

עו"ד גבי לסקי | ח"כ לשעבר, הקימה את מערך העצורים למפגינים

ערב טוב חיפה!!!!

גאה לעמוד פה איתכם, אזרחים ואזרחיות שלא מוכנים להכנע, לא לאלימות, לא להסתה ולא ליאוש!

רק השבוע אמר ח"כ וטורי, סגן יו"ר הכנסת שכהנא צדק, הח"כים במשיחיים לימור סאן הר מלך וקרויזר הגיעו לאירוע לזכרו של מייסד ארגון טרור יהודי שהוצא מחוץ לחוק, אלק יפרימוב מורה לאזרחות נעצר ע"י מיליציות בן גביר ועבר חיפוש משפיל בעירום ללא עילה כי צעק אל עבר עברייני כהניסט שהוא פשיסט וגרם למותם של אנשים, אותו שר שהנאשם בשוחד, מרמה והפרת אמונים, שמתחנן לחנינה- מינה, תוך מתן לגיטימציה לממשיכי דרכו של כהנא.

30 שנה אחרי רצח רבין, המסיתים ותומכיהם – הם השלטון! הקימו ממשלה שתומכת בטרור היהודי ומתנהלת כמו ארגון פשיעה.

אבל טוב שהתעוררנו!!!

במשך כשלוש שנים התייצבנו עשרות ומאות אלפי ישראלים וישראליות כאן ובמוקדים רבים בארץ, כדי להגן על דמותה של הארץ- למען החזרת החטופים הביתה, הפסקת המלחמה חזונית ולמען הערכים המשותפים שלנו של ערבות הדדית, שחיי אדם חשובים מאדמה, שנקמה לא מרפא ולא מביאה בטחון, ולמען הד-מו-קר-טיה.

בעזרת המאבק האזרחי הנחוש בתולדות המדינה של המשפחות האמיצות ושל מאות אלפי אזרחים שהוביל להתערבותו של הנשיא טראמפ, הסתיימה המלחמה וחזרו הביתה משבי החמאס 20 חטופים חיים והובאו למנוחות חטופים חללים.

ותדעו שכל מי שלקח חלק במאבק הזה, על אף ההסתה מצד השלטון ועל אף האלימות והמעצרים – הפך לחוליה מנצנצת בשרשרת הסולידריות של הישראליות האנושית המייחלת לתיקון, שיקום וריפוי בתוכינו ועם שכנינו.

ועדיין אחרי 771 ימים יש עדיין 3 חטופים חללים בעזה ואנחנו מתייצבים עם המשפחות כי חייבים להחזיר את כולם.

את כולם – עכשיו!!

ואני יודעת שכולנו מייחלים ליום שנוכל להוריד את חולצות המחאה – כשכולם יהיו בבית, אחרי שתקום פה ועדת חקירה ממלכתית שתחקור את ממשל החמאס ואת כל מקדמי הקונספציה שהחמאס הוא נכס, אחרי שנחליף את ההנהגה להנהגה ראויה, ואחרי שנחזור לדבר על שלום – כן שלום!

אבל המאבק לא תם. הוא לא תם כי עדיין מתרחשים בישראל תהליכי עומק מטרידים מאוד:

ההפיכה המשטרית עדיין כאן כולל הנסיון לגנוב את הבחירות באמצעות שינויים בחוקי הבחירות בשנת בחירות והכשרת עברייני צעצוע להפעלת אלימות ופחד כלפי מתנגדי השלטון, הסיפוח הזוחל של השטחים כאן – בדיוק אתמול ראינו איך המשטרה לא עוצרת מחבלים יהודים שמצבעים

פוגרומים ומציתים מפעלים, בתים ומכוניות בשטחים ומצד שני מונעת את הכניסה של פעילי שלום למסיק סולידריות, וגם תהליכי ההדתה והמישיחזציה של החברה הישראלית עדיין כאן, הם מקדמים את חוק ההשתממות, הרחבת סמכויות בתי הדין הרבניים וממשיכים לתקצב חינוך ללא לימודי ליבה – בושה!

וכשהאלימות משתוללת ברחובות, מקרי הרצח בחברה הערבית הגיעו לשיאים שליליים – כשחברי כנסת ושרים חשודים בפלילים לא מתייצבים לחקירות, משטרת ישראל בוחרת להיות חזקה על מפגינים – עוצרת פעם אחר פעם את השכנים של שיקלי שיושבים עם שלט על המדרכה, משאירה מעל ל 50 ימים במעצר את עצורי הפחים, ומתעלמת ממכונת הרעל והתקיפות כנגד עיתונאים בגלל שמבצעים את עבודתם.

ובכל זאת, אני מלאת תקווה. כאחת ממקימות מערך העצורים יכולה להגיד שטיפלנו ביותר מ-2,500 מעצרים של אזרחים גיבורים שלא מוכנים להוריד את הראש ומתייצבים בקדמת המאבק להגנה על הבית! כבוד!

אני אופטימית כי יצרנו קהילה של אוהבי הארץ שלא מוכנים לשתוק או להסיט את המבט, כי למעלה משנתיים אנחנו מנהלים מאבק מעורר השראה, כי על אף מכונת הרעל, הקשיים, האלימות, הפילוג וההסתה – אנחנו לא נכנעים להם.

ביחד אנחנו נוביל להקמת ועדת חקירה ממלכתית, לבחירות שישקפו את רצון הציבור ל 3 הש'נים: שיקום, שוויון ושלום, נפעל להקמת מנהלת לחינוך לדמוקרטיה, לריפוי הנפש האישי והקולקטיבי הישראלית, להסדר אזורי, לחיזוק התרבות הישראלית בלי פחד מרדיפות פוליטיות, נחזק את התקשורת החופשית ונחזור להיות גאים בכך שאנחנו ישראלים. תרימו את הראש אנחנו צודקים! אנחנו ננצח!

ולסיום – שיהיה ברור ממשיכות לעמוד עם המשפחות! עד החטוף האחרון!

חיפה

15 נובמבר 2025

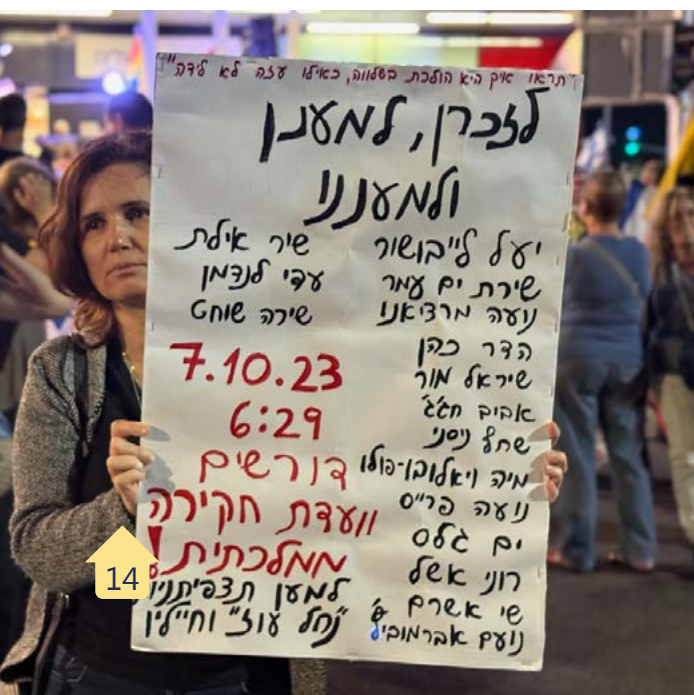
פרופ' אבנר דה שליט | האוניברסיטה העברית בירושלים

ערב טוב ושבוע טוב חיפה, אני חש כבוד גדול לעמוד כאן, כי מחאת חיפה בולטת בנוף המחאות בארץ: בעמידה הנחושה נגד ביטול הדמוקרטיה, נגד המלחמה שאינה נגמרת, ובאמפתיה למשפחות החטופים.

אני רוצה לדבר הערב על ההתקפה של הממשלה על שוויון ערך האדם - הרעיון שאין אדם שווה יותר ואין אדם שווה פחות; שלכל אדם יש ערך מוסרי וכבוד אנושי זהים, כי כולנו נבראנו בצלם, ובאותו צלם. ב 15 באוקטובר 2018 הגיע נתניהו לקרית שמונה. אורנה פרץ, תושבת העיר, שאלה מדוע מופלית הפריפריה בתקציבי בריאות. נתניהו הביט בה באדישות וזרק שלוש מלים: "את משעממת אותנו". זאת דוגמא אחת מני רבות של זלזול נתניהו וממשלתו באדם וכבודו. זה אותו זלזול של נתניהו בכפיפות שלו לחוק ובשוויון בפני החוק, והזלזול הנורא של הח"כים מהקואליציה במשפחות החטופים בעת שבאו לדיונים בכנסת. כשחלקו את כאבם, הגעגועים והחרדות, נענו בבח: "מה שאת רוצה לעשות זה להפיל את נתניהו", נאמר לא אחת לעינב צנגאוקר, גיבורת ישראל. כשלא מאמינים בשוויון ערך האדם אפשר להתעלם ככה מכאב של אדם.

המתקפה על שוויון ערך האדם עוברת כחוט השני בהחלטות ואמירות של הממשלה. בחוק הלאום שמפלה את הדרוזים, כשסמוטריץ' מסרב למנות אישה לעמוד בראש אגף התקציבים, כשבן גביר מבחין בין דם ערבי לדם יהודי, וכשהממשלה מסרבת לשאול עצמה אם הרג מסיבי של ילדים וילדות בעזה מוצדק, והיא מבטאת זלזול בערך חיי האדם של מי שאינם "אנחנו".

מאיפה כל זה נובע? את מי זה משרת? שוויון ערך האדם הוא לב הדמוקרטיה. וההתקפה עליו — זו בדיוק ההפיכה המשטרית. שלטון וממשלות זה טוב. ממשלות מאפשרות פיתוח, ייצוא, הגנה, שירותי בריאות וחינוך. אבל שלטון למשך זמן גורם לאנשים להתאהב בעמדות כח. לכן, כדי למנוע את הפיתוי לנצל את הכוח, המציאה הדמוקרטיה את החוקים ואת הפרדת הרשויות. אבל אלה לא מספיקים. אנחנו רואים שדמוקרטיות נופלות גם כשיש חוקים, ואנחנו רואים שגם השופטים בעליון הם בשר ודם, והם מתעייפים, ומתחילים לחשוש מהממשלה הנוכחית. מה ששומר עלינו לא פחות מהחוקים והרשות השופטת זה האתוס של השוויון, שהערך של כל אחד מאתנו שווה: גברים, נשים, זקנים, צעירים. אין מישהו ששווה יותר.

לאמונה הזאת יש כח פוליטי עצום, מהמפיכה הצרפתית ועד הקמת ארה"ב. כך גם היום. דמוקרטיה שמחזיקות מעמד נוכח מתקפה מבפנים הן דמוקרטיות שבהן האמונה בשוויון ערך האדם חזקה ויציבה. לדוגמא, זה הערך שבשמו יצאו לרחוב מליון פולנים ב-2023 להפגנה, שהובילה לנצחון "הקואליציה האזרחית" על השלטון האוטוריטטיבי. כלומר, הכלי לשמור על דמוקרטיה הוא אמנם החוק, אבל צריך מוטיבציה להפעיל את הכלי, להפגין, לפנות לבג"צ, והמוטיבציה היא האמונה בשוויון ערך האדם.

לרוב בני האדם יש אינטואיציה שאכן בני האדם שווים בערכם. בדיוק בשל כך הממשלה הנוכחית מנסה לקעקע את האינטואיציה הזאת. כי אם נאבד אותה לא נוכל להתמודד עם התיאבון של הממשלה לעוד ועוד כח. כדי לקעקע את האמונה הזאת, הממשלה מסכסכת בין חרדים לחילונים, בין יהודים לערבים, בין סטרייטים ללהט"בקים. לדוגמא, למה נתניהו מושך ומושך את הדיון על חוק ההשתמטות? כי התמשכות הויכוח משתלמת לממשלה: הויכוח גורם לחרדים ולחילונים לשנוא אלה את אלה, וכך מתפוררת האמונה בשוויון ערך האדם. אולי האינטרס קצר הטווח של הממשלה בחקיקת חוק ההשתמטות הוא שימור הקואליציה, אבל לטווח ארוך האינטרס הוא קיעקוע האמונה בשוויון ערך האדם. כך גם, כששרים אומרים שוב ושוב שרווחת יהודי חשובה יותר מרווחת הערבי, הם מערעים את האמונה שאלוהים ברא גם את הערבים, שכולנו נבראנו באותו צלם.

ההתקפה הזאת על השוויון מכעיסה, אבל בשום אופן לא מייאשת. אנו עומדים ועומדות פה כי אנחנו מציגים אלטרנטיבה. לא רק כעס יש בנו; יש לנו חזון: חברות וחברים, אנחנו מרימים את דגל השוויון.

ולכן, במקום שבו יש הדרה של בדואים, ערבים, להטב"קים ונשים, אנחנו נחבק בדואים וערבים ולהטבקים ונשים; במקום שיגידו הדרה ואפליה אנחנו נגיד שוויון; במקום שינאה נביא רעות; במקום חושך - אור.

אנחנו לוקחים ולוקחות אחריות ונאבק, עד שמתוך ההרס שזרעה הממשלה נקים מחדש את ישראל שמכירה בשוויון ערך האדם, ישראל פלורליסטית ומכילה, ישראל דמוקרטית.

אנחנו לא נוותר, לא נוותר, לא נוותר.

תודה

חיפה

15 נובמבר 2025

יובל בן ארי | מילואימניק, הותקף באלות ע"י מתנחלים במהלך מסיק זיתים

ערב טוב לכולם ותודה שנתתם לי להיות פה שוב על הבמה. בפעם אחרונה שהייתי פה זה היה אחר שהייתי ברפיח והבנתי שצריך שהדבר הנכון המוסרי יהיה לקום ולהגיד 'לא' למה שקורה שם בצורה הכי פוליטית ופומבית שיש. כי צריך היה לעצור את המלחמה ואני מקווה שאולי הדבר הזה יצר איזשהו מומנטום שהגיע לטרמפ. או איפשר לעולם באמת להתערב ולהגיד די מספיק. אני מקווה שהפסקת אש הזאת, שהחזירה את החטופים, סוף סוף תודה לאל, תביא את השלושה הנותרים ותאפשר לנו לצאת למקום אחר.

אבל אני פה לא בגלל המלחמה, אני פה בגלל שבשבוע שעבר בחור דפק לי אבן בראש וכמה בגב ואני פה לדבר על נושא של אלימות המתנחלים.

אני אספר בקצרה מה היה האירוע: יצאתי ביחד עם שבעה חברים נוספים לעשות מסיק בבית של בשאר. בית שכבר נשרף, כבר הוצת, כבר היה בו תג מחיר. בית שנמצא יחסית בפריפריה של הכפר ולכן הוא גם מטרה נוחה. את השכנים שלו כבר הצליחו להבריח, ולכן הבית שלו הוא המקום שאליו מתנקזת כרגע כל האלימות של מופרעי גבעת רונן. תקפו אותנו 20 איש. לא נערים, אנשים. באבנים ומקלות.

התיאור פחות משנה, יותר חשוב ההקשר הפוליטי. אנחנו מפגינים כבר שנתיים שלוש שנים מתחילת ההפיכה המשטרית אולי אפילו מבלפור. אני מזהה פה בקהל בלפוריסטים, אבל המקום שממנו הדבר הזה מתחיל כל הטירוף המשיחי כל הרפורמה - בסופו של דבר המנוע הגדול ביותר שלו זה לא מהחרדים ולא מהביביסטים, כי לא החרדים ולא הביביסטים יצאו להפגין באמת בשביל הדבר הזה. המקום שממנו מתחיל הטירוף, זה המאחזים האלה - גבעת רונן. ולכן זה המקום שהוא החזית האמיתית בסופו של דבר זה המקום שלדעתי גם צריך להיות בו (כל אחד ומה שהוא בוחר לעשות).

16

צילום: מירי פורת | חיפה

צילום: איילת אניסמן | חיפה

לא כל הפעמים אלימות. למעשה אני פעיל כבר כמה שנים, זאת פעם ראשונה שבאמת נתקלתי באלימות. אבל האלימות כבר גלשה מעבר לקו הירוק והיא מקבלת גיבוי מממשלת ישראל: כשהיא מופנית כלפי משפחות החטופים, וכלפי אימן עודה בפרדס חנה, וכלפי כיתת המחוננים בבבאר שבע, וכלפי גיא פלג.

עכשיו החלק החשוב, בואו נדבר על איך אנחנו מתמודדים עם זה. בגדה כבר שנים נוהגים להזכיר לחיילים שהם לא רק בשביל הצד של היהודים. וזו הדרך להתמודד עם הסיטואציה גם ברחוב הישראלי. להזכיר למשטרה באופן יומיומי שהם גם עובדים בשבילנו. לממש. לממש בצורה הכי ברורה את חופש הביטוי שלנו כי אחרת הוא ילך וייעלם. אנשים אומרים שאין תוצאות למחאות אבל העובדה שאנחנו ממשיכים להיות מסוגלים לצאת, זאת אחת התוצאות העיקריות של זה שאנחנו נמצאים פה.

וכשאני השבוע מסיים מילואים ואני אחזור לצעוד איתכם כל שבת. אני לא מתכוון ללכת מפה לשום מקום. אין לי לאן ללכת, ואין לי מה להפסיד, ואני אשתמש בכל כלי שעומד לרשותי. ואני לא מפחד. כבר נכנסתי לשני לינצ'ים בחיים שלי ויצאתי מהם. זה רק עוד אחד בדרך וכל הזמן שיש לי את היכולת אני אמשיך להילחם עבור המדינה הזאתי ולייצר בריתות עם ימין ממלכתי ולא להיעלם או לשבת בבית.

זה אומר גם ללכת למילואים. אני לא מוותר על המילואים. אני יודע שיש פה מורכבות, אני יודע. אני לא מוותר על זה ואני לא מוותר על מאבק בכיבוש, ואני לא מוותר על מסיק זיתים, ואני לא מוותר על מוצ"ש ואני גם לא אוותר על הכנסת.

זו התודעה שאנחנו צריכים להיות בה. כי אנחנו נלחמים פה על העתיד של המקום הזה.

תודה רבה

אמנון אלקלעי | ניצב בדימוס, שירת עשרות שנים בנגב וכראש אגף מבצעים במשטרה

ביקשו ממני כאיש משטרה לשעבר לדבר כאן על מה שמתרחש בשלטון החוק בישראל. חשבתי מאיפה אני מתחיל. התחושה שלי כמו רופא מול מי שחולה מאד, ישראל חולה מאד, ומצבה רע. מאוד רע. לא מדובר בוורוס קטן גם לא בחידק, גם לא בגירוי זמני. אלה מחלות קשות, כאלה שמדינות לא שורדות בלי טיפול אמיתי. זו מחלה מעשי ידי אדם.

המחלה הראשונה – שחיתות שלטונית. זו מחלה שמרקיבה את האיברים הפנימיים. נותרת רק המעטפת, ושמות ריקים מתוכן מבפנים. המקצועיות נדחית, ממוגרת, במקומה מוצבים מקורבים. תן וקח זו התמונה השלטת בחדרי החדרים. לחישות ומזימות מכל עבר. מצג שווא, מניפולציה קונספירציה וספין הם מתסמיניה הברורים. ערכים נרקבים. מוסדות נחלשים. אמון ציבורי מתפורר. זו מחלה שקטה, אבל קטלנית. זו מחלה מתפשטת מריקבון הפנימי נגרמים אסונות על קורבנות רבים.

המחלה השנייה – פשיעה מאורגנת. כאן כבר לא מדובר בשקט. אלה פצעים פתוחים, כואבים, מדממים. פיצוצים, ירי, סחיטה, פחד ברחובות. זיהום אלים שחודר לדם.

המחלה השלישית – התחמשות פראית. תסמין שקט אבל מסוכן, כמו חומר נפץ שמצטבר בגוף ומחכה לרגע הלא נכון.

המחלה הרביעית – אלימות. דימום פנימי שלא נעצר. איברים שלמים מדממים יום אחרי יום, עד שהגוף כבר לא עומד בזה. ישראל — חבולה, פצועה, מדממת. איבריה קרועים מבפנים.

אז מה התרופה?

יש הסבורים שחנינה לנתניהו תפתור את כל הבעיה – שהמשפט יסתיים, הרעש יידעך, והמדינה תחזור לשפיות. אבל זו אשליה. המשפט הוא לא הבעיה. השחיתות היא הבעיה. ואם נעצור את המשפט באמצע, האם בכך תיעלם השחיתות? או שבפועל נוותר על היכולת שלנו להתמודד איתה? המשפט הוא אמצעי התמודדות. הבעיה היא השחיתות עצמה – והמעשים שנעשו לאורך השנים. בכדי לחמוק מהדין. כאן חמור עוד מעבר, כאשר מנהיג מאשים את שומרי הסף את אנשי החוק – הם המושחתים לגירסתו ויש שעוד מאמינים – אותם עלומים בנסיבות עלומות ישבו ורקחו מזימות להדיחו והמציאו עבירות וראיות – יש עוד מאמינים לכך. יש יותר ראיות לצלחות מעופפות וחוצנים מאשר ראיות ועדויות על אנשי חוק שזממו נגד נתניהו. אבל לו זה לא מפריע והוא ממשיך להפיץ ולפגוע בשלטון החוק. לכן, חובה להגיע להכרעה ברורה. שחיתות היא מחלה ממארת, אוכלת כל מערכת מבפנים. בלי אמת ברורה – אין תרופה. המשפט חייב להגיע להכרעה.

אז מה התרופה?

התרופה היא שינוי עמוק. שינוי פוליטי. להוציא את הרקמות החולות, את המושחתים, את המסואבים לדחות את עבריינות. לחזק מחדש את רשויות השלטון, את הערכים, את שומרי הסף. לשים את הפשיעה — לא את המהפכה השלטונית — במרכז העשייה.

צריך מענה מערכתי לפשיעה. צריך לחזק את המשטרה, את התביעה, את בתי המשפט. צריך מקצועיות ולא מינויי מקורבים ועוד מלחי פינכה. צריך מדינה של ממשלה יש שאיפה לשירות ולא למשילות. ממשלה שמטפלת באוכלוסיות המוחלשות. משקיעה בחינוך, בתעסוקה ראויה ולא בכספים חיוניים לעניינים פוליטיים. מדינה לא רודפת כוח, כסף, כבוד, אלא מעריכה יושרה, תרומה, עבודה אמיתית. מדינה שדוחה פשיעה וחריגה. מדינה שגזענות בה היא גנאי. מדינה שבה אלימות ובוטות הן עבירה — לא חיבוק של שלטון. צריך מעורבות חברתית, שילוב של ציבור ורשויות זה תרופה הכי יעילה לפשיעה, דחייה ובוז לעבריינות, בטח לשחיתות, אמון ציבורי לרשויות החוק.

ישראל חבולה, פצועה ומדממת, אבל יש עוד סיכוי. ניתן למגר את העבריינות, ניתן לרפא ולהתרפא. אך זה לא יחלוף לבד. זה לא יחלוף מול קשיים. זה מחייב שינוי בהתנהלות, זה מחייב בחירה נכונה.

אם אנחנו נפעל, אפשר אחרת, אך קודם כל זו הבחירה:

נבחר נכון - ונתחיל דרך חדשה.

נבחר נכון - ונתחיל החלמה.

נבחר נכון - ועם ישראל יכול לחזור להיות חי, נקי, רענן — כמו פעם.

הבחירה עכשיו היא להיות - או לחדול.

צריך לבחור מי עומד לידך, מי מרפא, מי מרעיל ומי סתם לא מועיל ואף מזיק, צריך לבחור.

הגענו לצומת. צומת גורלית. עכשיו חייבים לבחור נכון. עד אז נדרשים לעמוד בעוז לצד מי שבמערכת חוק מתמודד. צריך לתת כתף ורוח, צריך לתת גיבוי ליועצת משפטית לממשלה, צריך לתת גיבוי לתקשורת חושפת, צריך לתת גיבוי לאנשי משטרה ראויים לאנשי חוק מסורים.

לתמיכה חברתית, כמו גם לבז מרסן, יש עוצמה, יש משמעות. יש עוד ברחבי העיר שלנו תמונות קרועות. מהם מגיח תמונה של של מי שמייצג בעיני את כל פשיטת הרגל, זמן בן גביר כתוב שם, בעל הבית. מי שמציג את עצמו כבעל הבית, בפועל הוא בסך הכול סמרטוט. לא כזה שמנקה, אלא כזה שמייצר זוהמה ומשאיר ריח רע בכל מקום שהוא עובר בו, בכל מעשה ובכל התנהלות.

חברים, חלק מההבראה, חובה להקים ועדת חקירה ממלכתית ל-7 באוקטובר. לא כדי לומר שוב את מה שברור - האחריות של נתניהו - זה חרוט באבן. אלא כדי לזהות את כל המקומות שבהם הגוף קרס, את כל התקלות שלא נראו, את כל מה שדורש ניתוח אמיתי.

אז בואו נעשה את הבחירה הנכונה. אלו מחלות מעשי אדם, לא מחלות חשוכות מרפא אלו מחלות שבכוחנו לרפא. רק נבחר נכון, רק נתארגן ונתרפא.

צילום: אורנה נאור | תל אביב

צילום: איילת אניסמן | באר שבע

נמרוד שפר | אלוף במיל', בעבר מנכ"ל התעשייה האווירית וראש אגף התכנון בצה"ל

חברים וחברות, ערב טוב לבאר שבע,

אני רוצה להתחיל במה שגם אסיים איתו - אתם, אנחנו - האנשים להם חיינו. אנחנו אלה שיושטו יד אמיצה וימשכו את מדינת ישראל החוצה מהתהום. זה יעודנו, זה בכוחנו וזו כוונתנו.

אני רוצה לספר לכם שהבת שלי גרה כאן בבאר שבע עם בן זוגה. הם חלק מאיתנו, חלק מכם, מקהילה נחושה, שלא מוכנה להתפשר על העתיד שלה. לא מוכנה להמשיך לממן הזיות משיחיות, לא מוכנה להישאר לבד תחת האלונקה, ודורשת הנהגה שפועלת למען האזרחים, נקייה משחיתות ומציעה חזון אמיתי לישראל, מדינה שלא רק אפשר לחיות בה, אלא כזו שרוצים לחיות בה.

נדמה לנו שהמלחמה נגמרה. היא לא נגמרה. המלחמה בעזה לא הסתיימה. החזית בצפון עוד יכולה להתלקח. אבל המלחמה החשובה ביותר - היא כאן. זו המלחמה על הדמוקרטיה, ועל הבית. זה לא רק הקרב החשוב ביותר, אלא גם הקרב שבו יש לנו את היכולת הגדולה ביותר להשפיע, ולנצח!

איך נראית המלחמה הזו? ככה: רק בימים האחרונים התרחשו כאן אירועים מזעזעים, שהם תוצאה ישירה של מכונת הרעל, מכונה שמופעלת על ידי אנשים שכל מטרתם להפיץ שנאה: לפני כמה ימים, כאן בבאר שבע, תלמידים פרצו לשיעור של כיתת מחוננים, לא כי היה ויכוח פוליטי, אלא כי אמרו להם במשך שנים שאפשר. שאפשר לירוק, לאיים, לקלל. שאפשר לקרוא לתלמידים אחרים 'שמאלנים מסריחים'. שאפשר. למחרת - סגן שר במדינת ישראל פרץ לכיתה באוניברסיטת בן גוריון, תקף ואיים על מרצה, ניסה לעורר פרובוקציה. ואז, עיתונאי בכיר שצריך אבטחה כי מאיימים על חייו. החלטה על סגירת תחנת רדיו מצויינת זה לא מקרה. זו מדיניות.

זה לא 'נוער מתפרע' ולא 'ויכוח פוליטי'. זו תוצאה ישירה של שנים של הסתה, של מנהיגות שמכשירה שנאה, שמחבקת בריונות, שמלבה פחדים כדי לשלוט. זה קשור בקשר ישיר גם לטרור המתנחלי בשטחים. טרור בהיקפים שלא ראינו, מגובה ומחזק ע"י גורמים קיצוניים בממשלה. נדמה לנו שזה רחוק, אבל זה לא, המציאות מוכיחה שהרעל לא נעצר בקו הירוק. הוא מגיע לכולנו. את הרעל הזה, את הרוע הצרוף הזה, מעודדים גורמים כהאניסטים שהם חלק ממשלת ישראל, חלק מהקואליציה שלה שבה סגן יו"ר הכנסת קורא מעל בימת הכנסת לכהנא "גיבור".

ולכן, אנחנו המחנה השפוי, המחנה הדמוקרטי, ניאבק בכל הכח כדי להחליפם, ניאבק ונצליח. וכמו שאני נכנס לזירה הפוליטית כי שם המאבק יוכרע, כך אני קורא לכם לבוא איתי. הילדות והילדים שלנו זכאים לבית ספר שבו לא מאיימים עליהם. המרצים שלנו זכאים ללמד בלי פחד. כולנו זכאים למדינה שלא פוחדת מדמוקרטיה.

אני קורא לכם, בואו ביחד. בואו איתי, בואו נחדש את הפוליטיקה הישראלית ודרכה את כל מה שרקוב ומקולקל כאן. את השירותים החברתיים, את משרדי הממשלה, את המשטרה, את מערכת החינוך!

מגיע לנו לחיות במקום שבו כולנו - כל אחד מאיתנו - מרגיש בבית.

מגיע לנו לחיות במקום שבו אפשר לקנות בית.

מגיע לנו לחיות במקום שחינוך טוב הוא נחלת הכלל.

מגיע לנו לחיות במקום שבו גידול ילדים לא ימוטט אותנו כלכלית.

מגיעה לנו ממשלה שרואה אותנו, שאכפת לה מאיתנו, שמתאמצת עבורנו. גמרנו לשתוק, גמרנו לשחק לפי כללי משחק מושחתים!

החודשים הקרובים יהיו קשים. מרים. ינסו להשתיק אותנו. ינסו להפחיד אותנו. אבל לנצח במערכת הבחירות הקרובה זו המשימה שלנו - ואנחנו נצליח בה: אם כל אחד ואחד מאיתנו לא יסתפק בלצאת להצביע ביום הבחירות. אם כל אחד ואחת כאן יעשה עוד צעד אחד! לא משנה אם זה לעמוד בדוכן, לגייס חברים, לעשות טלפונים, להשקיף בקלפי אנחנו ננצח.

צילום: מיכל מונטל | באר שבע

יוסף עטאונה | ח"כ לשעבר

אני רוצה לדבר בעברית גם בגלל הנוכחות הערבית-יהודית שנמצאת כאן. נכון שהנוכחות היום באום אל-חיראן צנועה, אבל היא משקפת דרך משותפת של ערבים ויהודים בנגב — דרך שמסרבת למדיניות הגזענות והאפליה הקיימת. אני רוצה להזכיר שלוש החלטות מהשבוע האחרון, שקשורות ישירות למראות שאנחנו רואים כאן.

אנחנו רואים את החורבן באום אל-חיראן, רואים את ההרס, רואים את התמונה האמיתית שמתגלם בה התיאור האתני במיטבו — הרס אום אל-חיראן כדי להקים את "דרור" היהודית. השבוע היו בנגב שלוש החלטות של מוסדות התכנון ובתי המשפט, שמראות שהכוונה שלהם היא להמשיך את מדיניות הטיהור האתני. מה שקרה באום אל-חיראן ובוואדי אל-חליל הוא לא הסוף. הם מתכוונים להמשיך.

ההחלטה הראשונה הייתה החלטה חלשה ובעייתית בפסק הדין של ראס ג'רבא — רוצים להעביר את האנשים ולהקים שכונה ליהודים ליד דימונה. הכוונה ברורה: טיהור אתני — להעביר את הבדואים, לגרש אותם, ובמקומם לבנות שכונה יהודית.

ההחלטה השנייה הייתה בוועדה המחזית לתכנון ובנייה בנגב: ביטול תוכניות ההרחבה של שני יישובים — לקיה וכסייפה — וגריעה משטח המוניציפלי.

אבל באותו שבוע, יום אחרי, משרד הפנים ומינהל התכנון החליטו כן להקים ועדה גיאוגרפית להרחבת חמישה יישובים יהודיים במבואות ערד.

צילום: וליד אלעובר | אום אל חירן

זהו הפרצוף האמיתי של מדיניות הגזענות, האפרטהייד והטיהור האתני בנגב: רוצים לרכז, לגרש, להרוס לבדואים — ולבנות ליהודים. האתגר של כולנו, במיוחד של האוכלוסייה הערבית ושותפינו היהודים למאבק, הוא אתגר רציני מאוד: איך מונעים את המראות האלה בראס ג'רבא ובמקומות אחרים — גם באלבקיעה. האתגר, האחריות והמשימה — על כולנו. בצער רב אני אומר: נכשלנו כולנו ולא הצלחנו במאבק על אום אל-חיראן. צריך לומר את האמת. אבל במאבקים הבאים אנחנו חייבים ללמוד, להפיק מסקנות ולשנות שיטה ודרך. אי אפשר להיאבק באותה דרך שוב ושוב.

אני זוכר את היום שבו באו להרוס את המסגד כאן לפני שנה. איפה היו האנשים שלנו? איפה היו השותפים למאבק? אנחנו חייבים להיות שם. שואלים — מה צריך לעשות? אני אומר: אפשר לעשות. אפשר להיאבק.

צריך להיאבק על הבית בנגב. הריסת הבתים והטיהור האתני אסור שיעברו בשתיקה מצד הממשלה ומשטרת בן-גביר. כדי להתמודד — אנשים צריכים להתאגד. אנשים צריכים לקבל אמונה בדרך ובצדקת המאבק, ולהיאבק על הבית. אפשר לאגד את האנשים — זו המשימה שלנו. התחלנו בכך בחצי השנה האחרונה. היו מאבקים ציבוריים משותפים בנגב. הצלחנו להוציא אנשים לרחובות, להפגנות שהדהדו בצורה בולטת. הקו הזה חייב להימשך.

גם באום בטין, כשבאו להרוס ואנשים התבצרו בבית — הצלחנו למנוע את ההריסה. לכן המאבק צריך להימשך, אבל גם להפיק מסקנות — כדי שלא נחזור על הכאב והחורבן של אום אל-חיראן.

צילום: וליד אלעוברה | אום אל חירן

אבי דבוש | מנכ"ל קול רבני לזכויות אדם, תושב נירים

ערב טוב, באר שבע!

בואו נרים את הדגלים והשלטים שלנו הכי גבוה שכולם ישמעו אותנו: ד מ ו ק ר ט י ה

778 ימים לטבח הגדול בתולדות ישראל. 34 חודשים מתחילת ההפיכה המשטרית ושלטון הממשלה הגרועה בתולדות ישראל. אני גאה להתנגד לממשלה הזו. אני גאה להיאבק לטובת ישראל דמוקרטית, ליברלית, של שלום, צדק וזכויות אדם. לטובת כל אחד ואחת מהישראלים. גאה לקיים יחד אתכם "סור מרע ועשה טוב- בקש שלום ורדפהו".

בינואר 2023 יזמתי את הפגנת הדמוקרטיה הראשונה בבאר שבע. מאז אני חלק מהצוות המוביל הנחוש והמתמיד כאן, מלבד החודשים אחרי השבעה באוקטובר, בהם פוננו מהתופת בקיבוץ נירים ובעוטף. אני גאה להיות חלק מהצוות שמוביל את מחאת הדמוקרטיה בבאר שבע כבר 148 שבועות ברציפות! בשבועות האחרונים נחשפה החברה הישראלית לטרור היהודי בגדה בכל הכח ובהיקפים שלא היו כמותם. הטרור היהודי קיים שנים ארוכות. לפני 30 שנה טרוריסט יהודי רצח ראש ממשלה שהוביל תהליך שלום ומהפכה חברתית-כלכלית בפריפריה בישראל. ממשלת ישראל הנוכחית היא הראשונה שחיבקה את הטרור היהודי לליבה. ראש הממשלה נתניהו סלל את הדרך לייצוג כהניסטי בקואליציה ומינה עברייני מורשע סדרתי, בין היתר בתמיכה בטרור יהודי ובחברות בארגון טרור, לממונה על המשטרה, השב"ס ומכבי האש. אם זה היה קורה במדינה אחרת זה היה מגוחך ומצחיק. אם זה היה קורה באירופה היינו מדברים על הניאו נאצים שחדרו לשלטון. למה אנחנו לא קוראים לדברים כפי שהם, כאשר זה קורה אצלנו?

הכהניזם מדבק. שר הביטחון החליט שבגדה יהיו מעצרים מנהליים לערבים בלבד. שר האוצר והסיפוח קרא למחוק כפר שלם ועודד פוגרומים יהודיים. שר המורשת קרא להטיל פצצה גרעינית על עזה. סגן יושב הראש הכנסת אמר שהרב מאיר כהנא הגזען שהוביל ארגון שהוגדר ארגון טרור בארצות הברית וישראל, היה ראוי לפרס ישראל. וסגן השר במשרד ראש הממשלה מסתובב כאן ממש בבאר שבע כראש כנופיה של בריונים ומאיים ותוקף כל מי שלא חושב כמוהו.

הכהניזם גם חילחל לתוך עיריית באר שבע. סגן ראש העיר, שמעון טובול, קורא לתושבים בדואים נוחבות והשבוע הוחלט סוף סוף להגיש נגדו כתב אישום על תקיפה קשה ומצולמת, כשהוא עם נשק ומדי צה"ל, כנגד צעירים בדואים. זה אחרי שהוא ניסה להיתמם ושיקר שבכלל לא מדובר בו, עד שנאלץ להודות. מאוד מאכזב לראות שהוא נותר בתפקידו אחרי התקיפה ובינתיים גם אחרי ההחלטה. ב-2014 ראש העיר דנילוביץ הדיח מיידית את סגנו ברגע שהואשם בתקיפה. אני קורא לראש העיר לא לפחד ולא למצמץ ולעשות את הדבר הנכון!

הכהניזם והטרור היהודי מגיע לשיא חדש בשבועות האחרונים בגדה המערבית. לפי נתוני האו"ם בחודש האחרון נרשמו כ-260 אירועי אלימות ותקיפה יהודית, שיא כל הזמנים. כמנכ"ל קול רבני לזכויות אדם, המובילים נוכחות מגינה במסיק הזיתים וביום יום בגדה, אני רואה את זה בעיניים. בחודש האחרון הותקפו המתנדבים שלנו חמש פעמים. באחת הפעמים מתנחלים מילואימניקים מרבבה כיוונו עלי ועל חברי נשק וירו מעלינו. התלונה שהוגשנו לא טופלה עדיין.

אתמול הגעתי בראש 100 פעילות ופעילים לכפר ג'בעה לסולידריות עם תושבי הכפר שהותקף בפוגרום בשני בלילה. מאות צעירים יהודים רעולי פנים פשטו על הכפר, הציתו בתים ומכוניות, יידו

אבנים, ריססו "מוות לערבים" ועוד. בכפר שקט ושלו שמחובר מאוד לקהילה הישראלית סביבו. מאז יום שני תועדו עוד עשר תקיפות מאורגנות לפחות. הפגיעה היא בעיקר בפלסטינים אבל גם ברבנים ובמתנדבים שלנו וגם בחיילים ורכוש צה"ל.

כפי שאמר יצחק רבין ז"ל, האלימות לא מתחלקת. הטרור היהודי שזוכה לעמידה מנגד או עידוד מצד המשטרה והצבא ומנהיגות המתנחלים, הוא אותו טרור שממומן ומעודד ממסדרונות הממשלה ובדיוק זה שמופיע כאן בבאר שבע אצל סגן ראש העיר ועד לילדים שצועקים לחבריהם מוות לשמאלנים, במתקפות על מי שמעז לארח חבר כנסת ערבי בביתו ועד לפשעי מלחמה מתועדים בצבא.

לצערנו, הדברים זוכים להדהוד בקרב הצעירים שלנו. הכהניזם והאלימות מדבקים. כרבע מהצעירים מזדהים עם בן גביר ומפלגתו. מדובר באתגר עצום לכולנו הנוגע להתפרקות התשתיות של החינוך הממלכתי וההומניסטי בישראל ולואקום ערכי ומנהיגותי לחלופות לכהניזם שמתמש ברגשות פחד ונקמה לטובת עידוד אלימות וגזענות.

אז מה עושים? לא מרימים ידיים. מרימים קול ומחברים את מי שסביבנו כנגד אלימות, גזענות וטרור יהודי.

מדברים עם הצעירים סביבנו. מחנכים אותם לערכים אנושיים, יהודיים וציוניים של אהבת הגר והושטת יד שלום.

מטפחים דרך בהירה חקופת קומה של שלום, צדק, שוויון זכויות אדם. לא מגמגמים ולא מתיישרים עם הסיסמאות הריקות והאלימות הכהניסטית. לא נותנים במה לכהניסטים. דורשים את זה מהתקשורת, מהאקדמיה, מבתי הכנסת ומכל מקום שצריך. שערי תשובה תמיד פתוחים אבל כהניזם לא בבית ספרנו. מחליפים קואליציה וממשלה. זורקים החוצה את הכהניסטים ומייצרים ממשלה רחבה של ימין ממלכתי, שמאל ומרכז ציוניים ומפלגות ערביות. אין ברירה טובה אחרת. להחליף. לתקן. לשקם. אחרת הטרור היהודי יבלע את כולנו ונהפוך למדינת מיליציות נוסח לבנון. אין לי ספק שאם נעבוד יחד ונצטרף כח לקול לקול נחולל מהפך, נציל את ישראל ונבודד את הטרוריסטים היהודיים. עוד לא אבדה תקוותנו!

אברהים גריבי | פעיל חברתי וחבר בוועד כפר א-סר

ערב טוב לכולם,

אנו עומדים בתקופה מורכבת וקשה - תקופה שכולנו חשים בה יום-יום. דווקא כאשר נדרש שהממשלה תעמוד לצד אזרחיה, אנו נתקלים בהחלטות שמעמיקות את הפער ומרחיקות את המדינה מן האדם הפשוט, במקום לקרב אליו. אחד הנושאים הכואבים ביותר הוא הפשיעה בחברה הערבית. משפחות שלמות חיות בפחד מתמשך: רירות בלילות, מעשי רצח חוזרים, ותחושת אובדן ביטחון בסיסי. במקום לגבש תוכנית מקיפה ורצינית למיגור הפשיעה, הממשלה מסתפקת בסיסמאות ללא השקעה ממשית בחינוך, בתעסוקה, בצעירים ובבניית אמון עם הציבור.

ובמקביל, במקום להפנות משאבים לביטחון האישי של האזרחים, הממשלה בוחרת להשקיע בהריסת בתים. מה שמתרחש בנגב, ובפרט בכפר אל-סר שבו נולדתי וגדלתי, הוא עדות כואבת למציאות זו: בתים נהרסים, משפחות נותרות תחת כיפת השמיים, וילדים, נשים וקשישים מוצאים את עצמם ללא קורת גג, ללא אופק תכנוני וללא פתרון הוגן.

אי-אפשר לדבר על חוק וסדר כל עוד נמשכת ההתעלמות מהכפרים הבלתי מוכרים בנגב. אנשים חיים שם עשרות שנים, דור אחר דור, ללא תשתיות בסיסיות וללא הכרה מינימלית. במקום למחוק אותם - יש להכיר בהם, להסדיר אותם ולהעניק להם שירותים שווים, כפי שמקובל בכל יישוב אחר במדינה.

אנחנו כאן כדי להשמיע קול ברור וחד: נדרשת מדיניות אמיתית, שמטפלת בפשיעה, מחזקת את הביטחון האישי של כל אזרח, ומפסיקה את הריסות הבתים הפוגעות במשפחות שלמות. מגיע לנו לחיות במדינה שמכבדת את כל אזרחיה - ללא אפליה על בסיס מגזר, לאום או דת.

הממשלה הנוכחית פוגעת בעקרונות הדמוקרטיה ובערכיה. ולכן אני אומר בקול נרגש ורם: עלינו להתאחד, כדי להרחיק מן השלטון את הקיצוניים ולשמור על עתידה של מדינתנו.

צילום: איילת אניסמן | חיפה

צילום: גל מוסמון | צומת אלונים

צילום: צביקה גולן | בית השיטה

צילום: צביקה גולן | בית השיטה

צילום: צביקה גולן | צומת יששכר

צילום: צביקה גולן | בית השיטה

צילום: עמוס גילן | צומת כרכור

אלק יפרמוב | מורה לאזרחות, אקטיביסט

החל מאתמול רצה בווטסאפ ההודעה הבאה: חודש טוב! סיכום המאבק באויב הערבי בארץ הקודש בחודש חשוון: 48 רכבים שנשרפו, 19 בתים שנשרפו, 21 ערבים שנפצעו, 2 מסגדים הוצתו ועוד רשימה ארוכה של "פירות" וקורבנות הטרור המתנחלי.

ואני רוצה להגיד באופן הכי ברור, למקרה שלמישהו עוד נותר ספק: שורפי הכפרים הפלסטינים ושורפי המדינה אלה בדיוק אותם האנשים. אלה בדיוק האנשים שבונים לנו דיקטטורה. אחד מהם שהוא הדוגמא הבולטת מכולם אתם מכירים היטב - מתנחל מההתנחלות הקיצונית קרית ארבע, ממשיך דרכו של הרב כהנא, מעריך של רוצח ההמונים ברוך גולדשטיין, האיש שהורשע בתמיכה בארגון טרור - איתמר בן גביר!

לפני שבועיים איתרע מזלי לפגוש את האיש הזה באוניברסיטה העברית שבה אחותי דינה קיבלה תואר שני ואני ומשפחתי באנו לטקס. במקום שהאוניברסיטה העברית תראה לו את הדלת, שזה הדבר המובן מאליו לעשות לתומך אידאולוגיית גזע ומעריך של רוצח המונים, נאלצנו אנחנו האזרחים שישבו בקהל לעשות את זה. אחותי התחילה לצעוק לו, אני הצטרפתי וההמשך ידוע - מעצר אלים, אזיקים, חיפוש בעירום. צעקות שנגמרו במעצר!

אבל אם מישהו חושב שבאתי לדבר פה על עצמי כקורבן הוא ממש טועה. אני באתי לדבר על שיעור האזרחות שאנחנו לומדים מזה. אני מורה לאזרחות בגימנסיה הרצליה ומה שהסברתי לתלמידיי אחרי הארוע והם כמובן גם הבינו את זה בעצמם כי הם תלמידים ותלמידות חכמים וחכמות - זה שזכויות האדם שלנו נמצאות על הכוונת של משטר מסוכן שהמשטרה מזמן הפכה לכוח טיפול חמוש במתנגדי משטר שהרשויות שאמורות להגן על זכויותינו נופלות אחת אחת לתוך המלצות של הפשיסטים שאנחנו לא מוגנים ושהמשטר יכול להפעיל כלפינו אלימות מתי וכמה שבא לו

ואם מישהו חושב שאין לזה קשר למה שאנחנו עושים בשטחים הוא טועה טעות מרה. כי איפה בדיוק למדנו את פרקטיקות האלימות, המעצרים השרירותיים, דיכוי חופש הביטוי וכל זכות אזרח אחרת? ומי הם האנשים האלה שעושים לנו יבוא מיוחד מהגדה לישראל - בן גביר, רוטמן, סמוטריץ'? איפה הם גרים ומה האידאולוגיה שלהם?

במשך תקופה מסוימת היה דיבור כזה שהמחאה שלנו היא לא פוליטית והיא לא עניין של ימין ושמאל. אבל אני חושב שכמעט שלא נותרו היום אנשים שלא רואים את הקשר: הקשר בין מתנחלים-מחבלים שמרוצצים גולגלות של פלסטינים ולאחרונה גם של יהודים להשתוללות של המליציה של בן גביר בין אידאולוגיית עליונות הגזע להקמת משטר שמפלה ורודף את כל המיעוטים. בין הדיקטטורה שם לדיקטטורה פה של רדיפת עיתונאים ומאסר מתנגדים וכנופיות פשיסטיות שמשתוללות ברחובות.

חברים וחברות, הסיכוי היחיד שלנו לנצח את הפשיסטים הוא להציב אלטרנטיבה אידאולוגית אמיצה הפוכה במאה שמונים מעלות בכל ההיבטים לחזון הבלהות שלהם.

מול פשיזם - חירות!!

מול מלחמה - שלום ופתרון מדיני!!

מול עליונות יהודית - שוויון לכל!!

מול גזענות - שותפות פוליטית יהודית-ערבית!!!

אלטרנטיבה שלא חוששת לאבד "ימין רך" ולא מתנחמדת ולא פוזלת לאמצע ומנסה לרצות את כולם או להיות מנומסת.

מול פשיסטים - אין נימוסים!!

חברים, גם אם הנציגים שלנו בכנסת עוד לא הטמיעו את המסר הזה - אני יודע שאתם מסכימים איתי. כי אין כמו מקום טוב יותר מחיפה לדבר בו על שותפות יהודית-ערבית ועל שלום ועל שוויון לכולם. כי זו הדרך היחידה שלנו לנצח את הפשיסטים. ואנחנו ננצח אותם!!!

חיפה

22 נובמבר 2025

מיכל פויאר | פעילה וותיקה במחאת העם חיפה ורכזת אמהות בחזית בחיפה

ערב טוב חיפה!!! אחים ואחיות שלי לדרך. אני עומדת כאן הערב איתכם, כמו שאני עומדת איתכם כבר שנים ברחובות. אני מדברת אליכם הערב קודם כול כאמא, ואחר כך כאזרחית שאוהבת את המדינה שלנו עד כאב

אם אתם זוכרים, בראשון ביולי 2023 פג תוקפו של הפטור מגיוס שממנו נהנו החרדים. מאותו רגע צה"ל היה אמור להתחיל לשלוח צווי גיוס לכל בני ה-16 ומעלה, בדיוק כפי שהוא עושה עם כל שאר האזרחים. אבל מאז, הממשלה הזו לא רק שלא פועלת לגייס חרדים — היא עושה כל שביכולתה כדי לאפשר את המשך ההשתמטות, תוך התעלמות מוחלטת ממה שעבר על המדינה בשבעה באוקטובר ומהמלחמה שמתנהלת מאז. הממשלה עובדת יום ולילה כבר שנתיים וחצי על דבר אחד: להעביר מה שהם מכנים חוק גיוס שישמר את הקואליציה שלה. אז בואו נעשה סדר.

יש כבר חוק גיוס במדינת ישראל! "חוק שירות ביטחון" קובע שכל אזרח או תושב ישראלי שהגיע לגיל 18 מחויב להתגייס, בכפוף לכשירות רפואית. מאז שהפטור של החרדים הסתיים, הממשלה לא גייסה, לא אכפה, ולא התכוונה לעשות זאת למרות שהמצב בצבא עצמו מידרדר, למרות שמילואימניקים נשחקים, למרות שהעסקים שלהם והמשפחות שלהם קורסים, ולמרות כמעט 1000 נופלים ויותר מ-10,000 פצועים,

מאז שהפטור הסתיים, אני גייסתי עוד שני ילדים ללוחמה והבכור כבר בסבב שני של מילואים בעזה. הבת משרתת רוב הזמן בשטחים והתאום שלה ביחידה מובחרת. במשך השנתיים האחרונות אני שומעת שוב ושוב את ההתחננות שלנו כמדינה אל החרדים: "בבקשה, בבקשה, תכניסו יד מתחת לאלונקה, תתגייסו". אין שום סיבה מוצדקת לכך שרק חלק מהאוכלוסייה יחגוג חגים עם חלק מהילדים, יתמודד עם ילד שמתקשר בבכי ממשרב בבסיס, יוותר על חופשות משפחתיות לשלוש שנים, ויחיה עם דפיקות לב בכל פעם שמדווח על אירוע באזור שבו הילד משרת — או יעצור את הנשימה בכל דפיקה בדלת. מה לא עושים עבורם — יחידות מיוחדות, בלי נשים, עם כשרות מהודרות, כאילו שהצבא כולו לא עובר תהליך של הדתה. הכול כדי להרגיע את ההורים החרדים, שיירגעו לדעת שהבן שלהם ייצא בדיוק כפי שנכנס.

אז אני רוצה יחידות מיוחדות גם לילדים שלי. יחידות של שמאלנים. שאם כבר מגיע רב — הוא יהיה רפורמי, ובמקרה הגרוע קונסרבטיבי. יחידות שלא מעשנים בהן ולא שומעים אייל גולן. כי גם לי יש ערכים, וגם אני חיה בפחד שהילדים שלי ייצאו מהשירות אחרים ממה שחינכתי אותם להיות. הרי כולנו יודעים שחיילים נוטים ימינה.

גדלתי ילדים בבית ליברלי, דמוקרטי, חילוני, שמאלי — ואתם צריכים לשמוע היום את השיחות סביב שולחן השישי שלנו: "צריך להמשיך את המלחמה, זו הדרך היחידה להכריע את חמאס"; "החטופים לא חוזרים — זה הכול בגלל חמאס"; "אין פלסטינים חפים מפשע"; "למה ללכת לעזור במסיק? מחר בבוקר הוא יבוא להרוג אותי"; "כל פלסטיני הוא מחבל פוטנציאלי".

אז הערכים שלי פחות חשובים מהערכים של הורים חרדים? כמו שאני צריכה להאמין שחינכתי טוב, כך גם הם. ואם הם בטוחים בדרך שלהם — שלא יפחדו שילדיהם יתגייסו. נמאס לי מההתחננות למגזר החרדי. או שאנחנו מדינת חוק — או שלא. כאן נכנסות "אמהות בחזית", תנועה שנוסדה לפני שנתיים וחצי על ידי איילת השחר סידוף המדהימה, מתוך הבנה שאין דמוקרטיה בלי שוויון

ואין שוויון בלי גיוס של כולם. ומאז הקמתה, גם אם הממשלה עדיין לא נפלה, יש לא מעט הישגים: הלחץ הציבורי והפרלמנטרי שלנו גרם לפיצול בתוך הציבור החרדי ולמאבק בין קהילות שרוצות שינוי לבין רבנים שמרנים הדורשים "תורת אומנותו". וכתוצאה מכך הממשלה תקועה. בלי החרדים אין לנתניהו רוב. חוק ההשתמטות של ביסמוט תקוע — ובצדק. למרות שהוא מציג יעדי גיוס, הוא מעניק בפועל מסלול פטור כמעט אוטומטי: ישיבות מגדירות לבד מי "בן ישיבה", כולל חלוקה של "דף חדש" למשתמטים; הסנקציות רופפות כמעט לחלוטין; והוא אף מכיר בשירות אזרחי-קהילתי כתחליף לשירות צבאי אמיתי.

השבוע בג"ץ קיבל את העתירות שלנו וקבע שהממשלה מזלזלת באכיפת חוק שירות הביטחון. הוא נתן לה 45 ימים להציג מתווה אמיתי — לא עוד טריקים ושטיקים. ולמרות מאבק עיקש של הממשלה והחרדים — בשנה האחרונה התגייסו כ־3,000 חרדים. פי שלושה מהשנה שקדמה לה. אנחנו כאן מתוך אהבה עצומה למדינה הזו ולילדים שלנו. הגיע הזמן שכל תומכי השלטון שנגד השתמטות החרדים יחליטו מה באמת חשוב להם ולא ימשיכו לתמוך בצורה עיוורת בממשלה שעושה לכולנו נזק. אנחנו דורשות דבר אחד: שוויון. גם בחוק וגם בשירות.

והדבר היפה הוא שהשינוי כבר קורה: הוא קטן, הוא איטי — אבל הוא בלתי ניתן לעצירה. אנחנו נמשיך לעמוד כאן, להרים קול, להילחם על המדינה שאנחנו אוהבות. אם יש דבר אחד שלמדנו מהשנתיים האחרונות זה שאמהות לא מפחדות ואמהות לא מוותרות כשאנחנו עומדות יחד — אף ממשלה, אף אינטרס ואף אחד לא יעצור אותנו.

חיפה

22 נובמבר 2025

דולב זהר | אמא מודאגת ואזרחית פעילה

ערב טוב למחאת העם חיפה! שמי דולב, אני מבחן שבעמק חפר, ואני כמוכם – אזרחית מודאגת. כשהייתי בת 19 נפל חבר ילדות שלי, ניר שרייבמן, באסון המסוקים. בעלי העביר את ימי השישי שלו כילד בחלקה הצבאית בקריית שאול ליד הקבר של דוד שלו, ניסים יניב, שנפל במלחמת ההתשה. בשנתיים האחרונות הילדים שלי חוו את נפילתו של סרן אסף מסטר מהקיבוץ שלנו, שהיה חלק מהחיים שלהם, עדי גרומן אחות של חברים מהשכבה, ועמרי לוטן אבא של חבר מהכדורסל. לפני כמה חודשים הייתי בהופעה של שלמה ארצי. וכל ההופעה רק חשבתי על זה שהשירים שלו רלוונטיים גם לילדים שלי. שגם הילדים שלי הולכים לרקוד עם חיילים מתים בלב.

ב 1992 זכה בבחירות בישראל מנהיג אמיץ שרצה לשנות את פס הקול של חיינו. שנשיר שירים לאהבה ולא למלחמות. הוא הבין את תפקידו ואת גודל אחריותו. הוא חתר לפתרונות משני-מציאות מחד, עם ראייה מפוכחת של המציאות מאידך. לא הכלה של המציאות אבל גם לא פנטזיות על ניצחון מוחלט. אז לזכר המנהיג שלי שנרצח לפני 30 שנה, אני רוצה לדבר על 3 נושאים שבעיני מייצגים אותנו: אחריות, מנהיגות וחתירה לפתרונות.

במדינת ישראל החלטות מתקבלות בכנסת. במערכת הפוליטית. לי יש זכות הצבעה לכנסת כבר 30 שנה ומימשתי אותה 12 פעמים. מכאן שאני חלק מהמערכת הפוליטית ותוצאותיה הן גם באחריות. במשך שנים הצבעתי לרלביסט התורן. מועמד הזהב שבאולפנים קשקשו שיש לו סיכוי להעיף את ביבי. פחות עבד... מי שמחליט על החיים שלנו בימים אלה הם כהניסטים וחרדים, ובצדק.

מגיע להם. כי המצביעים של סמוטריץ ודרעי הבינו את תפקידם והצביעו למי שהם באמת רוצים ולא לספקולציות של "מי יכול להעיף את ביבי". הצבעה למי שלא מייצג אותנו או שיש אג'נדה עמומה זה לא לקחת אחריות. פנטזיה על מועמד חוצה מחנות שיבוא ויסחוף את רוב העם לא שונה מפנטזיית הניצחון המוחלט.

להתפשר על מפלגה בזירה שבה קובעים כמה שווים חיי הילדים שלנו היא הפקרות. שנים של התפשרות הביאו למצב שחיי ילדינו שווים פחות מאתר ארכיאולוגי בשטח צבאי. כי מה ההבדל בין הסיור ללבנון שבו נהרג גור קהתי לבין אבטחת קבר יוסף או מערת המכפלה? הרי לשלושתם אין שום חשיבות ביטחונית. ולכן תנאי ראשון ללקיחת אחריות הוא להבין מה הם גבולות הגזרה שלנו ומה תפקידנו בכך, הגזרה שלנו היא הקלפי ותפקידנו לבחור במפלגה שמייצגת אותנו ואת ערכינו. לא יותר, אבל גם לא פחות. תפקידנו לדאוג שהפוליטיקאים שמייצגים אותנו יגיעו כמה שיותר חזקים לשולחן המו"מ הקואליציוני כדי שיהיה להם כח להילחם על מה שחשוב לנו.

נראה שגם הפוליטיקאים הבינו את תפקידם והם עומדים יחד, הערב, כל מנהיגי האופוזיציה על במה אחת. אני מציעה שניתן להם לעשות את עבודתם ולייצר חיבורים, ואנחנו נעשה את עבודתנו ונצביע למי שאנחנו באמת רוצים. חברים עשינו היסטוריה. המחאה הזאת היא מחאה בסדר גודל היסטורי. אבל אסור לנו להתאהב בתהליך ולשכוח לשם מה נתכנסנו – אנחנו רוצים לשנות את הכיוון שהמדינה צועדת אליו, ואת זה עושים בכנסת.

הפתרון הוא פוליטי. הפתרון הוא מפלגה חזקה שתייצג אותנו וצריך להתחיל לחתור אליו עוד היום. אבל אין בחירות, אז איך עושים היום מעשה פוליטי? מתפקדים. התפקדות זו החתירה לפתרון שלנו והיא יכולה להתחיל היום. אם לא נתחיל לטפל בפתרון, אם לא נדאג ל"יום שאחרי" אזי מדיניות "ניהול המחאה" תתפוצץ לנו בפנים.

וכן, האנלוגיה שקופה: ניהול מחאה מול חתירה לפתרון, רגל מדינית מסיימת מול התברברות – הגיע הזמן לממש את מה שאנחנו מטיפים לו. אם כל מי שתומך במחאה יתפקד – למחרת הממשלה נופלת. כי כמות מתפקדים היא המנבא האמיתי לכמות מנדטים. כל פוליטיקאי יודע את זה. אם כמות המתפקדים תגדל – הפוליטיקאים יבינו שהם צריכים לדאוג לשריין לעצמם את התפקיד הבא.

ואחרון - מנהיגות: היו מנהיגים בגזרתכם. דברו עם הילדים על פוליטיקה. חברו אותם למפלגה. אפשר להגיד הרבה דברים על המחנה השני, אבל הילדים שלהם עם תודעה פוליטית יותר מפותחת משל הילדים שלנו. לא סתם בהפגנות שלהם יש צעירים ואצלנו אין. גם לצעוק "רק ביבי" זו מודעות פוליטית. תנו לילדים שלכם שם לצעוק בחזרה. אז בואו ניקח אחריות ונצביע למי שמייצג אותנו, נחתור לפתרונות ונתפקד עוד היום, ונגלה מנהיגות ע"י העברת הלפיד לילדינו. נעשה בעצמנו, בחלקת האלוהים הקטנה שלנו, את מה שאנחנו מטיפים לו. אל תגידו יום יבוא – הביאו את היום.

חיפה

29 נובמבר 2025

ד"ר עודד אדומי לשם | האוניברסיטה העברית בירושלים

ערב טוב לחיפאיות ולחיפאים גיבורי הדמוקרטיה, לוחמי החירות והצדק שעומדים כאן הערב! זו זכות גדולה לעמוד פה אתכם, עם מחאת העם חיפה. השם שלכם הולך לפניכם - מופת של אומץ ונחישות. והנוכחות שלכם פה הערב מוכיחה שוב: חיפה לא רק מדברת דמוקרטיה, היא חיה אותה, נושמת אותה, מגינה עליה. אז קודם כול, מגיע לכם פירגון ענק.

שמי עודד אדומי לשם, אני חוקר בכיר באוניברסיטה העברית וכבר מעל לעשור שאני חוקר את הקשר בין שינוי חברתי ובין התופעה המרתקת ואבל החמקמקה הזו שנקראת תקווה. אחד הדברים המעניינים בתקווה הוא שקשה לפעמים לזהות מתי היא מצליחה להניע שינוי חברתי אמיתי.

הערב חשוב להגיד בקול רם וברור: לפני חודשיים נגלה לעיינו מקרה ברור שבו תקווה יצרה שינוי אמיתי, שינוי היסטורי. התקווה שלנו, של כולנו, הניעה מאבק ציבור מטרף, ענק ורחב בקנה מידה בינלאומי, והצליחה לעשות את הבלתי יאומן: לעצור את המלחמה הארוכה בעזה, להחזיר את החטופים שלנו הביתה, ולא פחות חשוב, להכניע ממשלה כושלת שהפקירה את אזרחיה וניסתה לרמוס את העקרונות הקדושים של החברה שלנו.

זה היה קשה, אבל זה הצליח, זה הצליח בגדול! אנחנו, נתנו פייט אמיתי במאבק עוצמתי ועיקש, ואנחנו הצלחנו. המלחמה נגמרה והחטופים בבית! אנחנו שנלחמנו חודשים על גבי חודשים בגשרים, בצמתים, בכיכרות, מול ניסיון נואל לשבור את רוחנו, אנחנו הצלחנו. ואת זה צריך לחגוג ואת זה צריך לשבח כי הוכחנו שלחץ אזרחי כנה וערכי יכול לשנות מציאות, הוכחנו שציבור מאורגן יכול לעצור מלחמה, להציל חיים, ולהביס הנהגה מושחתת, חסרת לב ומצפון.

ואל מול הגבורה והאומץ של אזרחי ישראל, נמצאים הפחדנים העלובים בממשלה ובקואליציה. כולם ראו איך במשך חודשים ממשלת האסון טרפדה עסקאות והעמיקה את המלחמה המיותרת והמדממת בעזה כנגד המלצת גורמי הבטחון וכנגד רצון הציבור. כולם ראו איך חברי קואליציית ההפקרה זלזלו במשפחות החטופים ובזו למשפחות השכולות. לא צריך פה וועדת חקירה: כל אזרחי המדינה ראו את הכשלון, כל העולם ראה את הבושה ואת ההרס שהביאה ממשלת הביזיון.

עכשיו, אחרי שהחטופים בבית, הציבור הישראלי מגיש את החשבון וטובע את הדין, לא רק על מחדל ה-7.10 אלא על כל ההתנהלות הכושלת בשנתיים שלאחר מכן.

בשם החטופים שעונו במנהרות בגלל דברי בלע של חברי ממשלת האסון, בשם המשפחות השכולות שבניהם נהרגו לשאוו במלחמת שולל, בשם המילואימניקים שנאנקו תחת העול, בשם אזרחים ערבים ויהודים, ישראלים ופלסטינים, שנהרגו ונפצעו כתוצאה ממדיניות כושלת ובזויה. בשם יהודי התפוצות שסובלים מאנטישמיות גואה כי ממשלת ישראל הגזענית הבאישה את שם ישראל בעולם. בשם הערכים והעקרונות של המדינה האהובה שלנו שנרמסים יום יום על ידי ממשלת המחדל.

בשם כל אלה ובשם עוד רבים אחרים, אזרחי ישראל נשבעים: לא נשקוט ולא ננוח עד שממשלת חורבן הבית תסתלק מחיינו. הם יסתלקו, ואנחנו נבנה את המדינה מחדש על עקרונות החירות, הצדק והדמוקרטיה!

ומילה אחת לשוטרות ולשוטרים שנמצאים כאן איתנו. משטרת ישראל, אתם בשר מבשרנו, אתם חלק מאיתנו. הנהגה מושחתת חטפה אתכם מהעם. עוד יבוא היום ונסיר את עול ממשלת ההפקרה מעליכם ואתם תוכלו לחזור אלינו, אל האזרחים, אל המאבק הישראלי למדינה מתוקנת.

ואם כבר מדברים על תיקון - צריך להיות ברור, כאן בחיפה, כאן בעיר הזו ובערים מעורבות נוספות, נמצא אחד הרכיבים הקריטיים ביותר לקידום הדמוקרטיה הישראלית: שותפות יהודית-ערבית. שותפות ערבית-יהודית היא המנוע שמאפשר לנו לדמיין ולעצב עתיד שפוי. שותפות יהודית-ערבית היא הדרך להבטיח דמוקרטיה טובה ומיטיבה עם כולם.

אנחנו חותרים לשותפות לא רק בגלל שאין לנו ברירה אלא לחיות ביחד. אנחנו חותרים לשותפות בגלל שאנחנו רוצים לחיות ביחד. זה בסוף מה שיהיה כאן. חיים משותפים ושיווין אזרחי גמור לכל אזרחי המדינה. לא רבע שיוון, לא חצי שיוון, שיוון גמור ומלא! אז תודה לכם חיפאים על הדוגמא והמופת!

ובהזדמנות זו בואו נרים ונפרגן ל"עומדים ביחד" "ניקף מען" - ארגון של פעילות ופעילים אמיצים שמקדמים שותפות ערבית-יהודית על אפם ועל חמתם של הגזענים בממשלה.

אני חוקר תקווה כבר עשר שנים וגיליתי שלתקווה יש קשר מעניין עם עשיה. זה לא רק שתקווה מובילה לעשיה, אבל באופן מפתיע, זה עובד גם לכיוון השני. עשיה מייצרת תקווה. ויש הרבה דברים שאפשר לעשות.

אחד הדברים החשובים הוא להנכיח את עצמנו במרחב הציבורי. נוכחות מעידה על כוח, היא מעידה על עוצמה. ככל שנהיה נוכחים יותר במרחב הציבורי, כך תעלה היכולת שלנו להשפיע ולגדול.

דרך מעולה להנכיח את עצמנו במרחב הציבורי הוא דרך החולצות שלנו. החולצות שלנו מסמלות את הערכים שלנו, את מי שאנחנו. כשאנחנו הולכים עם חולצות המאבק אנחנו מנכיחים את החזון שלנו במרחב הציבורי, אנחנו מגדילים את מעגלי ההשפעה ויוצרים מומנטום.

אז אני התחלתי ללכת עם חולצות המאבק גם במהלך השבוע והתחושה היא מדהימה. אז אני מציע לכם, אני קורא לכם, ללבוש את החולצות שלנו בגאווה בהזדמנויות שונות, בסידורים של יום שישי, ביציאה לבית הקפה, כשאוספים את הילדים מהגן, בקניות בסופר.

בואו נלבש את חולצות המאבק כדי להראות לכולם שאנחנו לא מוותרים. בואו נהיה גאים במי שאנחנו ונגדיל את הנוכחות שלנו במרחב הציבורי. אז תלבשו את החולצות ותרימו את הראש כדי להזכיר לנו ולכולם שבאנו לתת תקווה ובאנו לנצח!

תודה רבה.

35

צילום: רן דמבו | חיפה

צילום: רן דמבו | חיפה

חיפה

29 נובמבר 2025

רעות רכט אדרי | אימו של לוחם השב"כ, סגן במיל' עידו אדרי שנפל במסיבת הנובה, ממקימות מועצת אוקטובר

ערב טוב לכל מי שהגיע לכאן הערב.

שמי רעות רכט אדרי ואני אימו של לוחם השב"כ - סגן במיל עידו אדרי – שנפל בשטח מסיבת הנובה אליה הגיע עם חבריו הטובים. עידו שלי- בני בכורי היפה והמתוק שהלך לרקוד ולשמוח, הבין בשעת בוקר מוקדמת שאף כוח צבאי לא מגיע לחלץ אותו, למרות אינספור שיחות שלו למוקדי הצבא, השב"כ והמשטרה. עידו דאג לחילוץ חבריו, טיפל בפצועות ירי בעזרת חולצתו שהוריד כדי לבצע חוסם עורקים ולבסוף בחר ביודעין לקחת נשק משוטר הרוג ולרוץ חזרה לשטח המסיבה בידעו שהוא רץ אל מותו הוודאי. עד יומי האחרון יהדהדו באוזניי שיחותיו למוקד 100 בהן הוא מנסה להסביר שוב ושוב שמבלי הנובה נמצאים תחת התקפה משולבת של מחבלים ואין לאן לברוח ואין איך להינצל.

על אף גבורתו והכבוד שאני מעניקה לבחירתו- עידו הופקר!! הושאר לבדו ולעולם לא אדע מה חשב או הרגיש ברגעיו האחרונים, מה ראו עיניו היפות טרם מותו ואפילו לא אדע במדויק היכן נמצאה גופתו.

למעלה משנתיים אני זועקת בכל פינה את הצדק לבני, לנרצחי הנובה ולכל חללי אותה שבת ארורה. שבת של טבח, הפקרה ומחדל. למעלה משנתיים אני מחפשת ואוספת את שברי האמת ביחד עם שברי ליבי.

אתם, שנמצאים פה איתי היום- ביחד עם ציבור עצום בחברה הישראלית- אתם שיצאתם לרחובות, שלא ויתרתם, שזעקתם כל שבת את זעקת החטופים והחללים- אתם הכוח שממשיך להניע אותי.

אני פה היום כדי להמשיך ולזעוק ולדרוש את מה שמגיע לנו- ועדת חקירה ממלכתית על פי חוק. מגיע לנו לדעת מה קרה באמת. אני רוצה לדעת: היכן ומדוע כשל הצבא? היכן כשלה הממשלה? היכן היו השב"כ, אמ"ן, המשטרה והמל"ל???

אני רוצה ועדת חקירה שתחקור את כולם! מראש הממשלה ועד הש"ג. לפני ה-7 באוקטובר, במהלכו ולאורך כל המלחמה.

רק ככה נוכל להתחיל להתמודד עם האסון. רק ככה אפשר יהיה לבנות עתיד בטוח יותר.

איך אני יכולה להתחיל להתאבל כראוי על עידו ולהשתקם ולשקם את אחיו ואחותו שראויים לעתיד ראוי במדינה הזו ספוגת הצער והיגון? איך זה ייתכן שלמעלה משנתיים חלפו ואנחנו לא יודעים מה באמת קרה?

זה נשמע למישהו הגיוני ששיחת הטלפון האחרונה של עידו לאביו הסתיימה בזעקת הפרידה הנוראית: אבא יורים עליי, יורים עליי" ונדם קולו לנצח? בן 24 לנצח? לעולם לא יהיו לי תמונות חדשות שלו, לא חתונה ולא נכדים. בשמו ולמענו אני לא אוותר:

אני ממשיך לקרוא מעל כל במה אפשרית ובמסדרונות הכנסת את קריאת הצדק, האמת והביטחון. מגיע לי, לנו, לכל אזרחי מדינת ישראל תשובות. מגיע לכולנו שתקום ועדת חקירה ממלכתית כפי שקבע המחוקק.

עיצרו רגע וחישבו- איך הייתם מרגישים אם במקום לקבל את האמת- הייתם מקבלים כסטירה- טיוח אחרי טיוח, עיוות עדויות ומחיקת פרוטוקולים? מה אתם הייתם עושים לו נאלצתם להפוך בעצמיכם לחוקרים פרטיים ולצפות בכל סרטון זוועה או עדות איומה רק כדי להבין מה לעזאזל מסתירים מכם? ומדוע?

אני מבקשת מכם היום- אל תשכחו את עידו, אל תשכחו את חיוכו, אל תשכחו את חיוכם של מאות הנרצחים והחללים שלא ביקשו את מותם האכזרי בשיא חייהם. אל תשכחו את בני משפחותיהם שחלק מליבם מת עימם, אל תשכחו את הפצועים- בגוף ובנפש. ואל תשכחו שיש לנו עוד 2 חטופים חללים שחובה להחזירם!

ותזכרו- מגיע לכולנו תשובות ועכשיו. זה יקרה רק אם תקום ועדת חקירה ממלכתית. עכשיו!!!

חיפה

29 נובמבר 2025

שרית מסצ'י קובריגו | פעילה בארגון "איש.ה באמונת.ה" וביחמת 'אנחנו היהדות של מגילת העצמאות'

שלום אנשים יקרים ויקרות, לוחמות ולוחמי הדמוקרטיה, דורשי האמת והצדק!

אני שרית מסצ'י קובריגו. אני פעילה בתנועת "איש באמונתו" של יאיר נהוראי, איש שאני מאמינה שיום אחד עוד יוכר כאחד ממצילי עם ישראל בתקופתנו. אני שותפה ביחמת "אנחנו היהדות של מגילת העצמאות", יחמה שמספרת את הסיפור שלנו, בהיותנו מממשים הלכה למעשה את ערכי היהדות.

ואני גם מובילה בתנועת "אמהות בחזית", תנועה גדולה, שהוקמה באפריל 23, ומונה כ־70 אלף אמהות. אנחנו פועלות בכנסת, ברחובות, בבתי המשפט, בחוגי בית ובכל מקום כדי להגן על הדמוקרטיה ועל עתיד מלא בתקווה ושוויון לכל ילדי וילדות ישראל.

אני רוצה להתחיל בילדות שלי. נולדתי בארץ, אבל גדלתי בארצות הברית, בקהילה יהודית קונסרבטיבית. קהילה חמה, מאירה, עם תחושת שייכות גדולה. שם חוויתי יהדות שהיא לא מערכת חוקים נוקשה, אלא דרך חיים של אהבה, כבוד, נתינה וחמלה. בית הכנסת היה מקום של שירה, מחשבה, דיון ושאלות, לא של כפייה.

כשחזרנו לארץ, חיינו בתוך משפחה שהיא פסיפס ישראלי: חרדים, דתיים, מסורתיים וחילונים. כולנו חיינו יחד בשלום ובאהבה. אבל בשנים האחרונות הבנתי עד כמה היינו תמימים. הרגע ששינה אצלי הכל, היה, כשבת דודה חרדית אהובה אמרה לי, אחרי ששיבחתי את מעשיהם הטובים של ילדינו החילונים, היא ענתה לי: "שרית, גם הנאצים חשבו שהם עושים מעשים טובים". על המעשים הטובים של הילדים שלנו! המשפט הזה היה כמו סכין בלב. הוא הבהיל אותי וחייב אותי להתעורר: אם כך חושבים מי שמכירים אותנו החילונים מקרוב, מה לומדים הילדים שלהם עלינו? מה יקרה כשהם יהיו בעמדות השפעה?

יצאתי לחקירת עומק וגיליתי יהדות אחרת: קנאות חרדית ומשיחית. יהדות עם מערכת נוקשה של "מותר ואסור", של "טהור וטמא", של "אנחנו והם" של "אדונים ומשרתים". יהדות שמובילה לשביל אחד ויחיד, שבסופו, כך הם טוענים, ממתין המשיח והגאולה. ומי מאיתנו לא היה רוצה את "המשיח" ואת "הגאולה"? לימדו אותנו שאלה ימים טובים ושמחים. זמנים של צדק ושלום, אוכל אינסופי וכיף גדול.

הרעיון של "משיח" הוא כמעט פיתוי אנושי, הבטחה שאם רק נתאחד, אם רק נציית, אז יבוא היום הזה שבו יהיה טוב לכולם. וכשמחליטים שקיים רק סוף אחד ויחיד, אז גם כל האמצעים כשרים! כי אם הסוף טוב, אז מותר שיהיה רע בדרך.

אבל מה זה בכלל המשיח והגאולה? הרעיון הזה נולד אחרי חורבן בית ראשון, כאגדה, כדי לתת תקווה ומזור לעם ישראל הסובל בגלות. היום משתמשים בהם בצורה צינית ומעוותת, כדי להצדיק נקמה ומלחמות שולל אינסופיות, ולדחוף להקמת מדינת הלכה דיקטטורית.

ב־7 באוקטובר 23, התעוררנו ליום שחור שנמשך כבר מעל שנתיים. במקום ערכי היהדות של קדושת החיים, ממשלת "חמאס הוא נכס" רצתה מלחמת נצח. קנאים מטיפים למלחמה משיחית שאין לה

קשר לביטחון ישראל. הם החליטו שהמשיח והגאולה יגיעו רק דרך כיבוש, גירוש והתיישבות בכל ארץ ישראל השלמה. והכי נורא, הם היו מוכנים להקריב את החטופים והחיילים שלנו על מזבח האגדה הזו. תגידו לי, זאת היהדות? הפקרה, שקרים, השתמטות, סלקציה, מעמדות, זאת היהדות?

זאת לא היהדות שלנו. אנחנו היהדות של מגילת העצמאות: יהדות של חופש, צדק ושוויון, של קדושת החיים וערבות הדדית. אנחנו הרוב, בארץ ובתפוצות. המסע שלנו התחיל בתנ"ך, עברנו דרך ארוכה של למידה והתפתחות, עד הגעתנו לערכים הגבוהים של מגילת העצמאות. יש לנו הרבה במה להתגאות, וגם יש לנו הרבה מה ללמד אחרים על ערכי היהדות, בעיקר את אלה שרוצים ללמד אותנו מהי היהדות.

ערכים של אחריות, רדיפת צדק, חקירת אמת, חמלה, חריצות, השכלה, הטלת ספק. ממשלת הפשע רשע מחללת את ערכי היהדות. היא מקדמת הפיכה משטרית, שהיא בעצם הפיכה דתית, כי קנאי מעוותי היהדות רוצים כאן מדינת הלכה!

אחד היעדים המרכזיים שלנו, באמהות בחזית, הוא להבטיח שצה"ל יישאר אתי, חכם ומקצועי. צבא העם ולא "צבא השם, ניסים, יהיה בסדר". בלי צה"ל אין לישראל קיום. ובלי מקצועיות וערכים, לצה"ל אין קיום. ממשלת הזוועות מחדירה אג'נדות קנאיות לכל מקום: בבתי הספר, במוסדות המדינה, במרחב הציבורי וגם בתוך צה"ל.

במקום לקדם מצינויות, אחריות ומדע, הם מעודדים תלות ואמונה עיוורת. במקום לגייס את כל מי שחייבים בגיוס לפי החוק הקיים, "חוק שירות ביטחון", היא מקדמת חוק השתמטות פוליטי! צה"ל זקוק לחיילים, ללוחמים, אבל הממשלה מעמיסה על המשרתים, ומעניקה פטור והטבות כספיות למי שמוכן "למות ולא להתגייס". על חשבון החיילים והחיילות, ועל חשבון כולנו.

אז מה עושים? לא שותקים. עוצרים את הטירוף. דורשים. חושפים. אנחנו, האמהות, נעמוד על המשמר, אבל אנחנו צריכות את כולם איתנו. ביחד נגן על הבית המשותף. נחייב שוויון בצה"ל, בחינוך ובחברה.

הכוח בידיים שלנו. ביחד ננצח בבחירות, ביחד נתקן את המדינה. ביחד נבנה עתיד טוב יותר. בחוכמה, בחמלה, בצדק ובשוויון.

מגיע לנו הרבה יותר טוב.

תודה רבה ובהצלחה לכולנו.

בוגי יעלון | רב אלוף במיל' ופוליטיקאי

בח' הרצוג, באנו לכאן היום, אזרחים נאמנים, החרדים לעתיד המדינה, כדי להזכיר לך שאתה נשיא מדינת ישראל. נשיא מדינת ישראל, ולא מגינו של נאשם בפלילים ואחראי העל לטבח ה- 7.10 הנאחז בשלטון, גם במחיר חורבן המדינה. כאשר מחריב המדינה "הריץ" אותך לתפקיד נשיא המדינה, הורמו גבות והחלו הלחששים על "מינוי תמורת זיכוי". חשדתי, אך לא רציתי להאמין, כי הרי אנחנו מכירים. (כפי שלא רציתי להאמין, כשר הביטחון, שראש ממשלת ישראל יעדיף בצע כסף על פני בטחון המדינה בפרשת הצוללות וכלי השיט, והיום יש לך גושפנקא רשמית של ועדת החקירה הממלכתית בדוח הביניים שלה.)

אבל נחזור לענייננו: חשדי כלפיך גבר, כאשר הגעתי אליך בדחיפות לאחר נאום ההפיכה המשטרית של השר יריב לוי ב- 4.1.23. חשבתי שמתקוף תפקידך הממלכתי כנשיא המדינה, אתה חייב להביע עמדה פומבית המתנגדת להפיכת מדינתנו מדמוקרטיה לדיקטטורה. אכזבתי היתה רבה: האשמת את גנץ ולפיד בהרכב ממשלת המשיחיים, המשתמטים והמושחתים (זה בשפתי שלי), משום שסרבו להיכנס לקואליציה ולנאשם לא היתה ברירה אלא לצרף את סמוטריץ' ובן גביר (זה כבר בשפתך שלך). נדהמתי! מתי מממן החמאס העלה אפשרות כזו?

נחרדתי, כאשר בשיא המחאה נגד ההפיכה המשטרית – מחאה אותנטית של אזרחים מודאגים, שקמו מכסאותיהם ויצאו לרחובות במאות אלפים מדי שבוע – הצעת פשרה בין דמוקרטיה לדיקטטורה, בשיחות בבית הנשיא. נחרדתי, אך כבר לא הופתעתי, כאשר פעלת כדי להציל את ממשלת החורבן. כבר לא פניתי אליך, כי החלטתי להחרים ולתקוף אותך, כפי שאני עושה היום יחד עם רבים וטובים בעם ישראל.

אל תטיפ לנו מוסר על "שיח אלים", כי המחאה בעד מדינה יהודית, דמוקרטית וליברלית ברוח מגילת העצמאות, אינה אלימה. אמנם ניצלת כל ארוע חריג, כמו ירי הזיקוקים בקיסריה, או הצתת הפחים בירושלים, כדי לגנות את המחאה. מנגד, לא השמעת את קולך כאשר אנשי המחאה נעצרו למעל 40 יום ללא סיבה מוצדקת, כפי שאינך משמיע את קולך נגד התנהגות גורמים מסויימים במשטרה (בוודאי לא כל שוטרי משטרת ישראל), כמשטרת המשטר ברוח העברין המורשע שמונה לשר האחראי עליהם, בן גביר. בושה! חשד הציבור לגבי מניעתך גבר, כאשר ביקרת ביקור הזוי בביתה של עדת התביעה במשפטו של הנאשם, הדס קליין הגיבורה.

הפנייה שקיבלת השבוע מעורכי דינו של הנאשם היושב על כסא ראש הממשלה, אינו בקשת חנינה, אלא סחיטה באיומים – סחיטה של הרוב הנאמן למדינת ישראל, ואולי גם שלך אישית. זה שיח אלים! לא אכנס לפלפולים משפטיים באשר למה שרואות עינינו, אלא, אבהיר במילותי את מה שעולה ממעל 100 עמודים מבישים שהגיעו אליך מעורכי דינו – במילים פשוטות: אם לא תעצרו את משפטו של הנאשם; אם לא תמחקו את מסקנות ועדת החקירה הממלכתית שהטילה עליו אחריות למותם של 45 מתפללים במירון; אם לא תעצרו את עבודתה של ועדת החקירה הממלכתית לרכש הצוללות וכלי השיט; אם תחשבו לחקור את "הכסף הקטארי" ו"היחסים המורכבים" שלו עם תומכת ומממנת החמאס; אם לא תפטרו אותו מועדת חקירה ממלכתית לחקר טבח 7.10 – הוא ימשיך להחריב את המדינה.

אם זו לא סחיטה באיומים – אז מה כן?!

המכתב הזה הזכיר לי את אותו רוצח הוריו, שמבקש את רחמיו של השופט כי הוא יתום.

ואתה, בח'י הרצוג, במקום לתפקד כנשיא מדינת ישראל, ולדחות על הסף את רעיון העוועים הזה, פותח את הדלת לדיון בנושא, ואף קורא לאזרחי ישראל לכתוב לך את דעתם, (הבוטים של "מכונת הרעל" כבר מוכנים), ובכך אתה מנרמל את הטרור.

בח'י, החיים הובילו אותך לצומת בו אתה צריך לבחור בין נאמנות למדינת ישראל לבין נאמנות לנאשם - מחריב המדינה.

לא בכדי הנאשם פונה אליך בשעה זו, לא כי התיקים "קורסים", אלא כי הוא קורס. הוא נלכד בדרך ללא מוצא, גם עם חוק ההשתמטות ושאר הסתבכויותיו.

החלטתך תקבע את מקומך בהסטוריה של מדינת ישראל, התנועה הציונית ושיבת העם לציון. אל תחפש פשרה, אלא הכרעה ברורה!

כל עוד לא תכריע כדי להציל את המדינה, (זה בידך!) נמשיך לרדוף אותך ואת הנאשם – מחריב המדינה, כי לא ויתרנו על המדינה שנלחמנו למען הקמתה וקיומה – ואנחנו לא נוותר!

לפני שלוש שנים עמדתי על הבמה הזו. טענתי שמדובר במהפכה משטרית של ממש שבה לרשות אחת - הממשלה, יהיה צ'ק פתוח לעשות כל מה שהיא רוצה. חלפו שלוש שנים ועינינו רואות שאנחנו דוהרים במהירות בדיוק לכיוון זה. והשבוע, השיא: ראש הממשלה מגיש לנשיא המדינה מכתב בקשה מופרך לחנינה, שיש בו שלוש נקודות מדהימות:

- נתניהו טוען שאינו יכול לנהל את המדינה תוך כדי הגעה לבימ"ש שלושה ימים בשבוע. למעשה הוא מודה ש"נבצר" ממנו למלא את תפקידו כראוי.
- נתניהו טוען שאם יקבל חנינה יוכל סוף סוף להתעסק עם מערכת המשפט והתקשורת שכרגע מנוע מלעסוק בהן. זו ממש סחיטה: תפסיקו לי את המשפט ואדאג להפסקת ההתקפה על הדמוקרטיה.
- ולבסוף, הטיעון המגוחך שהחנינה נדרשת לשם איחוי הקרע בעם. יש דרך פשוטה לאיחוי הקרעים: קבלת אחריות על מחדל 7.10, הקמת ועדת חקירה ממלכתית, פרישה מהחיים הפוליטיים, ובחירות.

ברור שקבלת בקשה מופרכת כזו היא ריסוק שלטון החוק והשוויון בפני החוק. אני יודע שיש הרגשה של שטף. מתקפה על הדמוקרטיה בכל החזיתות. אבל לא הכל שחור:

- עשרות ומאות אלפי ישראלים ממשיכים להיאבק נגד ריסוק הדמוקרטיה.
 - יש עוד שופטים בירושלים, ויש עוד משרתי ציבור עצמאיים ומקצועיים.
 - רק השבוע:
 - היועצת המשפטית לממשלה הגישה התנגדות נחרצת להצעת חוק פיצול-חיסול מוסד היועץ המשפטי לממשלה.
 - בג"ץ ביטל פה אחד את החלטת ליון למנות מלווה לחקירת הפצ"רית.
 - הנשיא עמית קבע שיתקיים דיון נוסף בשאלה העקרונית האם בכלל ליון יכול למנות מלווה לחקירה פלילית קונקרטית.
 - בג"ץ הוציא צו על תנאי בעתירות נגד ההשתלטות על הוועדה לבחירת שופטים, ויתקיים דיון בפני הרכב מורחב של 11 שופטי העליון המכהנים.
 - ח"כ דוד ביטן יוצא נגד שר התקשורת קרעי והחוק המסוכן שלו, ונגד קהלת והדריסה של הכנסת.
- זה לא הזמן להתייאש. ההיפך, זה הזמן להאיץ. זה משחק על זמן. אנחנו נכנסנו לשנת בחירות וימי הקואליציה הזו ספורים. חשבו על זה כמו ריצת מרתון. נכון, רבים מאיתנו מותשים ומדוכאים. אבל זו לא הדרך. ההיפך. תרימו את הראש.

זוכרים את פסקת ההתגברות? המחאה בלמה אותה. זוכרים את עקרון הסניוריטי שהממשלה רצתה למחוק? המחאה שמרה עליו והשופט עמית נבחר כנשיא. ניסו לפטר את היועצת המשפטית בהליך לא חוקי – לא הצליחו. והממשלה צפויה לקבל פסק דין נגד המהלך. נתניהו בלחץ אדיר. והוא יודע למה. חוק ההשתמטות, שבועות קשים במשפטו הפלילי, והאמון הנמוך בו.

זה הזמן להעלות הילוך. להתאחד. ללכת זקופים. להאמין בצדקת דרכנו. הם מנסים להתיש אותנו – לא ניתן לזה לקרות. להמשיך, בכל הכח, עד הניצחון, ועד שנבנה פה חברה בטוחה יותר, צודקת יותר, עם הנהגה שפועלת לטובת הציבור, ועד שנתקן את הנזקים של הממשלה הגרועה בתולדות המדינה, נחזק את המוסדות הדמוקרטיים ונבנה תשתית ראויה שתגן על ערכי היסוד של המדינה היהודית ודמוקרטית ברוח הכרזת העצמאות.

זה מעבר לפינה, רק עוד קצת.

יובל בן ארי | מילואימניק, הותקף באלות ע"י מתנחלים במהלך מסיק זיתים

ערב טוב לכולם, שמי יובל, אני חיפאי. מה שקופץ לאנשים עם ילדים בדרך כלל כקונוטציה לשם שלי זה יובל המבולבל, כמו הכוכב ילדים. וכשאני מסתכל על השנה וחצי האחרונות שלי, יש בזה משהו.

לפני ה-7 לאוקטובר, הייתי בפטור ממילואים. אחרי שלא גייסו אותי בתחילת המלחמה ירדתי להתנדב בחקלאות בעוטף. הייתי בניר עוז ברפת. הייתי בקטיף בכרמים של הצפון, בנקטרינות שמתחת למטולה. אחרי זה הצבא התחיל לגייס פטוריסטים, והצטרפתי ללבנון לתמרון, ואז לעזה. ואז ירדתי לפרימטר ברפיח ונחרדתי, והבנתי שחייבים לדבר על מה שקורה שם. וסירבתי. עשיתי על זה רעש, וגם שילמתי על זה מחיר. לפני 3 חודשים הגדוד שלי נקרא להחזיק קו בגבול הצפון, וחזרתי לשרת. בין לבין, הלכתי לפעילויות סולידריות בגדה. הנחיתי סדנאות של חיילים משוחררים, וסדנאות דיאלוג של יהודים פלסטינים. מבולבלים? אני לא מאשים אתכם.

לפני 3 שבועות סיימתי מילואים ביום שישי. בשבת בבוקר ירדתי לסייע במסיק לחבר מבורין, ליד שכם. זו סוף עונת המסיק, האפשרות האחרונה של החקלאים הפלסטינים להחזיק מעמד כלכלית. תוך כדי שאנחנו עובדים הגיעו אלינו 10-15 רעולי פנים עם כיפה ציצית ואלה ביד. עמדתי מולם, וביקשתי מהם לא לעשות את מה שהם מתכננים. ניסיתי לומר שזו לא הדרך. התגובה שלהם הייתה לנסות לתקוף אותי באלה. האלה נשברה. אחרי כן, הם העדיפו לשמור מרחק, והתחילו לרגום אותי באבנים גדולות, והצליחו להוריד אותי לרצפה עם פגיעת ראש. כשהצבא הגיע הם נעלמו כמובן. החיילים שהגיעו הגיבו בזלזול וצעקו עלינו. אות, זה בעיקר עצבן. תוך כדי שאני מדמם מהראש עם חבישה ששם לי בחור מהסרה האדום צעקתי עליהם חזרה. התעקשתי שילוו אותנו חזרה לנקודה לקחת את הדברים, וכשהגענו ראינו שהכל נגנב. המגרפות, הזיתים, אפילו הבד שפרשנו מתחת לעצים. שבת בבוקר. אני מזכיר.

כמה ימים אחרי זה הגענו לשם עם צוות צילום, ועלינו להתנחלות גבעת רונן, עם חצי אלה שמצאנו בשדה. התחלתי לדפוק על דלתות. רב היישוב הסכים לדבר והתנער מהמעשים. אחרי זה שלחו לי סרטון שבו הוא מפטרל מחוץ לבתי פלסטינים בכפר עם חוליית תלמידים. גבעת רונן היא אחד המאחזים האלימים. המטרה שלהם היא להטיל אימה. כמו מרדכי דויד, כמו אנשי הימין שבאים לזנב במפגינים בקפלן. פעילי הימין שתקפו משפחות חטופים. מדובר באלומות לשם הפחדה.

הם מנסים לשבור את הפלסטינים, ומנסים לשבור את המפגינים שנאבקים על הדמוקרטיה. ובעיני המאבק הוא אותו מאבק. והתשובה היא אותה תשובה. לחזור ולהפגין שוב בכל מוצ"ש. ללכת לפעולות סולידריות ולא לברוח מהאחריות למה שקורה בשטחים. להיות במילואים ולדרוש מהרמטכ"ל לטפל במי שחצה את הקו. לדרוש מהפוליטיקאים באופוזיציה הכושלת שלנו להתייחס למה שקורה פה. לדרוש מהם להוביל ולא להיות מובלים כמו פרות ברפת.

כמו שאני רואה את זה, אין לנו ברירה. אין לי דרכון זר ואני לא הולך לשום מקום. אני לא מתכוון להשתמש מהחובה האזרחית שלי למדינה - לשמור עליה שלא תיהרס. ואני לא מבולבל כמו רוב חברי האופוזיציה. אני מתכוון להמשיך לממש את מלוא הזכויות האזרחיות שלי - דיבור, התארגנות, מחאה. אני ממשיך להשתמש בפריבילגיות שלי כיהודי ולסייע לפלסטינים, ולא להוריד את הראש. גם אם ידפקו בו אבן או שתיים.

זה מה שבאתי להגיד לכם באר שבע, תודה רבה על ההקשבה.

צילום: רן דמבו | חיפה

צילום: ELAN | תל אביב

צילום: איילת אניסמן | באר שבע

רחובות נס ציונה

6 דצמבר 2025

פרופ' איתי אטר | אוניברסיטת תל אביב

שבוע טוב רחובות. שבוע טוב נס ציונה!!

בעוד חודש ימלאו שלוש שנים למאבק האזרחי המרשים ביותר בתולדותינו. מאבק נחוש, עיקש, ובלתי מתפשר למען ד-מוק-רט-יה. ד-מוק-רט-יה. ד-מוק-רט-יה מאבק בכל הארץ, וגם כאן – ברחובות ובנס ציונה. הלב יוצא אליכם ומודה על הקרבה, מאמץ, ודבקות במטרה. תודה!

כידוע, המלאכה לא תמה. המאבק רחוק מסיום. אבל גם תוך כדי מאבק, ובמיוחד, כשממשלת החורבן מאיצה את מהלכיה חשוב לזכור ולהזכיר את כל ההישגים. בראש ובראשונה, החטופים, למעט חטוף אחד, שבו הביתה – בזכות המחאה. ביטול עילת הסבירות נפסל בבג"צ בזכות המחאה.

גם השבוע – ביום שלישי – בג"צ הוציא צו נגד החוק לשינוי הרכב הוועדה לבחירת שופטים הצו הזה הוא שלב הכרחי בדרך לביטול החוק המסוכן הזה. חוק שהוא ליבת ההפיכה המשטרית. ביום רביעי, בג"צ קבע שהמינוי של השופט בן חמו, שקידם יריב ליון, לחקור את פרשת הסרטון אינו חוקי. חשוב להדגיש, ההחלטות החשובות הללו לא היו קורות ללא מחאה ציבורית נחושה, בהפגנות, בצעדות, באולמות בתי המשפט, בדיונים בכנסת, ברשתות החברתיות ובתקשורת. אתם, אנחנו, כולנו – עשינו את זה!

אהרן ברק, לשעבר נשיא בית המשפט העליון אמר שלשום: "בית המשפט, בכוחותיו הוא בלבד, לא יוכל לאורך זמן למנוע את ההידרדרות. חשוב שהעם יגן על בתי המשפט ועל שומרי הסף".

ולכן, כל כך חשוב להיות פה. היום, ובכל יום מחאה ציבורית רחבה לצד שומרי הסף שומרי הסף לצד מחאה ציבורית רחבה. מאבק האקדמיה גאה לעמוד בחזית המאבק למען הדמוקרטיה השבוע פרסמנו עצומה של אלף אקדמאים, כולל זוכי פרסי נובל ישראלים, כמו פרופ' עדה יונת, ובכירים כמו פרופ' דניאל זייפמן, נשיא מכון וייצמן לשעבר, ופרופ' דוד הראל, נשיא האקדמיה הלאומית למדעים, גם הוא ממכון וייצמן בעצומה דרשנו מנשיא המדינה לדחות את איום הסחיטה שהעביר לו בנימין נתניהו לביטול המשפט הפלילי שלו.

בושה!

בשנה הקרובה תתקיימנה בחירות. הבחירות הללו יהיו בחירות של להיות או לחדול. האם תקום ממשלה שתפעל למען ערכים ליברליים, שוויון לכולם, שגשוג בצד סולידריות. ממשלה שבה כל אזרחי המדינה – הם שותפים לגיטימיים. או, ממשלה שתדרדר את ישראל לתהום של גזענות, השתמטות, שחיתות ובורות. מדינה שטובי בניה ובנותיה מהגרים ממנה.

בשנה הזו, עלינו לאמץ מדיניות משולבת: זרוע אחת מנהלת קרב בלימה, מסכלת ומונעת פגיעה בשומרי הסף, בדגש על מהלכים הפוגעים בטוהר הבחירות. זה אומר בעיקר: הפגנות ממוקדות, עצומות, עתירות לבתי המשפט, נוכחות בדיונים בבתי המשפט ובכנסת.

הזרוע השנייה נערכת לבחירות. מה זה אומר? מצטרפים לאחים לנשק, למשמר הבחירות ולחמ"ל לי הבחירות, נרשמים לעבוד בקלפיות ביום הבחירות, מוודאים שכו---לם באים להצביע. זה אומר גם להביא חברים ומשפחה מחו"ל. כבר עתה חשוב להזכיר להם, באים לבקר בארץ רק בבחירות. לא עכשיו. לא עוד חודש... רק כשיש בחירות. כי כל קול קובע.

לסיום, אני פונה אליכם, לוחמות ולוחמי הדמוקרטיה – כמעט שלוש שנים, שבת אחרי שבת, הפגנה ועוד הפגנה. אני יודע, תאמינו לי – זה קשה להתנגד. זה מעייף ומתיש, ולעיתים קשה לראות את הטעם. אבל, אין לי ספק שנחישות זו הדרך הנכונה. ההתמדה חשובה. בזכות הנחישות, ההתמדה, המאבק והאמונה, אנחנו ננצח. נפיל את ממשלת החורבן, ונצעד למסע של תיקון, איחוי וריפוי. בכוחות משותפים, בדבקות ובמסירות, נעשה זאת.

תודה רבה!

צילום: מאיר קונפורטי | רחובות

צילום: מאיר קונפורטי | רחובות

צילום: מאיר קונפורטי | רחובות

ד"ר מיטל פינטו | המכללה האקדמית צפת ופורום המרצות והמרצים למשפטים למען הדמוקרטיה

ערב טוב לגיבורות וגיבורי הדמוקרטיה של נס ציונה! שמי מיטל פינטו, אני דוקטור למשפטים שפעילה בפורום המרצים למשפטים למען הדמוקרטיה. אבקש היום להתמקד בשלושה נושאים חשובים היום: בקשת החנינה של ביבי, אלימות המתנחלים ביהודה ושומרון והבחירות הבאות.

בקשת החנינה של ביבי - אתם יודעים למה בקשת החנינה הזו פסולה ועל נשיא המדינה לדחות אותה על הסף? בגלל שלושה מאפיינים של הבקשה הזו: האחד, הבקשה מתבססת על הטענה שכתב האישום הוגש כדי להדיח את נתניהו מתפקידו, טענה המייחסת לגורמי אכיפת החוק שחיתות שאין חמורה ממנה; והשני, הבקשה מוגשת כשהמשפט בעיצומו, בטרם הכריע ביהמ"ש בתוקפה של הטענה האמורה. השלישי, הבקשה כולה היא כתב סחיטה באיומים: נתניהו טוען שאם יקבל חנינה יוכל סוף סוף להתעסק עם מערכת המשפט והתקשורת שכרגע הוא מנוע מלעסוק בהן. זו ממש סחיטה: תפסיקו לי את המשפט ואדאג להפסקת ההתקפה על הדמוקרטיה.

והכי חשוב לזכור בהקשר של הבקשה הזו: כשביבי מבקש חנינה, או בעצם ביטול משפט בגלל שהוא עסוק מדי לנהל משפט כראש ממשלה, הוא בעצם מודה שהוא בנבצרות! כלומר, הוא סותר את הטענות שטען בבג"ץ שביקש להוציא אותו לנבצרות בגלל המשפט.

אלימות המתנחלים ביהודה ושומרון - מאז ה-7 באוקטובר 2023 חלה עלייה ומשמעותית באלימות מצד מתנחלים כלפי פלסטינים בשטחים. רוב המקרים אינם רק ביטויים של שנאה, אלא מכוונים לסילוק קהילות שלמות של פלסטינים מאדמותיהם. מאז ה-7 באוקטובר 2023 נעקרו בגדה המערבית יותר מ-3,000 פלסטינים עקב תקיפות מתנחלים והגבלות גישה לאדמותיהם. הדבר לווה באלימות ובאיומים מתמשכים מצד מתנחלים באופן שהפך את חייהן של קהילות שלמות לבלתי אפשריים.

מקרי האלימות רבים: במתקפות על יאסוף (נפת סלפית), תורמוסעיא (נפת רמאללה) חיף (נפת חברון) בשנת 2024, מתנחלים השחיתו למעלה מ-700 עצים. במהלך הפשיטה תקפו המתנחלים עובדים פלסטינים באמצעות מוטות ברזל ובנשק חם, והשחיתו כלי רכב. כוחות ישראליים שהגיעו לאחר המתקפה ירו תחמושת חיה, גז מדמיע ורימוני הלם לא כלפי המתנחלים אלא כלפי הפלסטינים. ביולי 2025 נהרגו שני פלסטינים באל-באטן לאחר שקבוצת ישראלים ברכב צדה ורדפה אחר מוסקים, תוך שימוש בנשק חם ואלימות פיזית. יש עוד מקרים רבים.

השורה התחתונה היא שבמקרים רבים מדי, כוחות הבטחון הישראלים לא רק שאינם מגנים על הפלסטינים אלא לעיתים מאפשרים ומסייעים למתנחלים לתקוף פלסטינים. לנוכח החשד כי השר איתמר בן-גביר הורה לא לאכוף את הדין על מתנחלים אלימים, בצירוף שיתוף הפעולה של כוחות הביטחון עם האלימות במקרים רבים, אין מנוס מן המסקנה כי אלימות מתנחלים היא למעשה ביטוי של מדיניות ממשלתית.

אנחנו צריכים להעלות את הנושא הזה בתקשורת ולתבוע את הפסקת הפוגרומים. אי אפשר לבר ברצינות על שלטון החוק כשלא נעשה דבר כדי למנוע את הפוגרומים ולהעניש את הפוגרומיסטים.

נסיים עם עניין הבחירות – יש חשש לקיומן של בחירות הוגנות. הממשלה מנסה לנרמל הוצאה של מפלגות ערביות כמפלגות לגיטימיות בבחירות. יש כבר הצעת חוק כזו שמבקשת לתקן את חוק יסוד הכנסת באופן שיהיה אפשר לפסול מפלגות החשודות בתמיכה בטרור. מי יחליט מהי תמיכה בטרור? ועדת הבחירות המרכזית שאת רובה מרכיבים פוליטיקאים. לפי הצעת החוק, לבג"ץ לא תהיה ביקורת שיפוטית אוטומטית על החלטה כזו אלא רק ביקורת שיפוטית בהליך של ערעור שבו יכולת ההתערבות של בג"ץ הרבה יותר מצומצמת. לצערי, חלק ממפלגות האופוזיציה משתפות פעולה עם הנירמול הזה כבר מעכשיו כשהן מצהירות שלא ישתפו מפלגות ערביות בקואליציה עתידית.

חברים, חברות, אין סיכוי להחליף את הממשלה הזו אם המפלגות הערביות תהיינה מחוץ למשחק. אגב, מפלגות אחרות באופוזיציה שמאיימות על הקואליציה הן הבאות בתור. אסור לנרמל את המהלך הזה. אזרחיה הערבים של מדינת ישראל הם אזרחים שווים וזכותם להשפיע. אנחנו צריכים לעודד אותם לצאת להצביע ולחבור למפלגות האופוזיציה כדי להחליף את הממשלה האיומה הזו. תודה על ההזמנה ותודה שאתם נותנים לי כוח להמשיך במאבק בנוכחות ובמאבק העיקש שלכם!

נתניה

13 דצמבר 2025

פרופ' חגי לוין | האוניברסיטה העברית בירושלים ורופא מטה החטופים

ערב טוב,

יום 799.

תענו לי - במה אתם בוחרים? בחיים או במוות?

כאדם, כיהודי, כישראלי, כרופא – הבחירה שלי ברורה – ובחרת בחיים! זאת הבחירה של אנשי הבריאות, החלוקים הלבנים. זאת הבחירה של רוב הישראלים. גם אלמוג, אלכס, כרמל, עדן, אורי והירש בחרו בחיים. הם שרדו עינויי גוף ונפש. הם שמרו על הרעות ועל התקווה. ראינו את הסרטונים המצמררים ואת האור הגדול הקורן מששת היפים. הם היו צריכים להיות כאן היום. חיים.

אבל נתניהו וממשלתו בחרו בדרך המוות. ממשלת המוות. גם לאחר הירצחם, בזמן שהציבור בכה ויצא לרחובות. אנשי ראש הממשלה, במימון קטארי, היו עסוקים בקמפיין השפעה שקרי. בהדלפה לבילד פורסם השקר כאילו ההפגנות למען החטופים עזרות לחמאס. בפועל, העם בישראל (אתם) החזיר את החטופים, כנגד רצון ממשלת המוות.

איתי חן ז"ל, אהב את החיים. אבל היה מוכן לסכן אותם כדי להגן עלינו. זכיתי ללוות כרופא את משפחתו ואת כלל משפחות החטופים. אי הוודאות ותחושת האובדן העמום מהחטיפה מייסרות ופוגעות בבריאות.

חובתנו להביא את כל החטופים, חיים וחללים, הביתה בישראל. החזרת כולם היא תנאי חיוני לשיקום המשפחות והציבור בישראל. כחלק מקדושת החיים והשמירה על צלם האדם והערכים שלנו.

החטוף האחרון בעזה הוא רן גואילי, מגן עלומים. חובתנו להשלים את המשימה ולהביאו לישראל. זכרו את אזהרת משפחת גולדין שמי שיפקיר את החללים - יפקיר את החיים.

מגיע לכולנו לדעת מה קרה בשבעה באוקטובר ומה קרה במלחמה. מה היה תפקיד הממשלה בכישלון ההגנה עלינו. ועדת חקירה ממלכתית היא תנאי יסודי להחזרת האמון ולתיקון הליקויים.

אבל גם בלי ועדת החקירה אנחנו יודעים:

"אחריות זה לעשות מעשה (ולהתפטר)... אזרחי ישראל יודעים היום שהמדינה מונהגת על ידי ראש ממשלה שאינו כשיר ואינו ראוי להנהיגה... האם לנורמות אלו של בריחה מאחריות נחנך את ילדינו?"

כך אמר נתניהו אחרי מלחמת לבנון השניה והתפטרות הרמטכ"ל. נתניהו – הפוסל במומו פוסל. אתה הראש. אתה אשם. תתפטר ותן לנו לשקם את המדינה מהחורבן שהשארית.

העם בישראל החזיר את החטופים, והעם יחזיר את מדינתנו החולה לחיים. (העם החזיר את איתן הורן, גיא גלבוע-דלאל ואביתר דוד, הביתה, קרוב לכאן). שורדי השבי וכלל המשפחות זקוקים לשיקום מקצועי ארוך טווח. המשפחות השכולות של כ-2000 הרוגי המלחמה זקוקות לשיקום. למעלה מ-30,000 פצועים מהמלחמה זקוקים לשיקום. הציבור הישראלי, שנפגע קשות מהמלחמה, בגוף ובנפש, זקוק לשיקום.

אבל ממשלת המוות לא עסוקה בשיקום הציבור. לא עסוקה בחיים ולא בבריאות. זה פשוט משעמם אותם. מתחילת הממשלה התחלפו 5 שרי בריאות. תקופה ארוכה כלל לא היה שר. עכשיו יש לנו רבע שר בריאות. שר בניגוד עניינים שקולו כלל לא נשמע. ועדת הבריאות בכנסת לא קיימת ואין פיקוח, בגלל שיקולים פוליטיים.

אם הייתי שר הבריאות, הייתי מקדם תכנית לאומית לשיקום בריאות הציבור. מגדיל משמעותית את ההוצאה הציבורית לבריאות, הנמוכה ביחס לעולם. אנחנו יודעים שיש כסף. כי הכסף שלנו הולך לצרכים פוליטיים ומגזריים. הייתי מגדיל את כוח האדם המקצועי, הנמוך ביחס לעולם. ממנה אנשים כשירים לתפקידם. משקיע בבריאות הנפש, במניעה ובביטחון תזונתי. בטח לא מחלק תלושי מזון לפי שיקולים מגזריים, כאתנן פוליטי. הייתי מקצר את התורים ומקטין את הפערים בבריאות בין מרכז לפריפריה.

אנחנו בעיצומה של התפרצות חצבת, שגבתה חיים של 12 תינוקות. יותר מכל אירופה, יותר מכל צפון אמריקה. מחלה ניתנת למניעה על ידי חיסון. ההתפרצות מתמקדת בחברה החרדית, אבל מפחדים להגיד את האמת. אין הנהגה פוליטית למערכת הבריאות ואין אומץ לטפל בבעיות כראוי. אנחנו בעיצומו של גל תחלואה בשפעת ומחלות חורף. כדאי להתחסן נגד שפעת.

אבל אנחנו צריכים גם חיסון חברתי - השקעה במערכות הבריאות והרווחה. הממשלה עסוקה בהחרבה ולא בבנייה. החרבת מערכת המשפט. החרבת התקשורת וסגירת גלי צה"ל. החרבת האמון והערבות ההדדית. החרבת הכלכלה והביטחון. החרבת הבריאות והחברה. החרבת היכולת לחיות חיים טובים ובטוחים. החרבת המשטרה.

בן גביר נכשל כישלון חרוץ בתפקידו. לא פלא. מי ממנה עבריין לשר המשטרה? בן גביר אינו כשיר לתפקידו ופועל בניגוד לחוק. יש להדיח אותו. הרצח משתולל ברחובות, בפרט בחברה הערבית. והוא מחליף את סיכת החטופים בסיכת חבל תליה. בושה! במקום בחיים, הוא עסוק במוות. מקדם עונש מוות מנדטורי, ללא שיקול דעת. באתי לכנסת להראות הנתונים, המראים שעונש מוות יגדיל את הרצח והטרור. עונש מוות יגרום לטראומה נפשית ויזיק לבריאות הציבור. זה לא מעניין אותם.

אנחנו לקראת שנת בחירות. בחירות שהממשלה מפחדת מהם ותנסה לשבשם. אני מבקש מכל אחד ואחת מכם. תעצימו את הפעילות שלכם. תיאבקו. תגייסו חברים ומשפחה. תתפקדו. אנחנו בסכנה קיומית.

כל אחד הוא אור קטן, וכולנו אור איתן. סורה חשך, הלאה שחור! נחליף את ממשלת המוות בממשלת חיים. כי אנחנו בוחרים בחיים! חג שמח.

פתח תקווה כיכר גורן

13 דצמבר 2025

פרופ' רות שרץ-שובל | מכון ויצמן למדע

ערב טוב כיכר הגורן!

ערב טוב לכל הנחשים והנחשיות, לוחמי ולוחמות החופש והדמוקרטיה שעומדים כאן כבר כמעט 3 שנים מאז התחילה ההפיכה המשטרית ובכיכר הזו למעשה כבר כמעט 10 שנים כדי להילחם על הערכים שלנו, על הדמוקרטיה שלנו, על המדינה שלנו!!

ואין רגע דל במאבק. לפני קצת יותר משבוע הנאשם הוציא עוד ספין והכניס אותנו לשיאי טרלול חדשים עם בקשת החנינה הבזויה וההזויה שלו מנשיא המדינה. בלי בושה, ובלי אחריות, הנאשם מצפה לחנינה בלי להודות, בלי קלון, ובלי לוותר על השלטון. סליחה – הוא טוען שהוא עושה את זה למעננו. למען האחדות. ואתמול ברדיו אפילו שמעתי שכבר קוראים לזה בקשתו "להפסיק את המשפט". כאילו מדובר באיזה מפגש שאפשר פשוט "להפסיק".

אבל אנחנו – לא ניתן לזה לקרות!

אבל לא רק זה היה השבוע. למעשה, בקשת החנינה היא מסך עשן שמסתיר את חוק ההשתמטות הבלתי נסלח שביסמוט מקדם בכל הכח. חוק שינציח פטור ל 80,000 צעירים כשירים ויגזור על הילדים שלנו להמשיך לשאת את הנטל הבלתי נתפס על כתפיהם! ובמקביל, בחסות בן-גביר, לוי, וקיש האכיפה הבררנית הגיעה לשיאים שמעולם לא הכרנו. היא מאיימת על שומרי הסף – ועלינו, אזרחי המחאה, אנשים שומרי חוק. ד"ר יולדנה יבור, חוקרת ומרצה באוניברסיטת תל-אביב שהתה במעצר כמעט שבוע שלם בגלל פוסט בפייסבוק שקרא למען הדמוקרטיה.

עצורי הפחים – לוחמי שחרור החטופים – עדיין במעצר בית ובמצטבר עצורים כבר שלושה חודשים!! כשחרדים שרפו פחים ומתנחלים שורפים כפרים – נראה לכם מישהו עוצר אותם?

והשבוע בשביל להסיט את האש מחוק ההשתמטות הממשלה פתחה חזית מחודשת מול אחים ואחיות לנשק. קיש, שבגלגול קודם ושפוי יותר נאבק בעצמו באפליית הגיוס, אסר על בתי הספר להכניס בשעריהם את אחים ואחיות לנשק. למה? הם מפחדים מהעוצמה האזרחית של אחים לנשק – זו שהגנה על הדמוקרטיה, זו שקפצה להציל את העוטף ב-7 באוקטובר כשהם עצמם נעלמו וקרסו.

שמי רותי שובל. אני חוקרת סרטן במכון ויצמן, נשואה ואמא לשלושה – שתיים חיילות תומכות לחימה, בסדיר ובמילואים, והשלישי תלמיד ביסודי. לפני שלוש שנים הקמנו את מחאת "אין אקדמיה בלי דמוקרטיה" כדי להילחם בהפיכה המשטרית. כמה חודשים אחר כך גם הצטרפתי לתנועת אחים ואחיות לנשק ויחד עם רבים וטובים יצאנו למאבק במה שזיהינו, כבר אז, כאיום קיומי על מדינת ישראל הדמוקרטית והליברלית.

והיום?

היום האיום הזה הוא מציאות. שני הטילים האיראניים שפגעו בבית ובמעבדות שלי ושל חבריי לא גרמו עשירית מהנזק שמחוללים שר ה"אין-חינוך" קיש וחבר מרעיו. הפגיעה באקדמיה, בתעשייה, בכלכלה ובהייטק אנושה. החרם הבינלאומי מתרחב. חוזים מוצאים על ראשים של מדענים שמתוייגים כפושעי מלחמה. ופה בארץ – סטודנטים שחזרו משנתיים של מילואים מתקשים לחזור

לשגרה. סטודנטים זרים כבר עזבו. מדענים צעירים לא חוזרים מהפוסט־דוק שלהם. מדענים בכירים אורזים ועוזבים. הבריחה הגדולה מהמדע הישראלי כבר כאן - והיא לא אשמת הטילים או החמאס. היא אשמת הממשלה. אבל אם הם חושבים שאיזמים, הפחדות ורעל והרס ישברו אותנו - הם טועים. אנחנו לא נוותר!!

למה?

קודם כל - כי זו המדינה שלנו.

של כל מי ששירתו ומשרתים בצבא.

של כל מי שמשלמים מיסים.

של כל מי שמייצרים ידע, תעשייה וכלכלה.

זו לא מדינה של המשתמטים, של המסיתים ושל שורפי הכפרים הפלסטיניים!!

והסיבה השנייה - כי אנחנו מצליחים. תזכירו לעצמכם את זה. אנחנו החזרנו את החטופים. אנחנו, כל מי שעומדים פה, לא הממשלה.

הממשלה ניסתה לטרפד את זה בכל שלב - השבוע קיבלנו תזכורת כואבת כל כך לטרפוד הזה. לראות את הירש, עדן, אורי, אלכס, אלמוג וכרמל מדליקים נרות חנוכה במנהרה ולדעת שהממשלה הזו הפקירה אותם למותם מטריף את הדעת. ואנחנו לא שוכחים את רן גוילי שגופתו עדיין מוחזקת בעזה. אבל הפעם - בפעם הראשונה מאז השבעה באוקטובר - נוכל לחגוג חג בלי לחשוב על חטופים נמקים במנהרות. בזכותכם, בזכות המחאה.

נמרוד, מתן, גלי, זיו וכל החטופים החיים ששרדו שנתיים - ידליקו נרות בבית. תפרגנו לעצמכם על זה. תרימו לעצמכם!!

ובדיוק באותה נחישות, ננצח גם את ההפיכה. ובשביל לנצח את ההפיכה - אנחנו חייבים לנצח את הבחירות. אלה הבחירות הגורליות ביותר בתולדותינו! אנחנו נערכים ובונים תשתיות. נעבוד בתיאום ובשיתוף פעולה בין כל הארגונים לשמירה על טוהר הבחירות. הם ינסו להפחיד, לבלבל, לשבש - ואנחנו נעמוד מולם. בלי אלימות, במסגרת החוק, חומה בצורה ונחושה. אז היום אני פה בשביל להילחם על העתיד של הילדים שלי. של הסטודנטים שלי. אני פה, כי כל מי ומה שטוב במדינה הזו נמצא כאן סביבי. וביחד אנחנו כח. ולכן אני מבקשת מכם, לפני סיום - שלוש משימות חשובות: שומרי הסף ואנשי המחאה שסופגים רעל ואיזמים - צריכים אותנו. בואו לדיונים בבג"ץ. הזמינו פעילים לחוגי בית, להרצאות, לבתי הספר. הבחירות יהיו השנה - כן, יהיו. אבל איך הן ייראו ומה תהיה התוצאה - זה בידיים שלנו: כולנו מצביעים, כולנו מתנדבים לשמור על טוהר הבחירות, כולנו דואגים להחלפת השלטון. ולבסוף - תזכירו לעצמכם ולכולם: ההתמדה מנצחת הכול. ולכן - אנחנו ננצח.

תודה רבה.

פרופ' ברק מדינה | האוניברסיטה העברית בירושלים

ערב טוב חברות וחברים יקרים.

השבוע, ביום רביעי, ב- 10 בדצמבר, ציינו את יום זכויות האדם. זהו היום שבו פורסמה הכרזת האו"ם בדבר זכויות האדם, ב-1948. ומלבד פירוט זכויות האדם, יש בהכרזה משפט חשוב במבוא, שבמידה רבה ממצה את כל העניין. נאמר שם כך: "הכרח חיוני הוא שזכויות האדם תהיינה מוגנות בכוח שלטון של החוק, שלא יהא האדם אנוס, כמפלט אחרון, להשליך את יהבו על מרידה בעריצות ובדיכוי". כיבוד זכויות האדם, כיבוד שלטון החוק, הם תנאי לעצם קיומה של מדינה. ועל זה בדיוק המאבק שלנו – על קיומה של המדינה.

הממשלה והעומד בראשה מתריסים בפני בית-המשפט. כמו המלך ינאי באגדה הידועה בגמרא, נתניהו קורא תיגר על מוסדות אכיפת החוק. שופטיו של ינאי חששו מפניו וכבשו פניהם בקרקע, מה שהביא כליה עליהם ועל שלטון החוק. ומהדהדים דבריו שם של ראש בית-הדין, שמעון בן-שטח, היחיד שלא חשש מן השררה, שהטיח בחבריו הדיינים, "בעלי מחשבות אתם". אלה הם מי שבמקום לאכוף את הדין, במקום לדחות על הסף בקשות מופרכות מהנשיא להפסקת המשפט, מחשבים חישובים, אולי זה יועיל לאחות את הקרע בעם ועוד הבלים שכאלה. "תנו עיניכם" אמר שמעון בן-שטח, כלומר הישירו עיניכם גם אל מול מי שבידיו הכוח, וישמו את הדין.

פרשת וישב שקראנו היום היא זו שעליה נדרש הביטוי "ביקש יעקב לישב בשלווה". הפרשה נפתחת במשפט שנראה תמים: "וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִגְוֵי אָבִיו, בְּאֶרֶץ כְּנָעַן". יעקב חזר מניסיונות קשים בחרן, אצל לבן, וכעת הוא יושב בארץ מגורי אביו. והוא לא יודע שמעבר לפינה מצפה לו אסון נורא, חטיפת בנו יוסף. ורש"י מוצא במילות הפתיחה האלה, "וישב יעקב", את סיבת הטרגדיה: "ביקש יעקב לישב בשלווה, קפץ עליו רוגזו של יוסף. צדיקים מבקשים לישב בשלווה, אומר הקב"ה: לא די לצדיקים מה שמתוקן להם לעולם הבא אלא שמבקשים לישב בשלווה גם בעולם הזה?". שלווה תהיה לנו אולי בעולם הבא, למי שיזכה בכך; העולם הזה מחייב אותנו לפעולה.

יש לנו תפקיד קריטי: אנחנו צריכים לוודא שהנשיא לא יענה לבקשת נתניהו לבטל את המשפט. היענות לבקשה הזו היא לא רק הפליה. ביטול המשפט על-ידי הרצוג משמעותו אימוץ הנרטיב השקרי של נתניהו על רדיפה וניסיון להדיחו מתפקידו על-ידי גורמי אכיפת החוק. על הנשיא הרצוג לדעת שמהלך כזה משמעותו היחידה תהיה שותפות פעילה שלו בהחרבת שלטון החוק.

עלינו להגן על השופטים מפני ההסתה נגדם על-ידי שרים וחברי-כנסת. הממשלה פתחה במתקפה כוללת על כלל הגורמים המופקדים על אכיפת החוק – המשטרה, הפרקליטות והיועצת המשפטית בראשה והשופטים. זו מתקפה לא רק על ערכים מופשטים כמו שלטון החוק. זו מתקפה שנועדה לממש את תכנית הממשלה להשתיק את מבקריה, לבזוז את הקופה הציבורית, להשליט משטר של עליונות יהודית ולפגוע בזכויות האדם.

עלינו לפעול יחד. על מפלגות האופוזיציה להכריז על שאיפתן להקים קואליציה עם מפלגות שמייצגות את הציבור הערבי. זה לא רק צורך פרקטי, אין קואליציה בלעדיתה, אלא בעיקר הצהרה ערכית. יש סתירה בין שאיפה להחזיר את ישראל להיות דמוקרטיה ליברלית והמחויבות לערכי הכרזת העצמאות לבין הדירה של המפלגות הערביות. הכרחי להפיח תקווה, ותקווה מתחילה במחויבות לשוויון.

פרופ' דורון כהן | אוניברסיטת בן גוריון בנגב

הנושא שעליו אדבר הוא שותפות יהודית-ערבית, הן כציווי מוסרי, והן כאסטרטגיה של המחאה למען הדמוקרטיה. אנחנו נמצאים כרגע על הטיטאניק. יש סערה. הסיפון נטוי. חלק מהאנשים עלולים להחליק מהסיפון ולטבוע. מה אנו צריכים לעשות? התשובה די ברורה. צריך במקביל לפעול בשני ערוצים. מצד אחד יש חובה מוסרית להושיט סיוע למי שנמצא בסכנת חיים מיידית. מצד שני צריך לקדם אסטרטגיה שתציל אותנו משקיעה במצולות.

אבל עכשיו אתמקד בהיבט האסטרטגי. נחזור לטיטאניק. אם לא נציל אותה מטביעה כולנו נכחד. אז מה עושים? התשובה המתבקשת היא לאסוף את כל הנוסעים ולארגן הפגנת מחאה שקוראת להקמת ועדת חקירה 🙄 אני מקווה שאתם שמים לב שאני אומר את זה בסרקאזם. גם אם הוועדה תקום מחר בבוקר, אין סיכוי שהיא תגיש בטווח של שנה מסקנות אופרטיביות. עד אז כבר נשקע במצולות.

האסטרטגיה להצלת הדמוקרטיה ברורה לכל בר דעת. צריך לבצע מהפך. צריך להקים ממשלה שלא תלויה בחסדי המתנחלים - ממשלת שותפות שתכלול את המפלגות הערביות. בלי שותפות יהודית-ערבית לא תהיה עצירה של ההפיכה המשטרית, לא יהיה סוף לאפרטהייד ולטיהור האתני, ולא תהיה דמוקרטיה. ממשלת שותפות זו האנטי-תזה לממשלת "אחדות". כמו שידוע כל אחד מאיתנו, המונח "אחדות" בעברית אורולית משמעותו "בלי ערבים".

אז איך המחאה יכולה לקדם מהפך? התשובה ברורה. צריך לשבור את הטאבו. תארו לעצמכם שאנו מצליחים לארגן הפגנה שבה ידברו ראשי האופוזיציה מעל אותה במה על איך מפילים את הממשלה ואיך בונים קואליציה חלופית. כשאני אומר ראשי אופוזיציה אני כמובן מתכוון גם למנסור עבאס וגם לאיימן עודה. למעשה הייתי מתחיל בקטן. הפגנה ביחד איתם ועם יאיר גולן. תארו לעצמכם איזה אימפקט של שבירת טאבו יהיה לאירוע כזה. ואם אפשר יהיה להרים אירוע כזה בבאר שבע, זה ישם אותנו על המפה.

יום הדין יגיע אחרי הבחירות. אם המחאה תצליח אז הדילמה של "המרכז" תהייה האם הוא מקים ממשלה עם גוש השמאל (דמוקרטים, חד"ש, רע"ם) או שהוא חובר לגוש ימין מתנחלי עם ניחוחות בושם של פשיזם. אם המחאה תצליח יהיה גיבוי ציבורי להקמת ממשלה שכוללת גוש שמאל, וגם החרדים יוכלו להצטרף (אבל ללא יכולת סחטנות). יש לכולם מה להרוויח. שלום ובטחון זה אינטרס משותף.

הסיסמא של "מאבק האקדמיה" היא שאין אקדמיה בלי דמוקרטיה, והסיסמא הכללית של המחאה צריכה להיות **"אין דמוקרטיה בלי שותפות"**. אני מוכרח להודות שעד לפני שבועיים חשבתי שהסיכוי להתאחדות סביב הסיסמא הזו הוא קטן, כי רוב הישראלים היהודים הם גזענים בסתר ליבם. אבל אז התפרסם סקר, והתברר שרוב ציבור הבוחרים של מפלגות המרכז והשמאל סבור ששותפות יהודית-ערבית בממשלה הבאה היא צו השעה. אז אולי בכל זאת יש לנו תקווה.

אנשים שרוצים לייאש אותנו אומרים - תסתכלו על ההפגנות. כל אנשי המחאה הם זקנים. אין צעירים. אבל אני מסתכל, ורואה את הגוש הסגול עם שלטים בנוסח "זה הבית של כולנו", בהובלה של אנשים צעירים. נקווה שצעירי עומדים ביחד וצעירי הדמוקרטים יפעלו במשותף למען המטרה, ובהמשך, בדומה למשה רדמן, גם מובילי מחאת קפלן ושאר הארגונים יתאחדו תחת הסיסמא: **"אין דמוקרטיה בלי שותפות"**.

הטיעון העקרוני: מה הבעיה עם בקשת החנינה של נתניהו

הסערה שעוררה בקשת החנינה של נתניהו מחייבת דיון עקרוני במסד שעליו מונח מוסד החנינה. את הדיון העקרוני אני מבקש להציג באמצעות המשולש: פשע, צדק, חנינה. פשע: בזמנים עברו, או במיתולוגיה של המערב הפרוע, התרופה למעשה פשע היתה צדק עצמי, כדוגמת נקמת דם. אם באת לביתי ופגעתי ברכושי או בבני ביתי – הברירה היתה בידי כיצד להגיב לכך. דפוס פעולה זה היה יכול להוביל – והוא מוביל עדיין כיום בקרב קבוצות מסוימות – למעגל אינסופי של נקמות דם. בשלב כלשהו, המדינה נכנסה לתמונה בניסיון להיטיב את המצב. המדינה הבטיחה סדר ובטחון אישי בתמורה למונופול על הפעלת אלימות. מרגע זה, פגיעה בנתין עירבה לא רק את הנפגע הישיר אלא גם את זו שפגעו במונופול שלה – המדינה. פרקטית, כל עוד שרר משטר מלוכני, המדינה היתה המלך, והוא זה שהעמיד לדין והעניש (עד היום כתבי אישום באנגליה נעשים, פורמלית, בשם המלך). צדק: אבל לכל שלטון חשוב לטעון שהוא לא רק מעניש אלא גם שומר טוב וחסד לנתיניו. למעשה, התפיסה המקובלת היתה שהמלך הוא מקור הצדק, במיוחד כיוון שראו בו כמי שמושל בחסד האל. וכך הגענו לחנינה: אם פשע שקול לפגיעה במלך, אז המלך ברב חסדו יכול גם להחליט למחול עליו. כשם שאין מטילים ספק ברצון האל, אין פתח להטלת ספק במלך הרשאי לתת חנינה כטוב בעיניו.

מה קורה כשנכנסת המדינה הדמוקרטית לתמונה במקומו של המלך? פשע: בשלב זה, למדינה עדיין יש מונופולין על הפעלת אלימות לגיטימית (נכון, מה שקורה בשטחים מגחיק את הטענה הזאת), אבל המדינה אינה פועלת בשם האל אלא בשם הציבור הרחב, שהחוק הפלילי והליכים פליליים אמורים לשקף את ערכיו. לכן, אנחנו כועסים על הרדיפה של ד"ר יולנדה יבור, כי אנחנו לא מזהים את עצמנו ברדיפה הזאת. זה לא נראה לנו צודק, ואנחנו מרגישים שיש לנו זכות לומר זאת כי הצדק אינו עוד רק של המלך אלא הוא אמור להיות של כולנו. בהמשך לכך, דומה שגם אנחנו, הציבור הישראלי, מקבלים שיש מקום לצדק ולרחמים גם כלפי מי שפשעו. ולכן, אנו מכירים בחשיבותם של מנגנונים לתיקון עוולות בהליכים פליליים (למשל, משפט חוזר או הליכי קיצור עונש).

צילום: אלון קורנגרין | הבימה

צילום: אלון קורנגרין | הבימה

צילום: מיכל רזין | הבימה, תל אביב

והנה הגענו לחנינה במדינה דמוקרטית. בעניין זה יש להדגיש את ארבעת אלה:

ראשית, במדינה דמוקרטית חנינה נעשית בשמנו, בשם הציבור בארץ. חנינה בשם הציבור אינה יכולה להינתן לפי גחמה, כטובה אישית. לכן, יש להקפיד על הליכי חנינה והם נדרשים להסבר והצדקה. כמו כן, במקום לחגוג את ההתערבות של הנשיא טראמפ, יש לגנותה כיוון שהיא מתערבת בהחלטה הנתונה לציבור בישראל.

שנית, כיוון שאנחנו חיים במדינה דמוקרטית, חנינה מעוררת קשיים שהיא לא עוררה במשטר מלוכני. מעל הכל, היא פוגעת בשוויון בפני החוק. כל הפושעים היו שמחים לחנינה, רק מעטים מאוד זוכים לה. וככל שהחנינה מקיפה ומוקדמת יותר – ככל שהחנינה חוסכת לנאשם ששפר עליו מזלו יותר מקשיי ההליך הפלילי – כך היא פוגעת יותר בשוויון.

שלישית, ככל שהעבירה נוגעת במישרין לציבור כולו, כך הפגיעה שבחנינה גדולה יותר. בענייננו, נתניהו נאשם בעבירות של שוחד, מרמה והפרת אמונים – הפרת אמונים במי? בציבור. אלו הן עברות הפוגעות בהגינות וטוהר השלטון; הן פוגעות בכולנו; לכן, חנינה בעניין חייבת הצדקה מיוחדת.

רביעית, אין חנינה למי שאינו "עברייני". כך קובע חוק יסוד: נשיא המדינה מסיבות ברורות. אנחנו רוצים לדעת על מה אנחנו מוחלים לך, בטרם נעשה זאת. "עברייני" הוא מי שידוע לנו מהו הדבר האסור המיוחס לו ומה תגובתו לך. מסיבה זו, יש בעיה עקרונית בכך שהנשיא נותן חנינה ובכך מונע את ההליך שבו אנחנו מאשימים מישהו – ודורשים ממנו לתת לנו דין וחשבון כראוי לנו. זאת במיוחד כאשר המדובר בעבירות הנוגעות לטוהר המידות של השלטון שלנו.

לכן, מהבחירה העקרונית, לא תיתכן חנינה מבלי שתתקבל תמונה אמינה של המעשים שביחס אליהם ניתנת החנינה: בלשון החוק, אנחנו צריכים לדעת באילו מובנים נתניהו הוא "עברייני" שנעשה לו עוול או שיש אינטרס ציבורי קריטי לחסוך ממנו – ומאיתנו – את ההליך הפלילי שהוא עומד בפניו. ובוודאי שלא תיתכן חנינה בטרם הכרה מצידו של נתניהו בכך שהמדובר במעשה של חסד מצידנו.

צילום: מרסלו שניידמן | הבימה, תל אביב

צילום: רוני שפירא | הבימה, תל אביב

מיכל רוזין | חברת כנסת ויו"ר סיעת מרצ לשעבר

ערב טוב לתושבי ותושבות הנגב

השבוע ראינו כולנו את חשיפת התיעוד המצמרר של ששת החטופים במנהרה בעזה. חטופים שיכלו לחזור בחיים. לחזור בעסקה. זו האמת האכזרית והכואבת. בזמן שששת החטופים – הירש, עדן, אורי, אלמוג, אלכס וכרמל – היו בחיים, וחיכו שהמדינה תציל אותם, בלשכת ראש הממשלה היו עסוקים במשהו אחר לגמרי. הם לא התעסקו בהצלה. הם התעסקו בהדלפה. בזמן שהחטופים נמקו במנהרות אנשי נתניהו, ניהלו מבצע הונאה נגדנו, הציבור הישראלי. הם הדליפו מסמכים מסוגים ל"בילד" הגרמני, תוך סיכון מקורות, תוך עיוות המודיעין, הכל כדי לשכנע אותנו שהעסקה רעה. הם המציאו ספינים על הברחת חטופים מתחת לציר פילדלפי – שקר שהכניס את משפחות החטופים להתקפי חרדה. הם שיחקו בנפשות של הורים מודאגים רק כדי לשרוד פוליטית! הם סיכנו פעולות צבאיות כדי שנתניהו יקבל קרדיט על חיסולים. הם תדרכו נגד מצרים, נגד קטאר, נגד הצבא, ובעיקר, נגד משפחות החטופים. בזמן שחיילים נלחמו בחזית, הלשכה החשובה במדינה נלחמה בתודעה של האזרחים שלה. הכל כשר כדי שתחשבו את מה שהם רוצים שתחשבו.

זו לא הנהגה – זו מכונת רעל!

מכונת רעל שמופעלת נגד חברי האופוזיציה, התקשורת, שומרי הסף והציבור, כולנו תחת מתקפה.

- שר המשפטים ליון מאיים במליאה על חברת הכנסת נעמה לזימי.
- שר התקשורת קרעי מאיים לסגור ערוצים שלא באים לו טוב בעין.
- חברת כנסת מהליכוד יושבת בוועדה ומקריאה רשימות שחורות של עיתונאים – מי "משלנו" ומי "בוגד". סלקציה פוליטית בשידור חי
- וראש הממשלה? מאיים על הנשיא! מאיים על המדינה כולה שאם לא יקבל חנינה, אם לא יקבל את מה שהוא רוצה – הוא "לא יעצור את ההסתה". זה איום של מאפיונר, לא של ראש ממשלה. אני עומדת כאן הערב, בלב הפועם של הדרום, והלב הזה – כואב. הוא מדמם.

האלימות בחברה הערבית, בגדה המערבית וברחבי הארץ גובה מחיר יקר. ברחובות באר שבע נשים חוששות ללכת לבד בלילה. שכן שיצא להגן על נערה חטף גז מדמיע לפנים. עסקים בנגב קורסים תחת פרוטקשן, פריצות וונדליזם. הנגב הפך למערב פרוע. ואיפה השר? איפה השר לביטחון לאומי שהבטיח "משילות"? בזמן שהנגב בוער, השר לביטחון לאומי עסוק בקמפיין בחירות. הוא עסוק בלהיות תליין. תסתכלו עליהם, על חברי "עוצמה יהודית". הם ענדו את סיכת חבל התלייה בגאווה. בהתרסה. הם לא סתם שמו סיכה על הדש – הם הניפו דגל שחור. סיכת החטופים הצהובה היא הביטוי הכי פשוט, הכי כואב, לחחה הישן והטוב שלנו: ערבות הדדית. "כל המציל נפש אחת". ההבטחה שנגן על החיים, שנקדש את החיים. אבל הם? הם סירבו לענוד אותה. הם אמרו שזה "מחליש". שקרנים! הם לא ענדו אותה כי היא הזכירה להם את מה שהם מנסים להשמיד. במקומה, הם ענדו את סיכת המוות. סיכת התליין. הם אומרים לנו בפנים: החחה הישן מת. אנחנו לא פה כדי להציל חיים, אנחנו פה כדי לסגוד למוות. השר הזה, שבמשמרת שלו חטופים עונו, הורעבו ונרצחו – מעז להסתובב עם סמל של הוצאה להורג,

חברים וחברות, צריך להתעורר! אנחנו לא במאבק פוליטי רגיל. אנחנו במאבק על הנשמה של המדינה הזו.

אנחנו דורשים תיקון עכשיו!

- יש חלל חטוף שעדיין לא שב – אנחנו לא ננוח עד שגם הוא יחזור. זו החובה המוסרית העליונה!
- ועדת חקירה ממלכתית עכשיו! לחקור את המחדל, לחקור את ההדלפות, לחקור את ההפקרות.
- בחירות עכשיו! העם חייב לומר את דברו. הממשלה הזו איבדה את הלגיטימציה המוסרית שלה.

אנחנו כאן כדי לחדש את החחה הישן. החחה של החיים. החחה של הערבות ההדדית. החחה שסימלה סיכת החטופים הצהובה, ולא של חבל התלייה. אנחנו הרוב השפוי, ואנחנו ננצח.

תודה רבה באר שבע!

צילום: מירי פורת | חיפה

צילום: צחי דברת | הבימה, תל אביב

באר שבע

13 דצמבר 2025

עו"ד נאוה רזוליו | מובילת מחאה

שבוע טוב באר שבע!

שבוע קשה במיוחד עבר על ישראל שלנו. זה היה שבוע של אלימות. לא אירוע אחד. לא חריגה. שבוע שלם שבו האלימות הפכה לשפה. אלימות במילים, אלימות במחוות, אלימות בכנסת, אלימות ברחובות, אלימות שמטפטפת מלמעלה - ומחלחלת עד למטה.

והכל קורה בתוך חורף קשה. גשמים עזים, רוחות חזקות, הצפות. הטבע בוחן אותנו - אבל טבעה של החברה הישראלית הוא העומד למבחן. כי חורף, אזרחים יקרים, יכול להביא גשמי ברכה - ויכול לגרור שטפון הרסני.

ההבדל הוא לא בכמות המים, אלא בתשתית המוסרית שמחזיקה אותם. השבוע ראינו איזו תשתית בנתה הממשלה הזאת: בכנסת ישראל, בבית שאמור לייצג חיים, ממלכתיות, יסודות דמוקרטיים ושלטון חוק, בבית העם שלנו - שרי הממשלה ענדו על הדש סיכת חבל תלייה. לא מטאפורה. לא איור. חבל. תלייה. מוות. זה לא היה במקרה, זה לא היה "גימיק". זו הייתה הצהרה.

עברו 30 שנה מאז שהם הביאו לרצח רה"מ יצחק רבין, והנה הם שוב הגיעו אל הסמל. יש מי שעונדים על הדש סרט צהוב - סמל של חיים, של קשר, של החזרה הביתה; ויש מי שנועצים חבל תלייה - סמל של הוצאה להורג, של פחד, של טרור שלטוני.

שני סמלים.

שני מחנות.

שתי שפות.

האחד אומר: אנחנו לא מוותרים על אף אדם.

האחר אומר: אנחנו מקדשים את המוות, ומוכנים להפוך אותו לסמל רשמי.

והאלימות הזאת לא נשארת רק בכנסת. אותה רוח אלימה פולשת לאוהלי משפחות נרצחים. אותה רוח אלימה מפוצצת כנסי סולידריות. אותה רוח אלימה מאיימת על נבחרות ציבור ועל שומרי הסף, על אנשי משפט, על עיתונאים ועל אזרחים המתנגדים למשטר.

זו לא משילות. זוהי מדיניות נתניהו, האיש שדורש מהנשיא לבטל את משפטו הפלילי, כדי שיוכל לחסל את אלו שיעמידו אותו למשפטיו הבאים. זו ממשלת חבל התלייה. ממשלה שבמקום לרסן אלימות - מלבה אותה. במקום להגן על החיים - מהללת את המוות. במקום להיות אור בחורף - הופכת לשטפון ומציפה את המרחב הציבורי ואת הרשתות בשופכין.

אבל באר-שבע יקרה, אור השמש עדיין כאן. הוא כאן באנשים שממשיכים לעמוד. לא להכות חזק יותר מהבריונים - אלא לעמוד יציב מולם. לעמוד עם שלט, עם מגפון, עם דגל. לעמוד עם ערכים. לעמוד עם אמת. לא להיגרר לשפה שלהם. לא לענוד חבלים. לא לאיים. לא לפחד.

כי אור השמש לא צריך כוח. הוא פשוט מופיע - וחושף. והשבוע הזה חשף הכול. הוא חשף מי מבקש חיים, ומי מבקש תלייה. מי בונה תשתית של חמלה, ומי מבסס שלטון על אלימות.

ואנחנו, אזרחיות ואזרחים פטריוטים דמוקרטים וליברלים, נבחר להיות אור. גם בחורף. גם בגשם. גם מול רוח אלימה. נעמוד. נחזיק את הקו. לא ניתן לשטפון הזה להפוך אותנו למה שהם רוצים שנהיה. כי אור השמש, בסוף, תמיד מנצח את החושך.

מרגש לעמוד איתכם כאן במוקד החשוב והאמיץ הזה, שאפו ענק לכם הבאר-שבעים, ושאפו ענק למארגנים הנחושים. אתם נהדרים. תודה לכם.

צילום: אלון קורנגרין | הבימה, תל אביב

צילום: צחי דברת | הבימה, תל אביב

צילום: צחי דברת | הבימה, תל אביב

פרופ' אבישי ברוורמן | לשעבר נשיא אוניברסיטת בן גוריון בנגב

2026 שנת מפנה

חברים, תודה שבאתם. ימים קשים. מה שאנחנו רואים כאן, במדינת ישראל, מיום ליום. פשוט לא יאמן. נולדתי ב-1948. נולדתי עם מדינת ישראל, שהוקמה לאור חזון נביאי ישראל, ובדמם של צעירים שמסרו את נפשם.

היום, למרות שרובנו כאן מבוגרים, דבריי מכוונים בראש ובראשונה לצעירים שאינם פה. לאלה שנאבקים בשנתיים האחרונות לשרוד כלכלית, לשמר את משפחותיהם. אלה שנלחמו בגבורה בשנתיים האחרונות, שנשחקו — ועם זאת שמרו על איכות אנושית מדהימה. אני פונה אליהם דרככם: אל הבנים, הבנות, הנכדים והנכדות שלכם

מהם יגיע המפנה. מהם תבוא הצלת המדינה. אני זוכר את 16 שנותיי באוניברסיטת בן גוריון. שמנו אז על בניין הסנאט את אימרתו של בן-גוריון: "מדינת ישראל תיבחן בעתיד לא בכוחה הצבאי, לא בעוצמתה הכלכלית ולא בעוצמתה הטכנולוגית כי אם באיכותה המוסרית ובערכיה האנושיים". אז בבאר שבע, במהפכה שהובלנו באוניברסיטה ובנגב סביבה, ראיתי איך צעירים ומבוגרים, ספרדים ואשכנזים, מימין ומשמאל, דתיים וחילוניים — מתאחדים סביב חזון משותף. עם אמון וכבוד הדדי - והמהפכה קרתה. אני מסתכל היום ושואל: "הֶכְסֵּדִם הַיְינוּ, לַעֲמֻרָה דְּמִינוּ?" כל הערכים של הציונות שנבנתה כאן, שבנויה על מוסר, שבנויה על ערבות הדדית, על ניקיון כפיים נמחקים מזה תקופה ארוכה! המפעל הציוני שרוי בסכנה שכמוה לא היתה מאז הקמת המדינה.

אבל גם היום אפשרי להציל את הציונות - והיום זה הכרחי.

צילום: רן דמבו | חיפה

2026 – חייבת להיות שנת המפנה, שנת ההכרעה. השנה שההיסטוריון של העתיד יגיד – זו היתה השנה שבה נחרץ דינה של הציונות – או השנה שבה החל האתחול שלה מחדש ומה שיקרה בעתיד תלוי לא בנשיא טראמפ ולא במוחמד בן סלמאן ולא בולדימיר פוטין. רק בנו, בילדינו, בנכדינו. זו השעה לקרוא את דברי נביאי האמת של ישראל – ישעיהו, ירמיהו ועמוס. לחזור לרוח מגילת העצמאות. לחזור לרוח ולחזון מקימיה של מדינת ישראל, לרוחם של דוד בן גוריון חאב ז'בוטינסקי. יש לעקור מן השורש את תרבות השחיתות ולהעביר את ממשלת הזדון מן הארץ.

מוסדות המדינה קורסים מול עינינו. אם בבחירות הקרובות לא יבוא המהפך – הפרויקט הציוני יסתיים בחורבן.

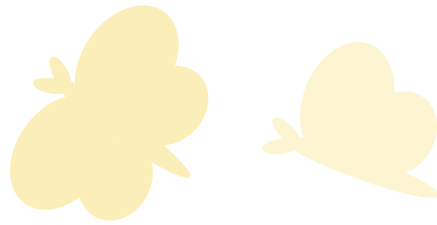
אני פונה אליך נשיא המדינה: אדוני הנשיא, יצחק הרצוג, אכן, נתניהו הוא שהביא לבחירתך, אבל היום אתה נשיא מדינת ישראל! הוא לא יכול לפטר אותך. אסור לך לקבל בקשת "חנינה" שאיננה חנינה, אלא זיכוי פוליטי. אם נותנים חנינה זה אך ורק על בסיס של הודאה באשמה ופרישה מהחיים הציבוריים – אם תיתן לנתניהו זיכוי פוליטי זו תהיה מורשתך לעד: שותף לחורבן הדמוקרטיה הישראלית.

עבדתי שנים רבות בבנק העולמי. ראיתי איך בדרום אמריקה, באפריקה ובמקומות אחרים, כשמוסדות השלטון נרקבים, כאשר משרתי הציבור אינם משרתים דרך אלא מתמנים אך ורק בעבור נאמנות לפטרון – המדינה מתדרדרת במהירות למצב שאין מוצא ממנו. זהו סוף המדינה הנאורה. כך ברחבי העולם, וכך זה היום בישראל!

אנחנו רואים את ההרס בכל מקום: במערכת הביטחון – שר ביטחון "שתול", שמבצע התערבות פוליטית ומשחק בקציני צה"ל בזמן מלחמה. צה"ל הוא צבא העם – לא צבאו של שליט! בשב"כ – בכירי מזהירים, בכירי לשעבר כולם מזהירים, רבים מזועזעים, שהוא הופך לארגון פוליטי. בכלכלה ובאוצר – המקצוענים מסולקים, ומשרתים אישיים מקודמים. שר משטרה, המכונה שר לביטחון לאומי, הוא עבריין מורשע – שמנסה בכל כוחו להפוך את משטרת ישראל למיליציה פרטית שלו.

צילום: רני גרף | חיפה

זה לא ימין, זה לא שמאל. זהו מסלול מהיר לדיקטטורה. שר חינוך, שפועל בכל כוחו לרסק את מערכת החינוך, ואת מערכת ההשכלה הגבוהה המפוארת של מדינת ישראל שר משפטים שמאיים על חברת כנסת שהוא "ידאג לה" כמאפיונר, כאל קפונה בשיקגו, כגנגסטר.

ומי עומד בראש? מי מוביל את כולם? ראש ממשלה שמימן במשך שנים את החמאס; מנהיג שמאריך מלחמה כבר זמן רב רק משיקולי הישרדות אישיים, ובמחיר דמם של חטופים וחיילים. מנהיג שפועל לחיסול כל המוסדות הדמוקרטים ושומרי הסף. אין זה ראש ממשלה של מדינה דמוקרטית, אלא מי שרואה את עצמו כמלך, ואת משפחתו כמשפחת המלוכה. הוא מתנהל לפי המוטו: "המדינה זה אני, משפחתי וסריסיי — אנחנו זו המדינה."

זו לא הציונות. זו לא מורשת בן-גוריון, זו לא מורשת ז'בוטינסקי וממשיכי דרכם מנחם בגין ויצחק רבין. אם זה ימשך כך, אנחנו בדרך הבטוחה להתרסקות.

אבל אני עדיין מאמין!

העתיד הוא בידיים של הצעירים. אלה שנלחמו כתף אל כתף, שירתו מאות ימי מילואים, וחרים לשאת את המדינה על גבם. הם ובנות ובני זוגם, שנשאו ונושאים בעול הכלכלי הכבד, כשיוקר המחיה מטפס ללא מעצור.

אני פונה אליכם, הצעירים והצעירות: אם לא תתעוררו עכשיו — לא תהיה יותר מדינה שאפשר לחיות בה ולהתגאות בה. לא תוכלו להביט לאחור ולומר, "לא ידענו". לא תוכלו להתחבא, כמו ראש הממשלה, מאחורי התירוץ הנלעג, "איש לא משך בדש מעילי". אנחנו בפתחו של חג החנוכה — וחובה לזכור את מילות השיר: כל אחד הוא אור קטן — אבל כולנו אור איתן. מול החושך שנוצר פה, אנחנו חייבים להיות האור. להיות או לחדול.

זוהי השעה להתאחד. יש לי המלצה ובקשה לכולם: אל תקימו עוד מפלגות קטנות. אל תפצלו. כן יש הרבה מאוד אנשים מוכשרים, אולי אפילו יותר טובים מהקיימים. בעתיד חלקם ייהפכו למנהיגים. אבל היום אלו הם רגעי חירום. נדרש רק מספר קטן של גופים מאוחדים וחזקים. מספר מצומצם של מפלגות. יש לנו מטרה אחת בלבד:

להפיל את השלטון הרקוב הזה — ולהחזיר את מדינת ישראל למסלול של חברה צודקת, כלכלה הוגנת, ערכי מוסר וערכות הדדית ברוח חזון מייסדי המדינה.

שנת 2026 חייבת להיות שנת האתחול, שנת החיבור של ערכי הציונות עם הטכנולוגיה החדשה. לא ניתן לקומץ משיחיים, יחד עם אלה שאינם מוכנים לשרת את המדינה ועם אלה שרק הכוח, השררה והממון מול עיניהם, להשתלט ולהרוס את כל מה שנבנה פה. שנת 2026 היא שנת ההתחדשות. היא חייבת להיות שנת בריאת הציונות מחדש.

כולנו ביחד!

אם נתאחד, אם נתחבר, אם נפעל בנחישות יחדיו

נהיה כולנו אור איתן — לא נוותר! אנחנו נתגבר!

תודה רבה.

צילום: ראובן גש | צומת אלונים

צילום: רן דמבו | חיפה

ערב טוב ת"א,

אני רוצה לדבר איתכם הערב על שלוש מילים - הוקרה, הכרה והכרעה.

נתחיל ב**הוקרה**. אני רוצה להרים לכם, אזרחים ואזרחיות מדהימים שמגיעים לכאן ולכל פינה בארץ כבר כמעט שלוש שנים, תודה. רק בזכותם יש בישראל מערכת משפט עצמאית, רק בזכותם היועצת המשפטית לממשלה גלי בהרב מיארה ושאר שומרי הסף עדיין עומדים על תילם, רק בזכותכם כל החטופים למעט אחד חזרו הביתה, רק בזכותכם המלחמה נעצרה ונחסכו חייהם של מאות לוחמים ואזרחים. ורק בזכותכם יערכו כאן בחודשים הקרובים בחירות חופשיות וממשלת הבלהות הזו תיזרק לפח האשפה של ההיסטוריה. אז תודה.

המילה השניה שאני רוצה לדבר עליה היא **הכרה**. על זה שהממשלה הזו היא פח אשפה, אין טעם להרחיב, זה ברור - אפס עגול בכל החזיתות. אפס בניהול המלחמה הארוכה והפוליטית בתולדות ישראל. אפס ביחסי חוץ. אפס בכלכלה, אפס בחינוך, אפס בהנהגה, פשוט אפס.

אבל אני לא רוצה לדבר עליהם, אני רוצה לדבר עלינו. אני רוצה לבקש מכם להכיר במציאות המורכבת שבחסותה ממשלה כל כך גרועה הצליחה בכלל לאחוז בשלטון. איך יכול להיות שגדולי האפסים, הגזענים, המושחתים והמטורללים מובילים את מדינת ישראל? ובזה צריך להכיר - ההצלחה שלהם היא הכשלון שלנו. הכוח שלהם נולד מהואקום שאנחנו השארנו. חשוב שנכיר בזה ונבין שאסור לנו שהמטרה תהיה חזרה לישראל של ה-3 בינואר 2023, ישראל היא הייתה ולא תחזור, צריך לקחת ממנה את מה שהיה טוב אבל להכיר גם במה שהיה לא טוב, בפגמים והכשלים שבחסותם זרמי ההרס והחורבן, הגזענות והפילוג הצליחו להתרחב עד כדי כך.

קראנו לה דמוקרטיה, אבל היא לא הייתה דמוקרטיה לכולם. קראנו לה סטארט אפ ניישן, אבל את פירות הסטארט אפ לא כולם יכלו לאכול וזו האחריות שלנו להכיר בזה ולומר בבירור:

- מדינה שבה 21% מהתושבים הם בהגדרה אזרחים סוג ב' היא לא באמת דמוקרטיה.
- מדינה שמאפשרת 20 דקות מת"א מערב פרוץ של עליונות יהודית היא לא באמת דמוקרטיה.
- מדינה קטנה ועשירה שמאפשרת מציאות מטורפת של למעלה ממיליון ילדים רעבים, היא לא באמת דמוקרטיה.
- מדינה שבה המנבא הכי טוב להצלחה שלך בחיים הוא לא היכולות שלך אלא באיזה רחוב ועיר נולדת ומה השם משפחה שלך, היא לא באמת דמוקרטיה.
- מדינה שמאפשרת לחלקים הולכים וגדלים בה לנהל אוטונומיות אנטי דמוקרטיות ואנטי ליברליות על חשבון משלם המיסים, כמו שעדיין קורה בחינוך החרדי והממלכתי דתי היא - לא - באמת - דמוקרטיה.

ישראל ערב ההפיכה המשטרית הייתה מדינה חולה וחשוב להכיר בזה כדי שנדע לבנות טוב יותר, לתקן, לבנות משהו יציב יותר, צודק יותר, שוויוני יותר.

זה מוביל אותי למילה השלישית שרציתי לדבר עליה והיא **הכרעה**. אני יודע שיש לא מעט קולות ליברלית שמדברים על מציאת מכנה משותף עם הצד השני.

למרות זאת אני מלא תקווה, שדווקא בגלל עומק השבר הזה אנחנו לקראת תיקון ובניה והתיקון הזה לא תלוי בהם, הוא תלוי רק בנו ובאופן שבו נתנהל בשנים הקרובות. אם נבין שהמטרה היא לא לחזור למה שהיה אלא לקחת את הטוב במה שהיה אבל לתקן את מה שהיה שבור. אם נבין שבלי שוויון הזדמנויות לכל ילד באופקים וברהט, באום אל-פחם ובקרית שמונה, בחיפה ובאשדוד, אין דמוקרטיה. אם נסתער על הזירה הציבורית לא כצל חיוור של תפיסת העולם הקנאית-משיחית או של הקפיטליזם החזירי כמו שהיינו בעשורים האחרונים, אלא עם אידיאולוגיה שמציעה לישראלים NEW Deal - חיים בכבוד, שוויון, עתיד שפוי, ביטחון ושלום! אם נעשה את זה אני יודע שנמצא אחזן קשבת אצל הרבה ישראלים שאולי לא איתנו היום, אבל לא כי הם לא מבינים את המציאות המטורפת, אלא כי לא הקשבנו ולא הצענו מציאות אחרת!

הגיע הזמן לנפח את החזה ולומר בקול רם במה אנחנו מאמינים, בלי להתנצל ובלי להסס:

אנחנו מאמינים בשוויון אזרחי מלא בין יהודים לערבים.

אנחנו מאמינים במדינת רווחה ובשוויון חברתי מלא בין כל אזרחי ישראל ודורשים חיזוק משמעותי של שירותי הרווחה והחינוך.

אנחנו מאמינים שישראל צריכה לחתור לחיים בשלום ובביטחון, לא כסיסמה אלא כדרך חיים. כל יום, כל היום ולא בשביל הצד השני ולא בשביל האו"ם, אלא קודם כל בשביל הילדים שלנו!

אנחנו מאמינים שישראל צריכה להיות דמוקרטיה ליברלית חזקה - עם כנסת חזקה, עם חוקה ושיטת בחירות שבאמת מייצגת את העם ועם סגירת בריזם מוחלטת לכל שחותר נגד אופיה הדמוקרטי של המדינה.

הרצל כתב אם תרצו אין זו אגדה, אבל המשך המשפט אומר - ואם לא תרצו הרי כל אשר סיפרתי לכם אגדה הוא ואגדה יוסיף להיות. הוא צדק אז והוא צודק היום - זה תלוי רק בנו ורק אם נבין שהשינוי לא יגמר ברחובות, אנחנו צריכים לדאוג שהממשלה הזו תסיים את מלחמת השולל הזו, תחזיר את החטופים והלוחמים הביתה ואת המנדט לעם. אבל המשימה לא תסתיים שם - אחרי זה נצטרך לדאוג שתיבחר פה ממשלה נורמלית עם אגף ליברלי כמה שיותר חזק ואידיאולוגיה ברורה וחדשנית ולא עוד מאותו דבר. אבל גם שם לא נעצור, השלב הבא יהיה לחזור להוביל את ישראל, הציבור הליברלי יכול וחייב להוביל שוב את מדינת ישראל ולחזור להנהגה ולהובלה, כך נבנתה מדינת ישראל וכך היא תיבנה מחדש!

צילום: ELAN | הבימה, תל אביב

צילום: יוסי ירון | הבימה, תל אביב

חיפה

13 דצמבר 2025

אורן שביל | אחים לנשק**אהלן מחאת חיפה**

קודם כל הרבה כבוד על המאבק העיקש מול העיריה הרבה כבוד על זה שאחרי שלוש שנים אתם עוד פה.

הממשלה הזו לא אהבה אותנו – את אחים לנשק מההתחלה. האמת שבצדק – גם אנחנו לא אהבנו אותה מההתחלה. אבל השבוע הקמפיין נגדנו שבר שיאים, קמפיין הכפשה והינדוס תודעה, אותם אנשים שבאו והצטלמו אצלנו בחמל, אלו שקראו לנו אחים לנשק, אלו שביקשו עזרה לבן או קרוב משפחה. כולם עלינו. שישתו מים.

קיש רוצה להוציא אותנו מבתי הספר – תודה על יחסי הציבור, הלוואי שהיינו מספיקים לבקר בכל מקום שהזמינו אותנו השבוע אנחנו לא נבהלים מהם, אנחנו נמשיך לחרוש את הארץ, נמשיך להתכונן לבחירות, החמל האזרחי שלנו ימשיך ליגוע בעשרות אלפי אנשים בכל חודש, ונמשיך לקרא להם פשוט ללכת הביתה. הזדמנות להגיד תודה לאנשי התקשורת הישרים שנשארו נאמנים למקצוע שלהם, והרבה תודה לכמה ח"כים אמיצים שנלחמים מול כנסת עוינת, שאיבדה את דרכה מזמן. בלי המשולש הזה: ציבור מעורב, תקשורת חופשית ואופוזיציה אמיצה לא תהיה דמוקרטיה. חלק גדול מהרעש הבלתי נסבל שהם מייצרים בא להסית את תשומת הלב מהאמת, ממה שבאמת קורה או שהם מנסים לעשות. הדרישה הברורה של רוב הציבור הישראלי לוועדת חקירה ממלכתית.

וחוק ההשתמטות שהם מנסים להעביר. יש חוק גיוס, וצריך לתקן את כל מי שעוד קורא לזה חוק גיוס. כדי לגייס קיים חוק שירות ביטחון – אבא שלי התגייס לפיו, אני התגייסתי לפיו וגם הילדים שלי. וגם אתם. כל דבר אחר עוסק בעצם בהסדרת ההשתמטות. ככה פשוט, בלי לסבך, בלי מכסות ויעדים עלומים. חוק שירות ביטחון. במרץ 23 פג תוקפן של תקנות הגיוס ומאז בעצם יש חוק אחד וברור שתופס לכולם – חוק שירות ביטחון.

ביוני 23, עמדתי על מדרגות בג"ץ עם העתירה שלנו בנושא שקרא פשוט לאכוף את החוק על כולם. מאז הגשנו חמישה בג"צים נוספים, נגד המדינה וגם נגד צה"ל שאינו עומד במשימתו. לצערי צה"ל לא ממש ממחר לקיים את החוק, מושך זמן, גורר רגליים, מתקשה לקפל מעטפות, ועושה כל מה שהוא יכול להשאר מחוץ לארוע בתקווה שהפוליטיקאים יצליחו לפטור אותו מזה. עם איזה חוק השתמטות יש לנו שותפים רבים למאבק הזה, ברחובות, בכנסת, בוועדות, בתקשורת, אמהות בחזית כמובן ועוד 75% מעם ישראל.

ההטרלה של הסופ"ש שעבר, שנראה כאילו היה לפני שנה היתה על הדחתו אל אל"מ גרמן גילטמן. גילטמן ישב לידי באותה מסיבת עיתונאים וסיפר על זה שעלה מאוקראינה בגיל 18, אולפן, ושלושים שנות שירות בצה"ל, ואמר דבר מאוד ברור, גדלתי בדיקטטורה, אני יודע מה זה, ואיך זה מרגיש – תעצרו. על החולצות של כולנו היה מודפס מאחורה: ההפיכה המשטרית קורעת את העם. הם לא הקשיבו לו, הם לא הקשיבו לאף אחד, כולל לרמטכ"ל ולכל ראשי מערכת הביטחון. את התוצאות אנחנו רואים ומרגישים. אבל גילטמן הוא לא העניין, הוא סתם קצין מוערך שעשה 700 ימים בעזה ונזרק לטובת הפריימריז של כץ.

העניין הוא שמי שלא התגייס בשנתיים האחרונות, צבאית או אזרחית, והממשלה הזו לא התגייסה, להיפך. איבד בעיני את זכות הדיבור, על סרבנות, על צבא ועל ביטחון, על כלכלה ועל כל מה שקורה פה. הממשלה הזו שעומדת מנגד כבר שנתיים, היא לא של ישראל. היא אבדה את זכות הדיבור. אנחנו נמצאים כל שבוע בכל הוועדות בכנסת,

בשבוע זכיתי להזרק מועדת חוץ וביטחון בנושא חוק ההשתמטות. זרקו אותי בצדק, צעקתי על יעקוב אשר מש"ס בכל הכוח, היה לי קשה להכיל את הקרקס הזה של ביסמוט מההתחלה. אבל יעקב אשר הביא אותי לקצה. אחרי שדיבר בלי הפסקה בתיאום עם ביסמוט כדי למשוך זמן הוא התחיל לספר שיש לו חבר שיש לו GPT והוא בדק שם ובכלל לא צריך עוד חיילים, ובכלל כל הבכי והנהי הזה על חללים ומילואים זה שטויות. GPT גם סיפר לו שכל עניני הכספים שעולים החרדים בכך שרק לוקחים ולא נותנים זה שטויות ואנחנו סתם מקשקשים.

אני מספר לכם את כל זה, בגלל גסות הרוח, בגלל הזחיחות, בגלל שהוא נהנה לצחוק לכולם בפנים כלום לא נוגע בו, לא המשפחות השכולות, לא המילואימניקים, לא פקידי האוצר, לא נציגי צהל. הוא צחק לכולם בפנים, ועל חטא היוהרה משלמים הרבה דברים קרו פה בשלוש השנים האחרונות ואולי הכי גדול מהם זה שאנחנו עדיין פה, בניגוד לכל הסיכויים אולי יש מחנה גדול שברור לו לגמרי מה צריך לעשות שמוכן להלחם, שגם אחרי כמעט שלוש שנים עוד נחוש ולא התייאש. ואולי הכי חשוב, נגענו בקיר כמו שאומרים, בשנה הזו יהיו בחירות אנחנו נלחם בהן על החיים שלנו. הם רוצים שנתייאש, שנחשוב שאין לנו סיכוי, שנחשוב שאנחנו מיעוט, שבסוף ביבי מנצח כמו גרמניה במונדיאל, שחבל על המאמץ, שהם מתעלמים ולא סופרים אותנו. אבל זה בדיוק הפוך, הם משקשקים מפחד, הם מבינים שאין להם מה למכור, הם מבינים שעוד תקיפה ועוד מבצע צבאי לא ימחוק את הקלון, הם מבינים שהמדינה הזו תקיא אותם החוצה, הם מבינים שלא נשכח להם לעולם, וגם בעוד שלוש שנים שנה הם לא יוכלו להסתובב פה בשקט. הם מבינים שזה נגמר. הם מזמן עברו את נקודת האל חזור, כמו בסרטים שלנבל כבר אין מה להפסיד, לא חטופים, לא מדינה, לא כלכלה וביטחון רק מירוץ השרדות שכל יום שהם צולחים בו זה ההישג מבחינתם. ככה הם.

ואני מאחל לכולנו שנדע לרתום את כל האנרגיה והיכולות שלנו, לעבוד ביחד, לשתף פעולה, לתת דוגמא לפוליטיקאים, לכבד ולפרגן אחד לשני ולמקד את הכל כמו קרן לייזר להקדמת הבחירות, לנצחון המחנה, אנחנו עובדים על זה בכל הכח.

כמה מילים לסיום תזכרו שהתמדה מנצחת הכל היא מנצחת מזל, היא מנצחת צירופי מקרים היא תנצח את השחיתות ואת הרוע התמדה שלנו תנצח הכל.

חיפה

13 דצמבר 2025

ד"ר ניר ברק | אוניברסיטת בן גוריון בנגב ומחאת חיפה

ערב טוב מחאת העם חיפה.

קוראים לי ניר ברק. חלקכם מכירים אותי מהמיקרופון פה בחורב, ומעבר להנחיה בהפגנות - בשנים האחרונות אני עובד יחד עם המובילות המדהימות של מחאת העם חיפה. השבוע עבדנו יחד מסביב לשעון מול ניסיון העירייה לבטל את רישיון ההפגנה כאן בצומת - ותיכף אגיד על זה כמה מילים. אבל לפני כל הדבר אחר - כולנו פה הבטחנו ביחד לעמוד עד החטוף האחרון ולרגע אנחנו לא שוכחים את רן גואילי - גיבור ישראל, מגן עלומים - ואנחנו נמשיך לעמוד עם משפחתו עד השבת גופתו לקבורה.

ביומיום אני חוקר באוניברסיטת בן גוריון, בין היתר, את השאלה איך שומרים על מרחב עירוני חופשי וליברלי כשהמדינה הולכת לכיוון אוטוריטרי. מה שקרה כאן בשבוע האחרון הוא שיעור חי בדיוק בזה, לכך אני רוצה להקדיש את דבריי הערב. ואני מבקש להתחיל בהוקרה ענקית למנהיגות שלנו: טליה מירב אבנר, ליאורה שקד, גלי עשת, ורותם פרלמן-פרחי. ארבע נשים שמובילות את מחאת העם חיפה כבר חמש שנים, בתבונה, נחישות ובאומץ לב. השבוע הן קרעו את עצמן כדי שהמחאה תישאר כאן - בצומת חורב, עם רישיון, במה והגברה. מגיע להן מחיאות כפיים מכל הצומת.

כולנו כבר מכירים את הסיפור - העירייה שלחה הודעה לקונת: לא יהיה רישיון להפגנה בשבת. בלי נימוק, בלי דיאלוג. זה היה מפתיע ומאכזב - כי כולנו זוכרות חוכרים גם את הדחיפה האדירה שהמחאה נתנה לרשימות הליברליות בעיר, ובמיוחד ליונה יהב - מתוך אמונה שקואליציה דמוקרטית-ליברלית בראשותו תשמור על חיפה כפי שאנחנו אוהבים אותה. אני לא יודע למה העירייה ציפתה, שנקבל את זה בשתיקה? שנמשיך הלאה? שנגיד "טוב, לא נורא, נזוז הצידה?" ממש לא.

הצפנו את הסיפור בתקשורת, העירייה נבהלה והזמינה אותנו לפגישה - ואנחנו החלטנו בצורה ברורה: בטח, נשמח להיפגש - אבל לא תחת איומים של ביטול רישיון ההפגנה. בלי אולטימטומים. וככל שעמדנו על שלנו - כך גדלה התמיכה. ומאות פניות זרמו: מאנשי ונשות מחאה מכל הארץ, ממוקדים מקומיים, מחיפאיות וחיפאים. וגם הערב הרבה ממובילי ומובילות המחאה פה - ואנחנו גם בלייב של אור-לי בר לב המדהימה. המסר של כולם היה ברור: לא יעלה על הדעת לבטל את ההפגנה בצומת הדמוקרטיה של חיפה. בזכותכם ובזכותכן - ההודעות, הפוסטים, העצומות והשיחות עם השכנים - הוכחנו שיש כאן קהילה חיפאית-ליברלית שמבינה שחופש מחאה הוא אינטרס ציבורי, ולא מפחדת לעמוד על שלה.

אבל זה לא רק סיפור של עירייה מול מחאה. חיפה נמצאת תחת איום.

יש גורמים כהניסטיים, פאשיסטיים, משיחיים שמזהים את חיפה כיעד אסטרטגי - דווקא כי האתוס שלה מסמל את ההיפך: עיר משותפת, חופשית, עם מרחב ציבורי פתוח שבה חיים יחד יהודים, נוצרים ומוסלמים; חילוניות, דתיות וחרדיות; שמאלנים וימניים. זה הקסם של חיפה - ועל זה אנחנו נלחמים. חיפה היא גם סמל: העיר השלישית בגודלה, בירת הצפון. לו מישהו היה מצליח לכופף את חיפה - הוא היה משדר מסר מאוד מסוכן: שאין עיר חסינה, שאין אי ליברלי, שאין מרחב ציבורי שבו הדמוקרטיה מוגנת. ופאשיסטים מריחים פחד. כשעירייה מגממת, כשנבחר ציבור מנסים "להעביר את המחאה קצת הצידה" - הם לא נרגעים, התיאבון שלהם גדל. כל נסיגה, כל סגירה של הצגה,

כל צמצום של המרחב הליברלי – מזמינים עוד התקפה. אז אנחנו כאן כדי לומר בצורה הכי ברורה: לחיפה מגיעה עירייה שהיא חומה בצורה מול הכהניזם – לא גשר עבורו. עירייה שמבינה שחופש מחאה הוא לא טובה שהיא מעניקה – אלא זכות יסוד שהיא מחויבת להגן עליה.

אני מבקש להרחיב את היריעה מתוך המחקרים שלי בשנים האחרונות. בעולם כולו אנחנו רואים את אותה תבנית – שבה ערים והשלטון המקומי משחקים תפקיד קריטי בהגנה על הדמוקרטיה: כשממשלות הולכות לכיוון סמכותני – הערים החופשיות הן קו ההגנה הראשון. כך קורה במקומות שונים בעולם – בטורקיה, בארה"ב במדינות מזרח אירופה בברית של ערים ליברליות שעומדות מול פופוליזם אתנו לאומי. שם הבינו שהשלטון העירוני צריך להישאר מחויב לעקרונות של זכויות אדם שווים, דמוקרטיה ליברלית – בעיקר כשהשלטון המרכזי יורד מהפסים. יש לזה תקדימים גם בישראל – ראשי וראשות ערים מועצות אזוריות נעמדים על הרגליים האחריות כדי להגן על אזרחי העיר שלהם מפני האלימות של הממשלה. זה הכוח של עיר – של קהילה פוליטית עירונית – כשהיא עומדת זקוף מול שיגעון לאומי.

ומכאן אני פונה אליך, יונה יהב.

הסביבה הקרובה בלשכה שלך פוגעת בך ובעיר. אינני מתכוון לנבחרי הציבור או למנכ"ל, אלא לחלק מהיועצים הקרובים שלך – שמחזקים גורמים של הימין הרדיקלי, מחלישים את הדמוקרטיה הליברלית בעיר, ופוגעים גם במורשת הפוליטית שלך וגם בחיפה. יש כאן קונספציה שגויה: שאם נרצה את הממשלה, היא תתגמל את העיר. כאילו אם מאכילים את התנין – הוא יטרוף אותנו אחרונים. זו הייתה הפייסנות מול הפאשיזם באירופה, זה שורש הכישלון הפוליטי מול הכהניזם בישראל. מול בריונים ופאשיסטים צריך לעמוד זקופים, לא למצמץ.

יונה, אתה צריך לבחור – מה המורשת הפוליטית שתשאיר אחרך: ראש עיר שמגמגם מול הלחץ, או מי שמציב את חיפה בחזית – כעיר חופשית, חלק מברית ערים ליברליות, שמגנה על כל תושביה: יהודים וערבים, נשים, להט"ב, פליטים ומיעוטים. זה הרגע לבחור באזרחות עירונית אמיצה – ולא בהיסוס מפוחד מול הממשלה.

אנחנו מודים לעיריית חיפה על כך שבסופו של דבר חזרה בה והחזירה את הרישיון – אבל מצפים ומצפות שזה יהיה כלל ברזל: שצומת חורב נשאר צומת של דמוקרטיה, ושחופש המחאה בעיר הזו לא עומד יותר למיקוח פוליטי, לספינים או ללחצים קיצוניים. תודה מיוחדת למוקדי המחאה הצפוניים – כרמיאל, טבעון, העמקים – שעצרו הכול והגיעו לכאן. אתם תזכורת לכך שחיפה לא לבד, ושמה שקורה כאן היום ישפיע על כל הארץ.

והשיעור שכולנו למדנו השבוע הוא פשוט: הכוח האזרחי עובד. כשהמרחב הדמוקרטי מותקף – אנחנו מרחיבים אותו: במחאה, בנוכחות, בעקשנות. וכמו שאנחנו נאבקים על המדינה שלנו – כך אנחנו נאבקים גם על העיר שלנו.

אין לי ארץ אחרת, וגם אין לי עיר אחרת.

חיפה תישאר התקווה – והתקווה תנצח.

חיפה

13 דצמבר 2025

יעקב גודו | אב שכול היושב כבר למעלה משנתיים במאהל המחאה מול הכנסת

שלום וערב טוב חיפה!!!

שלום למחאה הנחושה והעיקשת שאיננה מוותרת וממשיכה להתקיים על אפם וחמתם של דורשי רעתה. המחאה הזאת תימשך עד להחלפת שלטון אירגון הפשע וחבר המרעים ששולט היום במדינה, ואנחנו נתחיל לתקן ולחנך מחדש.

האמת, ציפיתי לראות הערב עשרות ומאות אלפים מפגינים במרכז חורב, מראים ומוכיחים לשלטון שהמחאה, ראשיה ואלה שרואים בעצמם מנהיגיה, מאוחדים ביניהם בקשרי אחווה הדוקים שאינם ניתנים להתרה. כנראה שטעיתי והחליט מי שהחליט שעדיף לעשות הערב מעגלי שיח בהבימה בת"א מאשר לקרוא לאנשים ולארגן הסעות לחיפה.

ובכן, אנחנו כאן הערב בדרישה להקדמת הבחירות, בדרישה מראשי אירגון הפשע לקחת אחריות על אירועי ה 7 באוקטובר 2023, יום טבח נתניהו ואם היה בהם שמץ של יושרה פנימית להכריז על פרישה מהחיים הפוליטיים.

אלא שמולנו ניצבים אוכלי מוות שטופי שנאה ותאוות דם, עונדי סיכת חבל התלייה, ואל לנו לטעות, חבל התלייה אינו מכון לפלסטינים בלבד, הבאים בתור יהיו השמאלנים הבוגדים וכל מי שיצא למחאה נגד ממשלת הזדון והרשע.

לפני שנה בדיוק ניצבתי כאן בפניכם ובין השאר אמרתי "בחג החנוכה הזה אל תדליקו נרות ואל תשירו מעוז צור כי הצר המנבח נמצא בתוכנו והוא האויב האמיתי שמולו אנחנו צריכים ללחום". והיום אני אומר, כן, האויב נמצא בתוכנו והוא מייצג את הקיצוניות הכהניסטית של שנאה ותאוות דם ושל עליונות יהודית כפי שהיא באה לידי ביטוי בשטחים הכבושים תוך רתימת המשטרה והצבא לשיתוף פעולה הדוק עם האג'נדה הנפסדת הזאת. הדעה הזאת מחלחלת לכנסת ולרחוב, הקו הירוק נמחק ולישראל כמדינה אין גבולות, אין גבול פיזי ואין גבול מוסרי.

אני קורא לכולנו להדליק השנה אלפי לפידים שיפיצו אור נגוהות עלינו ועל שכנינו הערבים והפלסטינים, אור של אחווה ושל שלום. אחווה ושלום שאליהם אנחנו מייחלים יותר משנות דור, והגיע הזמן לעשות.

ד"ר דפנה שפט | פסיכיאטרית

עד החטוף האחרון. מה זה אומר, עד החטוף האחרון? זה אומר – כולם כולל כולם חשובים. זה אומר, לכולם מגיע. מגיע כבוד, מגיעה הכרה, מגיע לחזור. זה אומר אחריות. זה אומר סולידריות. זה אומר חמלה ואהבה. זה אומר כל מה שהממשלה הזו שכחה, ואתם כאן להזכיר לה, כל שבת, וגם היום.

ערב טוב, תודה על ההזמנה. זו הפעם ה-24 שאני בעיר הזאת, קרית גת, ואני יודעת את זה, כי לפני שנתיים וחודשיים, נקשר קשר של אחריות וסולידריות וגם אהבה בין שלוותה לקהילת ניר עוז. פגשנו אתכם ב-9 באוקטובר במלון ים סוף, וכשהגענו לכאן אחרי שלושה חודשים, הבנו שאנחנו לא משאירים אתכם לבד. ומאז דר' קוסטר, דר' שגב ואני מגיעים כל אחד פעם בחודש לעשות מה שאנחנו יודעים ויכולים כדי להיות אתכם.

כשמגיע תורי לנסוע, אני אף פעם לא אומרת שאני נוסעת לכרמי גת, אלא שאני נוסעת לניר עוז. כי אפשר להוציא את האנשים מהקיבוץ אבל אי אפשר להוציא את הקיבוץ מהאנשים, וטוב שכך.

נדמה לי שמי שהזמין אותי לדבר בכלל לא ידע על הקשר, והזמין אותי בגלל שאני חלק מ'בואו', מיזם להצלת החטופים, או אולי חלק מהחלוקים הלבנים ואין ברנ"נ בלי דמוקרטיה, שאלו תנועות מחאה שקמו עם ההפיכה המשטרית. אבל קפצתי על ההזדמנות, כי אני תמיד פוגשת אתכם בבודדים או בזוגות, ואף פעם לא יצא לי לדבר אליכם כקהילה. אז בעצם, פחות מאשר אנאם היום – אדבר.

והדבר הראשון שעלה לי, זה השיר של יהודה פוליקר – "יש דברים שרציתי לומר", ויש הרבה. הרבה דברים שמעתי מכם, וכמו בשיר, "עמוקים מיני ים הסודות שאינם מובנים לי, שאולי לא אבין, לא אבין לעולם". אבל בתור פסיכיאטרית, אני מאמינה מאוד בניסיון להבין, בניסיון לתת מילים לדברים שאין להם מילים – רגשות, פחדים, כיוונים – זה מה שאנסה לעשות הערב.

ההכנות לסופה השבוע גרמו לי לחשוב על התקופה האחרונה. במיוחד החל מהשבוע השני של אוקטובר, שהתחיל עם האזכרות של יום השנה השני לטבח, ונגמר בהסכם להחזרתם של כל החטופים. בניגוד לביירון, זו באמת היתה סופה. ברקים ורעמים – פלשבקים של מראות וקולות, והצפה של רגשות קיצוניים – שמחה הכי גדולה ועצב הכי עמוק, והקלה וכובד. ואז, נגמרה הסופה, הראות התבהרה וקלטנו פתאום את ההרס. אבל ממש. את כל מה שנשטף, מה שנחרב, מה שנלקח. אין יותר עננים שיסתירו את מימדי האסון. זה מה יש.

ומתגבר כל כך הרצון, יותר מרצון – הצורך – בהכרה. שמי שאחראי ל shit storm הזה יאמר אני אשם. אני אתקן. עלי. ומעבר למילים, שיתן הכרה במעשים – התפטרות. ועדת חקירה ממלכתית. פיצויים. אבל חברים, אני חושבת שאחרי שנתיים אפשר להיות בטוחים בדבר אחד – זה לא יקרה. מי שהפקיר לעולם לא יכיר. התנך שלנו בברה"נ בנושא טראומה הוא ספר בשם "טראומה והחלמה" של ג'ודית לואיס הרמן. הוא עוסק בעיקר בטרומות בתוך המשפחה – גילוי עריות, אלימות והתעללות. והספר אומר, נדירים המקרים, אם בכלל, שהפוגע לוקח אחריות. האב המתעלל לא יבקש סליחה, ולא יכיר בפגיעה. לכן, ההחלמה לא יכולה להיות תלויה בהכרה של מי שהפקיר. ולהיות תלויים בהכרה כזאת, בבקשת סליחה, זה בדיוק זה – להמשיך להיות תלויים. כמו הסיכה הנוראית המבזה שראינו השבוע. הם יכירו בהפקרה? באמת?

אז איך אפשר להחלים? הדרך היחידה והקשה שמתארת לואיס הרמן כדי לא להיות תלויים במפקיר, היא לקחת שוב שליטה על החיים. לבחור, וכל בחירה היא טובה, אם היא שלי. אפשר להאבק שיביאו אותם לדין – ועדת חקירה. התפטרות. בחירות. אפשר לפנות בעיקר למי שקשוב – נגיד העם, אותו חלק גדול מהעם שהיה פה ב 8/10 וב תשעה ובעשרה. אפשר להאבק למען כל מה שמאמינים בו.

למשל, כמו עכשיו, לבחור להאבק על החלל החטוף האחרון, רב סמל ראשון רן גוואילי. לבחור בערכים של אחריות וחמלה וסולידריות. מגיע לו לחזור הביתה, למשפחה שלו.

ובמקביל למאבק על להחזיר את רן הביתה, גם אתם צריכים לבנות בית לעצמכם. יש לכם חזון מדהים – "לא עייפי דרך, כי אם מפלסי נתיב". ואני רוצה להעז ולהוסיף שתי אותיות לחזון. לא עייפי דרך, כי אם מפלסי נתיבים. כי בחירה היא דבר אישי. אנחנו אינדבידואלים (שוקינג לקיבוצניקים, אני יודעת, אבל זו האמת), ולכל אחד יש את הנתיב שלו להחלמה. זה יכול להיות לחזור לקיבוץ באומץ ולבנות אותו מחדש. זה יכול להיות לבחור – גם באומץ – להכות שורשים בעיר הזאת, שקלטה אתכם כל כך יפה. זה יכול להיות לבחור באומץ באדמה חדשה, שתרגיש יציבה ובטוחה עבור הילדים. כל בחירה היא צמיחה, כי כל בחירה לוקחת בחזרה את האחריות על החיים שלי. ואני רואה מהצד את הכאב בפרידה. אבל משפחה, גם כשהילדים מתפזרים, נשארת משפחה. כקהילה, עברתם טראומה משותפת; אבל על כל אחד, היא השאירה חותם שונה. יש בכם מספיק אהבה כדי לכבד זה את כאבה של זו, ואת דרכי ההתמודדות השונות.

התחלתי עם דברים שרציתי לומר, של פוליקר, ואני רוצה להזכיר לכם איך השיר מסתיים: "אך בכל הדרכים מעולם לא אבדה לי דרכנו". זאת, כאן, היום, הדרך שלכם. אחריות וסולידריות וחמלה. לא עייפי דרך כי אם מפלסי נתיבים.

צילום: איילת אניסמן | חיפה

צילום: ראובן להב | נס ציונה

זכרון יעקב

20 דצמבר 2025

ד"ר יואב גרובייס | פסיכולוג קליני

ערב טוב וחנוכה שמח.

תודה לכם שאתם פה ותודה על ההזמנה לבוא לדבר פה.

במקור כתבתי נאום אחר, על ההסתערות המוטרפת של הממשלה על שרידי הדמוקרטיה. אבל לאור ההחלטה שלא להעמיד לדין איש בעקבות התקרית שבה נהרג גור קהתי ז"ל, אני רוצה לדבר על אחריות. חייל נהרג במשימה שסימן שאלה ענק מרחף מעל הלגיטימיות שלה, ואיש לא נושא באחריות למותו. אחריות וציונות הולכות יד ביד. מדינת ישראל קמה כדי שהעם היהודי יוכל לקחת אחריות על גורלו. בלי אחריות אין קוממיות. וכשאדם נשבע אמונים למדינת ישראל, בין אם הוא נבחר ציבור ובין אם מפקד בצבא, הוא קודם כל מקבל על עצמו את עולה של אחריות.

ממשלות קודמות והעומדים בראשן לא תמיד ששו לקבל על עצמם אחריות. כך גם מפקדים שסרחו. אבל כשהמערכת לא הותירה להם ברירה, הם הכירו בה – ונשאו בה. וגם אם ביקשו לברוח מאחריות, הם מעולם לא ביקשו לחסל אותה. אבל הממשלה שמלהגת בלי סוף על משילות היא הממשלה הראשונה בתולדות ישראל שמבקשת למחוק את האחריות כערך. כנורמת יסוד. כחלק מהאתוס הציוני. זה מתחיל כמובן מהראש ומחלחל למטה, דרך השרים המושחתים אל ראשי הצבא וארגוני הבטחון. וכשזה מחלחל, זה מפורר את יסודות החברה והמדינה.

אחריות יש רק בדמוקרטיה. בדיקטטורה אין באמת אחריות. בדיקטטורה, מושג האחריות מנוצל בציניות, או כדי להאדיר את ההנהגה ולבצר את כוחה, או כדי להיפטר ממתנגדי המשטר, שלעולם אשמים בכול. בדיקטטורה, האחריות שמורה ל"בוגדים". וכדי להימלט מאחריות, המשטר מכריז מלחמה על האמת ומגייס את השקר.

לכן קו אחד, עקום ומשובש, מחבר בין הניסיון של נתניהו לבטל את המשפט שלו, לבין הסירוב של ממשלת השבעה באוקטובר לפנות את מקומה ולהקים ועדת חקירה ממלכתית. ואותו קו מחבר גם אל טיוח המחדל, שבו נהרג גור. המשותף לכולם הוא הניסיון לקבור את האחריות בקבורת חמור. זו גם הסיבה למתקפת השמד של השלטון נגד התקשורת ומערכת המשפט: כי בלי אמת ובלי עובדות אי אפשר להטיל עליו אחריות.

בימים אלה הצבא מטהר משורותיו קצינים שהעזו להתנגד להפיכה המשטרית. מפקדים שמזוהים עם מקצועיות ועם נאמנות למדינה. מפקדים שלקחו אחריות. השבוע, הצבא הזה שלח מסר ברור: הוא מעדיף מפקדים שמקדשים את הקריירה שלהם על פני חיי החיילים שלהם. מפקדים שמשרתים רבנים ופנטזיות משיחיות. במקום מפקדים שראויים לבניה של האם העבריינה, הצבא מעדיף מפקדים בצלמם ובדמותם של שרים מושחתים.

טיוח המחדל שהביא למותו של גור הוא פשע נוסף נגד גור עצמו, נגד משפחתו ונגד חבריו – אבל גם נגד הצבא, נגד המדינה ונגד החברה הישראלית כולה. הטיוח הזה מזקק את התפרקות הצבא מכל נורמה פיקודית. הוא מרוקן מתוכן את הערכים שבהם מתעטפים ומתהדרים מפקדיו. את החתירה לאמת. את טוהר הנשק. את הממלכתיות. הוא מסמל את כניעת המדינה הריבונית בפני הדת והמשיחיות. זה רגע אלטלנה נוסף – אבל הפעם מפקדי הצבא חברו למורדים. איך אמר רמ"ט גולני, יואב ירום? "אף אחד בצה"ל, אף מפקד, לא היה מונע מז'אבו להיכנס". זה צבא, זה?

נהוג לומר שיש לנו רק צבא אחד. אבל האמת שיש לנו שניים: הצבא האחד מתקיים בזיכרון הקולקטיבי שלנו, כאתוס שעליו התחנכנו. אולי גם דרך יחידים בשטח. אבל חוץ מזה, הצבא הזה הוא פיקציה. במציאות מתקיים צבא אחר, צבא פוליטי. צבא שמשרת את מפעל הכיבוש המשיחי ולא את בטחון ישראל. צבא שלא קידש חיי חפים מפשע עד שגם חיי החיילים שלו הפכו הפקר. צבא שמוכן לשלוח חיילים לתוך "מלכודת מוות", כדברי הרמטכ"ל. צבא שמטיח את האמת ושפוטר מאחריות את המפקדים שמטיפים לה בצביעותם.

לכן זו גם טעות חמורה לחשוב שאסור בעת הזו לערב צבא ופוליטיקה. אם בשם הפוליטיקה מבקשים לחסל את האחריות הפיקודית, מי שמבקש להגן על האחריות כערך חייב להילחם בפוליטיקה הרעה. בדיקטטורה, אין צבא מוסרי.

טיוח התקרית שבה נהרג גור היא לא הטיוח הראשון וגם לא הטיוח המאה. נכון. אבל הוא מזקק את התפוררות האתוס. הוא פוער חור בזהות הקולקטיבית שלנו. הוא מחליש אותנו כחברה וכמדינה מול איומים קיומיים – מבית ומחוץ. הוא מפורר עוד קצת מהמעט שמחבר בינינו. הוא שולח מסר להורים, שכאשר הם מגייסים לצבא את היקר להם מכול, הם לוקחים הימור נורא. ושאם הנורא מכול יקרה, יהיה זה לשווא – לא בשביל מדינת ישראל אלא בשביל שחיתות ומשיחיות. ושום צדק לא יעשה. המפעל הציוני הוא מפעל של לקיחת אחריות. צבא שמפקדיו כופרים באחריות הוא צבא אנטי-ציוני.

המאבק שלנו הוא גם מאבק על אחריות כנורמת יסוד וכבסיס לצדק. אנחנו נמשיך להילחם על האחריות הזו ונמשיך להילחם על צדק – גם בשביל גור קהתי.

תודה רבה.

צילומים: רן דמבו | חיפה

תל אביב

20 דצמבר 2025

סומיה בשיר | ראש קבוצת 'אין לנו ארץ אחרת', מייסדת עמותת אינסאן

ערב טוב תל אביב,

בחנוכה היהודים נוהגים להדליק אור מול חושך. לא אור של נרות בלבד אלא אור של אומץ, אמת, ואחריות אזרחית. אני עומדת כאן הערב כאישה ערבייה, ישראלית, מוסלמית, פלסטינית. אזרחית המדינה הזו. גאה בזהותי. לא מתנצלת עליה. לא מתיישרת ולא מתכופפת. ומה שקורה סביבנו בשנים האחרונות תחת ממשלת החורבן הגזענית הוא חושך שדורש שנדליק אור גדול.

אישה בהריון הותקפה ביפו. באור יום, רק כי היא ערבייה. נהגי אוטובוס ערבים מותקפים כל כמה ימים ועוברים לינצ'ים, רק כי הם ערבים. אין יותר בושה, השלטון הבזוי הזה אפילו לא מנסה לעשות כאילו זה מפריע לו. אבל האמת היא שזה ברור, כי זה לא "מקרה". זו לא "אלימות כללית". זו גזענות. זו תוצאה של כהניזם שעלה מהשוליים למרכז, ושל הנהגה שנותנת לגיטימציה לשנאה שמתחזקת וניזונה משנאה ושיסוי. הם לא מגנים את זה שתוקפים ערבים ברחובות או שנרצח אזרח ערבי כתוצאה מפשיעה כמעט כל יום כי הם שמחים מזה, זה היעד שלהם.

ולפחד הזה יש גם שם ופנים אישיים. לפני כחודש, ברחוב שלי בכפר ג'ת, נורתה למוות צעירה בת עשרים. בפתח סופרמרקט. בחורה למופת. חצי שעה לפני הרצח - אני ובעלי היינו שם. הבדל של חצי שעה וכנראה שלא הייתי כאן עומדת מולכם.

צריך להגיד את האמת בקול ברור: ממשלת ישראל מפקירה את כולנו, ללא הבדל דת, גזע ומין. יהודים וערבים, חילונים ודתיים, עניים ועשירים, תושבי ישראל ועזה. את כולנו. היא הפקירה אותנו בשבעה באוקטובר. היא מפקירה אותנו לרציחות שמשתוללות. היא הפקירה את החטופים ואת החיילים ויותר מ-2000 אזרחים וחיילים שמתו מאז השבעה באוקטובר ומלחמה שהתארכה רק מסיבות פוליטיות. זו לא שרשרת מקרית של כישלונות. זו מדיניות.

צילום: רן דמבו | חיפה

אזרחים מפוחדים לא שואלים שאלות קשות, אזרחים עצובים ומוכי צער לא מבקשים שינוי. אבל דווקא מתוך החושך הזה אני רציתי לבוא לכאן ולהגיד - אני לא נותנת לחושך להשתלט עלי, אני לא בוחרת ביאוש, אני בוחרת באור. ואני בוחרת שותפות.

הקוראן אומר: "מَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ... فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا"
 "כל המאבד נפש אחת - כאילו איבד עולם ומלואו".

ואומר גם: "وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا"
 "עשינו אתכם עמים ושבטים כדי שתכירו זה את זה".

הגיוון הוא לא חולשה, ההפך - הוא קריאה מוסרית עמוקה לשותפות. אני מאמינה בכל ליבי שאין דרך לצאת מהבור הזה שהחברה הישראלית הגיעה אליו, בלי שותפות ערבית-יהודית אמיתית. לא דו־קיום של שתיקה, אלא שותפות של אמת, שוויון ואחריות. אני קוראת מכאן גם לאחיי ואחיותי בציבור הערבי: זה הרגע שלנו. הקול שלנו הוא כוח עכשיו אפילו יותר מתמיד. ואני קוראת לציבור היהודי הדמוקרטי: אל תעמדו בצד ואל תגמגמו בדרישה שלכם מול המנהיגות הפוליטית. תדרשו שותפות יהודית-ערבית, תדרשו לנצל את המשבר והחושך הזה לשינוי אמת. תדרשו אומץ לב מנהיגותי. רק ככה נביא את השינוי, רק ככה נבנה את המדינה הזו מחדש כמדינה שמשרתת את כל אזרחיה, שוויונית יותר, שפויה יותר וחזקה יותר לעתיד.

זו המולדת שלנו זו המדינה שלנו ואין לנו ארץ אחרת

צילום: טל גוטרמן | הבימה, תל אביב

פרופ' חגי לוין | האוניברסיטה העברית בירושלים ורופא מטה החטופים

חברות וחברים שלום,

כדברי קהלת: "לכל זמן, ועת לכל חפץ תחת השמים עת ללדת ועת למות עת לטעת ועת לעקור נטוע עת להרוג ועת לרפוא"

הגיעה העת לרפוא.

ניר עוז היא הליבה של שבר הטבח, החטיפה וההפקרה. באתי להגיד לכם, גם היום ולתמיד: אתם לא לבד, אנחנו איתכם! בכל מצב. הייתה לי הזכות להתנדב כרופא וכמדען למען החטופים ומשפחותיהם. במחקרים הוכחנו כי החטיפה והאובדן העמום פוגעים במעגלים רחבים: בחטופים, במשפחות, בקהילות ובציבור כולו. תיארונו את הפגיעה הייחודית במשפחות החטופים החללים, עם אבל משובש. במערך הבריאות של מטה משפחות החטופים בראשותי, פרסמנו את הסיכונים החמורים לחייהם ולבריאותם הגופנית והנפשית של החטופים.

שאלתי את גדי מחס איך הוא מסביר את יכולתו לשרוד בתנאים הקשים. הוא אמר שלמד בפקולטה לחקלאות על ההתפלגות הנורמלית של גאוס. גם בהתפלגות נורמלית יש מקרי קיצון, לא נורמליים. של מפלסי נתיב. זה ה-DNA של ניר עוז.

בתקופה לא נורמלית, קהילת ניר עוז היא הנורמלית. נורמלית בדרישתה לביטחון ולשלום, לקדושת החיים והערבות ההדדית. נורמלית בדרישתה למימוש האחריות, להכרה ולחקר האמת. גדי מחס הבטיח עם חזרתו שיעשה הכל כדי לשקם את ניר עוז. כראש איגוד רופאי בריאות הציבור אני קובע: כדי לשקם את ניר עוז, אנחנו חייבים לשקם את ישראל. וכדי לשקם את ישראל, אנחנו חייבים לשקם את ניר עוז. לא נוכל להשתקם עד שנבנה מחדש את הבית. השיקום הוא מורכב, רב מימדי ורב שלבי. מה עלינו לעשות?

אנו חייבים להחזיר את החטוף האחרון. משפחתו של רן (רני) גואילי סיפרה לי איך תמיד התנדב להגן. גם בשבעה באוקטובר, חרף פציעתו, התנדב לצאת, להילחם ולהגן. לא נוכל לישון בשקט עד שנשלים את המלאכה ונחזירו הביתה לישראל.

במקביל, אנו חייבים לאבחן ולחקור את הכשלים, כדי לתקן. ממשלה וראש ממשלה, שכשלו כישלון מוחלט, אינם כשירים לחקור. ועדת חקירה ממלכתית היא תנאי יסודי להחזרת האמון ולתיקון הליקויים. נחשף שאנשי ראש הממשלה הופעלו על ידי קטאר. שאנשי ראש הממשלה חיבלו בהחזרת החטופים בהדלפה מופקרת ושקרית. זוהי, לכאורה, בגידה חמורה בביטחון המדינה ובגידה חמורה באמון. כלל יסודי ברפואה הוא שאת המוגלה יש לנקז. ללא ניקוז מוגלת הבגידה והמקור הראשי לה, לא נוכל להשתקם.

אנו חייבים להציב את השיקום בראש סדר העדיפויות ולתקצב בהתאם. מי שנאנס לתת מעל ליכולתו, ושילם בדם, חייב לקבל לפחות לפי צרכיו. יש כסף. רק שהממשלה מעדיפה לתת אותו למשתמטים, מסיבות פוליטיות. שיקום ניר עוז והאיזור מחייבים מאמץ לאומי, רב-מקצועי ונדיב. בבריאות, ברווחה, בחינוך, בדיוור, בתעסוקה, בכלכלה, בחקלאות, ובביטחון.

אבל ממשלת החורבן לא מתעדת שיקום ובנייה. שר הביטחון הכריז על כוונתו להקים גרעיני נח"ל בצפון הרצועה. זאת טעות חמורה המעידה על שיבוש מערכות. במקום לבנות שם, יש לשקם כאן, באהבה, בניר עוז, בארי, כפר עזה ונירים.

השר לביטחון לאומי רק רוצה להרוג ולא רוצה לרפוא. ראיתי זאת במו עיניי, כשהתייצבתי מולו בכנסת להגנת החיים והבריאות. מספר מעשי הרצח בשנת 2025 הוא הגבוה ביותר מקום המדינה. במקום להגן על החיים, הוא אובססיבי לעונש מוות, ללא שיקול דעת. במקום סיכת חטופים להצלה, הוא עונד סיכת חבל תליה, לכליה. אנחנו בוחרים בחיים, ולא במוות.

ממשלת החורבן רוצה לקרוא למלחמה מלחמת התקומה. לא ניתן! לא נאפשר לטיח ולמחוק את השבעה באוקטובר והטבח בניר עוז. אנו חייבים לנטר ולחקור מקצועית את מצבם הדינמי של נפגעי החטיפה והטבח בקהילת ניר עוז כל הקהילה היא נפגעת חטיפה וטבח.

מחר נקיים דיון מקצועי במסגרת "נמל מבטחים" - מרכז לשיקום נפגעי חטיפה אותו מנהלת שותפתי ד"ר עינת יהנה. עד עכשיו עיקר מאמצינו היו במאבק ההחזרה ובתמיכה במשפחות. עכשיו חובתנו להרחיב את הפעילות המחקרית והאקדמית, כדי להעריך נכונה את הצרכים ולספק את הבסיס המדעי לתהליך השיקום. צפינו ברעדה ברומי גונן האמיצה חושפת את הפגיעות שעברה בשבי, כולל פגיעות מיניות. הייתי עם אחותה ירדן ואימה מירב, כשהזהרנו, ברגישות, מפני הסכנות. היו מי שבחרו לאטום את העיניים, האזניים והלב, והפקירו. והיו מי שפתחו לרווחה את העיניים, האזניים והלב, והצילו.

בצד ההפקרה ראינו את ההתגייסות העממית העצומה בתולדות ישראל. העם החזיר את החטופים, והעם ישקם את ישראל. כעת, כפי שאמר וינסטון צ'רציל: "זהו אינו הסוף, זהו אפילו לא תחילתו של הסוף, אבל זהו, ייתכן, סוף ההתחלה". אנחנו אולי רק בסוף התחלת השיקום. שנת 2026 בפתח. עת לרפוא.

צילום: דני שטרנפלד | צומת אלונים

שרית לייזרוביץ' | ממובילות מטה מחאת הדרום ופורום משפחות החטופים המקומי

אנחנו כאן הערב כי אי אפשר לשתוק יותר. סגירת גלי צה"ל היא לא עניין טכני, היא ניסיון לסתום פיות ולפגוע בחופש העיתונות ובחופש הביטוי של כולנו. גלי צה"ל היא תחנה שגידלה דורות של עיתונאים, ליוותה מלחמות ושלוה, ונתנה בית לקולות מכל רחבי החברה הישראלית – ימין ושמאל, חילונים ודתיים, יהודים וערבים.

כשסוגרים תחנה כזו בגלל שהיא לא נוחה לשלטון, זו לא רפורמה – זו פגיעה בדמוקרטיה. אנחנו עומדים כאן כדי להגיד בקול ברור: התקשורת היא של הציבור, לא של הממשלה. לא נסכים שיסגרו לנו תחנה כי היא שואלת שאלות קשות ומשמיעה ביקורת. גלי צה"ל היא קול ילדותי ושל רבים אחרים. קמנו בבוקר עם אלכס אנסקי, בצהריים הקשבנו לאברי גלעד וארז טל. בצבא זה היה כבר טל ברמן. היום הם הדר מרקס בבוקר, יעל דן ואילנה דיין בהמשך היום. ועומר גפן בשישי.

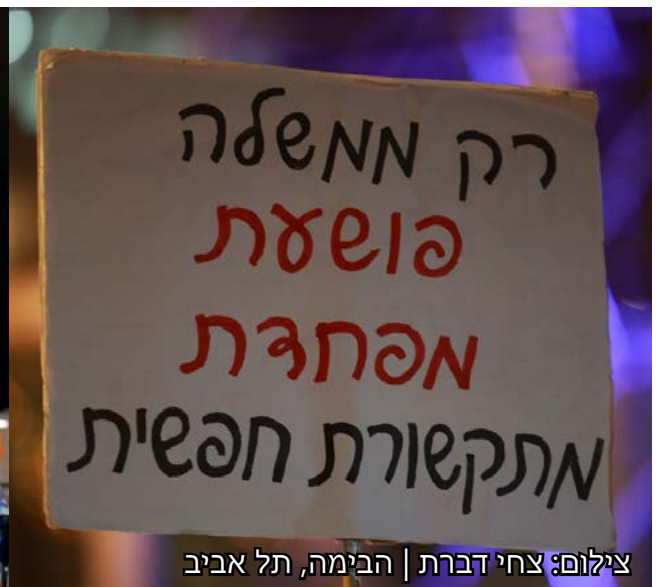
"בוועדה" שאמורה הייתה לבחון ברצינות את עתיד גלי צה"ל דיברו עלינו, האזרחים, כעל 'עדר' שצריך להוביל אותו. על שדרים ותיקים הם אמרו: 'צריך להיפטר ממנו' – כאילו חופש הביטוי הוא מטרד ולא זכות יסוד. אורית סטרוק טוענת לחילול שבת, אבל סגל, שרקי ורהב מאיר היו ונשארו דתיים שומרי שבת. חבר ועדה אחר הצהיר אצל ירון אברהם שגלי צה"ל משדרים בכיפור, שזו כמובן שטות מוחלטת. עמיחי שיקלי אמר שצריך קשרים ופרוטקציות כדי להתקבל, כשבפועל יש עשרות אנשים בתחנה שדווקא הגיעו מהפריפריה, בלי קשרים אישיים. גלי צה"ל היתה בשבילם קרש קפיצה לעולם התקשורת, שבלעדיו לא היתה להם דרך אחרת להיכנס אליו.

הדר מרקס ממושב פארן יובל שגב מניר עם ועוד רבים אחרים, כולל חברתי הטובה ממקיף ו', שהגיעו לגלי צה"ל מהפריפריה בזכות עצמם – בלי פרוטקציות או חבר מביא חבר, ופרחו מאז. אם אתם חושבים שלפחות גלגל"צ תישאר אתם טועים. יסגרו תחנה שלמה והם לא יוכלו להישאר לבד. זו לא ועדה – זה מסלול עוקף דמוקרטיה."

נמשיך לצעוק, לשיר, לכתוב, – עד שהחלטה הזאת תבוטל. מי שמאמין בדמוקרטיה – לא מפחד מעיתונות חופשית; מי שמפחד מעיתונות חופשית – שיפחד מאתנו, הציבור, שלא מוותר על הקול שלו.

צילום: מירי פורת | חיפה

צילום: צחי דברת | הבימה, תל אביב

צילום: טל גוטרמן | תל אביב

צילום: טל גוטרמן | תל אביב

חיפה

27 דצמבר 2025

אילה מצגר | קיבוץ ניר עז

ערב טוב חורב!

ב7/10 לפני שנתיים התרסק העולם הישן. עולם שהיתה בו מדינה, היה בו צה"ל, אמון במערכות ואשלייה שיש מי שדואג לנו.

תמי ויורם, חמי וחמותי נחטפו באותו היום מניר עז יחד עם עוד 74 אנשים, רבים מהם מכרים וחברים שלי. המדינה לא היתה שם באותו היום וגם לא בהמשך. 46 חטופים הופקרו למותם, ביניהם יורם חמי. צללתי לתוך בור שחור שככל שעבר הזמן התגלה ללא תחתית. חוסר אונים עצום בתוך בליל אירועים, ושקרים שאין מי שזורק לנו חבל. הרגשתי שאני בסרט "שר הטבעות" במלחמה בין כוחות עצומים של אור וחושך.

כחודש לאחר הטבח הצלחתי לדמיין את תמונת הסיום: שולחנות עגולים על הדשא המרכזי בניר עז. כמו שהיו בחתונה שלי. מפות לבנות ויין פאוקר עליהם. אמרתי לעצמי שאין לי מושג מתי זה יקרה ומי ישב שם, אבל מתישהו התמונה הזו תתרחש. הרי גם מלחמת העולם הסתיימה בסוף וגם הסרט שר הטבעות הארוך נגמר. וכמו שההוביטים חזרו לפלך, גם אנחנו עוד נחזור.

שנתיים אחרי, הצלחנו להחזיר את החטופים ואני כבר יודעת שהחושך והרוע אינם רק נחלתם של חמאס וג'יהאד אלא נמצאים עמוק בתוך ישראל ואף מנהלים את ממשלת הדמים. למדתי שאפשר היה למנוע אך לא נעשה דבר וממשלת הדמים ממשיכה להפקיר אזרחים בהי מנעות מטיפול בחברה הערבית, בהפקרת הכבישים, הישובים שפוגו והמילואימניקים. השבוע קידמו את חוק הקמת ועדת טיוח לאומית שכל מטרתה הוא לטייח, להשכיח ולהימנע מלקיחת אחריות על טבח ה7/10 ומלחמת חרבות ברזל הארוכה, הארוכה בתולדות מדינת ישראל, שגרמה, לכל כך הרבה סבל לכל כך הרבה אנשים לבידודה של ישראל בעולם, להתגברות האנטישמיות ולקריסה אנושית ומוסרית של ישראל.

86

צילום: מירי פורת | חיפה

צילום: רן דמבו | חיפה

היום, לאחר שכמעט כל החטופים הושבו, וברור שהמאמצים למצא ולהחזיר את רן למשפחתו יחלו רק עם המעבר לשלב ב' של ההסכם, שנתניהו כל כך מתאמץ לדחות, הציבור עייף ועסוק באיסוף השברים. בקיבוץ ניר עוז תנופת הריסה ובנייה ואנשים מתחילים לחזור או להתארגן על חייהם במקומות אחרים. אני אחרי האבל, הגוף כבר לא בוער. עסוקה בלאסוף ולשקם את המשפחה ועם כל אירוע חדשתי מסרבת להיות מופתעת. אין הפתעות יותר! המצב על הפנים! ה-7/10 היה אות הפתיחה למעבר מהיר מרומא לימי הביניים ואנחנו שם! כמו בימי הביניים: אין מדינה, אין מי שידאג לביטחון ורווחה, זה רק עניין של זמן עד האסון הבא.

אבל אני לא מוכנה לוותר! אני רוצה להזמין אתכם לדמיין כמוני את תמונת הסיום לסאגה הנוראה שבה אנחנו נמצאים: הכרזת עצמאות מחדשת למדינת ישראל חדשה. עם חוקה המעגנת את זכויות האדם והמיעוטים ומגדירה כללי משחק ברורים, ממשל עם הפרדת רשויות, מערכת משפט עצמאית וחזקה, שבעלי תפקידים בו ממונים בשקיפות ועל בסיס כישורים ולא קשרים פוליטיים. שרוטת ציבורי מקצועי ואדיב שנותן שרות לכלל האזרחים, ללא הבדל דת גזע ומין. מדינת רווחה שרואה ומשקיעה בשרותים החברתיים: בבריאות, בחינוך וברווחה ברמה של מדינות ה-OECD ועסוקה בצמצום פערים ולא הרחבתם. במדינה העתידית הזו יהיה ביטחון מתוקף הסכמים אזוריים ובזכות העובדה שכל אזרחי המדינה ירגישו שייכים ולא מוקצים. האזרחים ירגישו גאווה להשתייך למדינה צודקת ומתקדמת ונרגיש שאנחנו אכן יכולים להיות "אור לגויים".

העתיד הזה בהישג יד! הוא מאוד תלוי בבחירות הבאות והחלטתי לא לוותר. למדתי שכל קול משפיע וקובע זה הזמן לפעול בשתי תנועות: אחת פנימה לחזק ולבצר את הבית (כדי להמנע מפגיעות) והשנייה החוצה - להזמין עוד אנשים להצטרף לדרך.

אין לנו ברירה אחרת. זה או לחיות או לחדול ולכן לא עוצרים.

חיפה

27 דצמבר 2025

אופיר גוטלזון | מוביל וממקימי קבוצת המחאה הבינלאומית Unxceptable

ערב טוב חיפה, תודה על ההזדמנות לעמוד פה אתכם במקום שעמדו רבים וטובים במלחמה על הדמוקרטיה הישראלית, וכבוד גדול לעמוד פה היום לצד גונן ואילה. אני אופיר גוטלזון, ישראלי, פטריוט, יזם הייטק, ותמיד שגריר של ישראל יהודית ודמוקרטית!

אני מתרגש מאוד היום, כי בפעם הראשונה מאז שיצאנו להפגין ב-2020, מצטרפים אלי הורי שגרים כאן לא רחוק בקרית מוצקין. באתי אליכם מסן פרנסיסקו, שם, יחד, כולנו אתכם! אנחנו ועוד עשרות אלפים מכ-50 קהילות מכל רחבי העולם – מסידיני ומלבורן, מלונדון ברלין ומדריד, מטורונטו, וושינגטון די.סי, שיקגו, אוסטין, סיאטל, לוס אנג'לס ועוד ערים רבות נוספות – אנחנו המשפחה שלכם ואנחנו איתכם!

לפני כמעט שלוש שנים כשנאמתי בקפלן סיפרתי על כך שבמלחמת יום הכיפורים ישראלים ויהודים מכל העולם עלו על מטוסים ובאו לארץ. זה קרה שוב וביתר שאת אחרי טבח השביעי באוקטובר, בהתגייסות בחודשים הראשונים, במקומות שהממשלה לא הייתה בהם, ובהמשך עד שהצלחנו כולנו ביחד במאבק משותף חובק עולם להביא לסיום את המלחמה בעזה להציל חלק מהחטופים למרות ממשלת ההפקרה, ולהחזיר לקבורה את מי שנרצח טרם הלחץ שכפה על נתניהו את העסקה. אנחנו לא שוכחים לרגע את רן גואילי ואת המחויבות לפעול להשבתו.

כמו אז גם היום אנחנו שוב איתכם כתף אל כתף, מתגייסים להציל את ישראל כבית יהודי ודמוקרטי לכל תושבי הארץ: יהודים וערבים. נעבוד ונפעל יחד איתכם בשותפות וללא לאות למען החלפת ממשלת נתניהו בהנהגה ראויה יותר בבחירות הקרובות!

ד-מו-קרט-יה!!!

עברו 72 שעות מאז שנחתתי, והרבה שאלו אותי אם אני לא מפחד ממשטרת בן גביר, או מהשב"כ של זיני, שאולי יחסמו אותי מלהיכנס לארץ. אני אומר לכולם, אם יש בנו פחד, זו בדיוק הסיבה לדבר ולהילחם, כי איפה שיש מאבק יש תקווה. אנחנו נמשיך להחזיק את התקווה הזאת ביחד איתכם,

כי לממשלת השבעה באוקטובר אין כל כוונה לעצור! אנחנו כרגע מדינה על סף דיקטטורה, ואנחנו לא נרדמים בשמירה!! לא ניתן! לא ניתן! לא ניתן!

אני יודע שלפעמים נדמה לכם שאחרי ה-7 באוקטובר אין ליהודים וישראלים חברים בעולם אבל אני פה כדי לומר לכם, שאתם השראה לכל לוחמי הדמוקרטיה בעולם, מהונגריה דרך פולין ועד להפגנות no kings בארה"ב, בזכותם ובזכות עשרות האלפים שיצאו לרחובות בארץ ובעולם. העולם יודע שאנחנו לא הממשלה שלנו. הם יודעים שרוב הישראלים הם לא נתניהו בן גביר וסמוטריץ, אתם ואנחנו, ישראלים שבחרים בחיים על פני המוות ובשותפות והושטת יד לשלום בתוכנו ועם שכנינו.

הנזק של ממשלת החורבן הוא גם חיצוני ואנחנו מרגישים אותו בארה"ב היטב - נתניהו במו ידיו מחרב את יחסי ישראל עם העולם ובמיוחד עם שותפתינו הבכירה ביותר ארה"ב, קודם באמצעות הפיכתה של ישראל מקונצנזוס לעניין מפלגתי בארה"ב, ועכשיו למצב של הסתייגות גם בימין מתמיכה איתנה בישראל. זה מסוכן ליהדות ארה"ב ומסוכן לבטחון ישראל, ואנחנו ביחד נדאג שהשותפות הזאת תמשיך להתקיים למען בטחון העם היהודי ולמען מדינת ישראל וקיומה כדמוקרטיה משגשגת.

אני מבקש מכם לשלוח טלפונים, להדליק פנסים ולהצטרף אלי בואו נפיץ את האור של ישראל היהודית והדמוקרטית בעולם עם אלפי פנסים!! תרשו לי לסיים במסר קצר באנגלית:

To our great friends and allies in America, the U.S Congress, the American people – eternal beacons to the free world, to our Jewish brothers and sisters in the Diaspora, and TO FREE PEOPLE EVERYWHERE !!!

With these lights, we thank you for not being silent and for leading the alliance of democracies all around the world !!!

ביחד - נבנה, נשקם ונבטיח עתיד טוב יותר לכולנו.

תודה רבה!

צילום: רני גרף | חיפה

אנחנו של ישראל
הם של קטר

לכבוש אין
קווים אדומים
הוא לא צורך
בקו הירוק

יש
דתיים
במחאה

תודות

תודה לחברי המערכת ולצלמים:
 איתי אטר, אוניברסיטת תל-אביב
 אלון קורנגרין, אוניברסיטת בר-אילן
 דורון כהן, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב
 יאיר שגיא, אוניברסיטת חיפה
 צמרת ריקון, מכללת אורנים
 רוני גבע, אוניברסיטת בר-אילן
 רונית כהן ספר, הטכניון - מכון טכנולוגי לישראל
 רות שרץ-שובל, מכון ויצמן

עורך: אלון קורנגרין
 עריכה גרפית: רונית כהן-ספר

צלמים: ELAN, אדיר סטופ, אורנה נאור,
 אורנה קופרמן, איילת אניסמן, אילת מרקוביץ,
 איציק בן לוי, אלון קורנגרין, אמיר ירחי,
 ארז וולך, בני משי, גל מוסנזון, דנה רעני,
 דני שטרנפלד, וליד אלעוברה, טל גוטרמן,
 ידין גלעד, יואב לפ, יוסי ירון, ליאור שגב,
 מאיר קונפורטי, מיכל מונטל, מיכל רזין,
 מירי פורת, מרסלו שניידמן, עמוס גילן,
 צביקה גולן, צחי דברת, ראובן גש, ראובן להב,
 רוני שפירא, רן דמבו, רני גרף

צילום: מירי פורת | חיפה

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

